

TƯ DUY THIÊN TÀI

PHAN NGỌC QUỐC

Phần I

MỞ RA CÁNH CỦA TƯƠNG LAI
TƯƠI SÁNG CHO CUỘC ĐỜI BẠN

Copyright ©2014 by Phan Ngọc Quốc.

Mọi bản quyền nội dung trong cuốn sách thuộc về Phan Ngọc Quốc – tác giả của hai cuốn sách nổi tiếng **CÁCH HỌC TIẾNG ANH THẦN KỲ** và **TƯ DUY THIÊN TÀI**.

Cuốn sách được viết ra với mục đích chia sẻ và phục vụ miễn phí cho mọi người. Tất cả mọi hành động sử dụng cuốn sách này vào mục đích thương mại mà không có sự đồng ý của tác giả đều là phạm pháp và nghiêm cấm.

Mọi thắc mắc hay góp ý, bạn đọc có thể liên lạc về địa chỉ:

Facebook cá nhân của tác giả

<https://www.facebook.com/doremon.nobita.58555>

Fanpage cộng đồng

<https://www.facebook.com/PhanNgocQuoc.fans>

<https://www.facebook.com/cachhoitienganhthanki>

Website chính:

<http://www.cachhoitienganhthanky.com>

Hoặc email của tác giả Phan Ngọc Quốc:

reviewstrustworthy@gmail.com

Xin trân trọng.

LÓP HỌC THINK BIG AND LIVE BIG

*Do chính Phan Ngọc Quốc giảng dạy
Chi tiết: [cachhoatienganhthangky.com](http://www.cachhoatienganhthangky.com)*

Lớp học think big and live big do chính Phan Ngọc Quốc giảng dạy, mọi thông tin chi tiết các bạn có thể tìm hiểu tại địa chỉ website:

<http://www.cachhoatienganhthangky.com/>

Lớp học think big and live big nơi dành cho những con người:

- Ham học
- Chăm chỉ
- Sống có ước mơ
- Vui vẻ hạnh phúc
- Kiên trì
- Muốn làm giàu

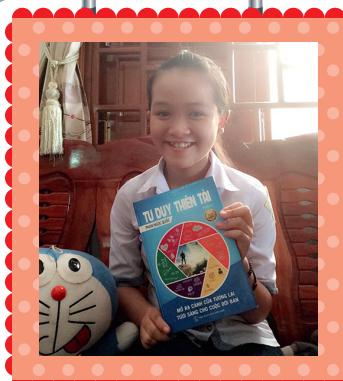
HỌC TRÒ

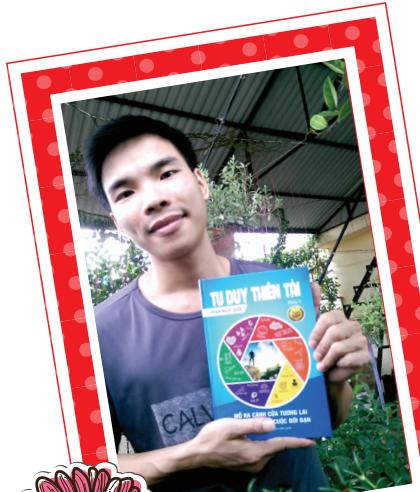
LÓP HỌC THINK BIG AND LIVE BIG

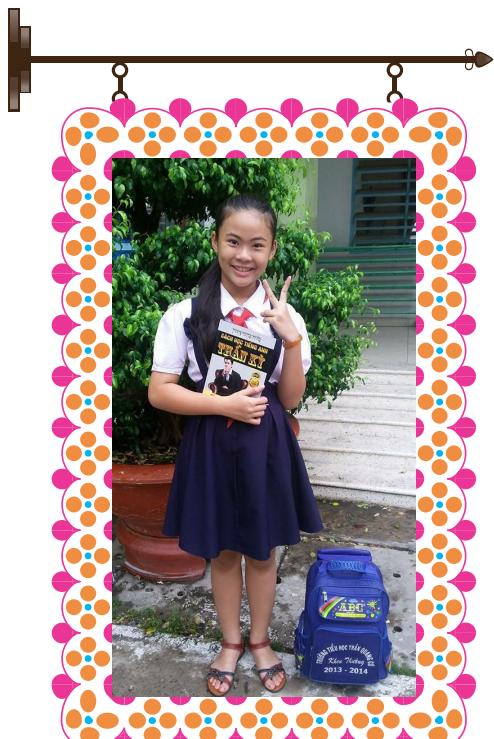
cachhoctienganhthangky.com

CÁNH CỬA THẦN KỲ

Bạn đọc thân mến!

Nếu vì một lí do hay nguyên nhân gì đó mà bạn nhận được món quà này, thì bạn thật sự rất may mắn hơn phần đông dân số còn lại. Bởi vì những gì mà cuốn sách này muốn truyền đạt sẽ thay đổi cuộc đời bạn mãi mãi!

Thưa các bạn, trong cuộc đời của mỗi chúng ta có biết bao nhiêu khó khăn, gian khổ tưởng chừng như vượt quá sức chịu đựng của con người. Chúng tôi cũng vậy, cũng như bạn, cũng từng có biết bao ước mơ cao đẹp, nhưng rồi

dưới những áp lực cũng như gánh nặng của cuộc đời, nhiều khi chúng tôi đã buông xuôi và bỏ cuộc.

Nhưng rồi như một phép màu, chú mèo máy Doremon thông minh, tốt bụng đã xuất hiện giữa cuộc đời thường, đã mang bảo bối và tài năng của mình ra để giúp đỡ người khác. Chúng tôi như lạc vào thế giới cổ tích mà ngày xưa mình từng khao khát.

Do một phép lạ nào đó mà chúng tôi đã vô tình biết đến topic trên HVA với tựa đề “Cách học Tiếng Anh hiệu quả nhất?” Từ nghi ngờ, đến ngạc nhiên và sau đó là khâm phục, những tri thức vô giá của thành viên với Nickname Doremon – Nobita (chúng tôi gọi thân mật là chú mèo ú Doremon), đã mang lại cho chúng tôi biết bao nhiêu hi vọng, tương lai, cuộc đời và lối thoát.

Vì không muốn ích kỉ giữ lại riêng cho mình, chúng tôi đã liên lạc và được sự đồng ý của tác giả để biên soạn ra hai cuốn sách phục vụ các bạn nhằm giúp bạn đọc biến ước mơ thành hiện thực, hay như thông điệp của chú mèo ú Doremon “**Giúp đỡ người khác sống cuộc đời hoành tráng với Tiếng Anh là công cụ**”. Hai cuốn sách này có tựa đề:

1. Cách Học Tiếng Anh Thần Kỳ.

2. Tư Duy Thiên Tài.

Chỉ khi nào bạn đọc hiểu được và ứng dụng hai cuốn sách trên vào cuộc sống thì khi đó phép màu sẽ xảy ra. Cho nên thật sự là thiệt thòi và đáng tiếc nếu bạn đọc bỏ lỡ một trong hai cuốn sách đó.

Chúng tôi thay mặt tác giả xin gửi lời chúc tốt đẹp nhất đến toàn thể các bạn, và chúng ta hãy cùng nhau phiêu lưu vào một thế giới mới, nơi có những phép màu xảy ra đối với những con người có ước mơ và không bao giờ bỏ cuộc.

*The only thing that stands between
a man and what he wants from
life is often merely the will to try
it and the faith to believe that it is
possible.*

Mục Lục

NHÓM BIÊN TẬP VIÊN.....	14
LỜI TÂM SỰ BẠN ĐỌC GỬI TÁC GIẢ PHAN NGỌC QUỐC	16
CHƯƠNG 1: ĐẠI BÀNG THÚC GIẤC	37
CHƯƠNG 2: KHÔNG BỎ CUỘC	39
CHƯƠNG 3: SUY NGHĨ LỚN - SỐNG HOÀNH TRÁNG	43
CHƯƠNG 4: MỘT ĐẲNG CẤP MỚI	49
CHƯƠNG 5: VƯƠN RA THẾ GIỚI	55
CHƯƠNG 6: PHÁ VỠ GIỚI HẠN	60
CHƯƠNG 7: LÀM ÍT ĐƯỢC NHIỀU NGUYÊN LÝ 20/80	66
CHƯƠNG 8: TƯƠNG LAI PHÍA TRƯỚC.....	70
CHƯƠNG 9: HI VỌNG HỒI SINH	79
CHƯƠNG 10: MUỐN GÌ ĐƯỢC NẤY	87
CHƯƠNG 11: SỐNG ĐỂ LÀM GÌ?	113
CHƯƠNG 12: TƯ DUY PHI THƯỜNG - ĐỜI LÀ BỂ SƯỚNG	127
CHƯƠNG 13: CON ĐƯỜNG KHÔNG ĐỐI THỦ.....	147
CHƯƠNG 14: THIÊN TÀI THÚC GIẤC.....	165
CHƯƠNG 15: MỘT SỐ BÀI VIẾT KHÁC CỦA DOREMON	209
CHƯƠNG 16: LỜI NHẮN NHỦ CỦA BAN BIÊN TẬP	216

NHÓM BIÊN TẬP VIÊN

NẾU BẠN KHÔNG HÀI LÒNG VỀ NHỮNG GÌ XẢY RA XUNG QUANH MÌNH, HÃY HÀNH ĐỘNG

Bạn đọc thân mến!

Khi cuốn sách này đến tay các bạn thì chúng tôi tin tưởng rằng ngoài kia, một sự khởi đầu mới đang hình thành.

Phần lớn con người từ khi sinh ra cho đến khi nhắm mắt xuôi tay, đều không ý thức được về sự tồn tại của mình. Cuộc sống cứ trôi qua và những cơn bão của đời người cứ quăng quật chúng ta hết lần này đến lần khác. Đau khổ, oán thán, khóc lóc. Để rồi như một điệu tất yếu, chúng ta buông xuôi và thở dài bất lực “đời là bể khổ”.

Chúng ta mặc nhiên thừa nhận điều đó, mặc nhiên cho rằng hạnh phúc và niềm vui là những gì đó quá xa xỉ, và chúng ta chỉ có thể thèm khát đứng nhìn từ xa và ao ước.

Không ai dạy chúng ta phải làm gì để sống trọn vẹn. Không ai chỉ cho chúng ta phải làm gì để làm chủ số phận của mình. Và không ai nói cho chúng ta biết rằng, cuộc đời này đáng sống, và đáng trân trọng biết bao.

Chúng ta như những con cùu non ngo ngác, lang thang trên cánh đồng cuộc đời và phó mặc tất cả trong tay gã chăn cùu mang tên "số phận", chỉ chờ ngày xẻ thịt, vặt lông, rồi kết thúc cuộc đời mình ở một xó xỉnh nào đó mà chẳng ai màng tới.

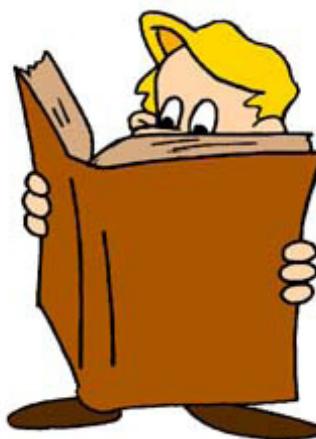
Không, bạn thân mến của tôi ạ, không! Chúng ta sẽ không sống như thế nữa. Chúng ta thà làm tro bụi chứ không cam chịu đời cát bụi vô tri. Vì tro bụi còn một lần được bùng cháy và tỏa sáng. Mỗi phút giây mà chúng ta đang sống, tất cả đều có thể là những phút giây cuối cùng. Nếu thần linh là có thật, thì chắc hẳn, họ cũng sẽ ghen tị với chúng ta, bởi cuộc sống bất tử sẽ chẳng thể nào mang đến cho họ những khoảnh khắc tưởng chừng là duy nhất và mãi mãi.

Vậy thì bạn của tôi ơi, tại sao chúng ta lại phí phạm cuộc sống của mình trong sợ hãi, đau khổ và nghèo đói ? Tại sao lại để những phút giây vô giá trôi tuột khỏi tầm tay theo những khó khăn tầm thường của cuộc sống? Tại sao không cầm kiếm lên, ngẩng cao đầu và tiến về phía trước, để sống cuộc đời như mình hằng mong đợi? Chẳng phải mỗi người chúng ta đều chỉ có thể sống duy nhất một lần thôi đó sao?

Ngày hôm nay, khi bạn cầm trên tay cuốn sách này, thì hãy làm điều gì đó để thay đổi cuộc đời của mình. Hãy để những tri thức tuyệt diệu mà cuốn sách này chia sẻ với bạn giúp bạn bắt đầu một cuộc đời mới. Vì giây phút mà bạn quyết định phải sống khác đi sẽ là giây phút mà bạn sẽ bước sang một cuộc đời mới, một cuộc đời mà bạn chưa từng được sống trước đây.

Chúng tôi trân trọng tặng cuốn sách này cho những ai đang đi tìm giá trị của cuộc đời!

BAN BIÊN TẬP

LỜI TÂM SỰ BẠN ĐỌC GỬI TÁC GIẢ PHAN NGỌC QUỐC

Sau đây là một vài lời tâm sự của bạn đọc gửi Phan Ngọc Quốc, mong rằng khi các bạn chinh phục được ước mơ và tìm ra cho mình một lối thoát nào đó, thì các bạn cũng như chúng tôi và bao nhiêu con người khác, hãy nói vài lời biết ơn tới tác giả của nó là Phan Ngọc Quốc

HUYỀN THƯƠNG

Gửi anh Quốc!

Nếu chỉ đơn giản muốn nói hai tiếng “cảm ơn” gửi tới anh, có lẽ em sẽ không phải chần chừ và lúng túng lâu đến vậy. Nhưng hôm nay, khi em ngồi đọc lại cuốn Tư Duy Thiên Tài – một trong những cuốn sách của anh mà em đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, thì em biết rằng mình

không nên đợi thêm một giây phút nữa. Bởi vì đối với em, cuốn sách Tư Duy Thiên Tài là một điều kỳ diệu và anh là một người Thầy vô cùng đặc biệt trong cuộc đời em.

Trước hết em phải thừa nhận rằng, em có một cuộc sống may mắn hơn rất nhiều người: một tuổi thơ êm đềm, một gia đình hạnh phúc và một cuộc sống đầy đủ. Tốt nghiệp đại học, em rời trường với tấm bằng đỏ trên tay và một công việc đã được định sẵn – ổn định và an nhàn.

Có thể đây là vị trí mà nhiều người mơ ước có được, nhưng bản thân em hiểu rất rõ, đó

không phải là công việc mà em mong muốn, và tương lai đó cũng không phải là cuộc sống mà em mơ ước. Nhưng cuối cùng, em vẫn chấp nhận và không ý kiến – như trước đây em vẫn thường làm đổi với những việc mà mọi người đã sắp đặt cho mình từ nhỏ đến giờ.

Em muốn được tự do, muốn được làm những việc mình thích, sống cuộc sống mà mình mơ ước. Nhưng em sợ, em nhút nhát, em yếu đuối. Em sợ sẽ phá vỡ hình ảnh một người con ngoan, một nhân viên gương mẫu, một đồng nghiệp hòa đồng, dễ mến.... trong mắt mọi người.

Em sợ khi những hành động của mình sẽ vượt ra ngoài các quy tắc, lề giáo, và biết bao điều luật không tên mà mọi người ngầm định và thừa nhận. Em sợ khi phải đối diện với những ánh mắt dò xét, đánh giá, phán quyết của mọi người dành cho một kẻ “không giống ai”.

Và hơn hết, điều em sợ nhất là khi tấm mặt nạ được gỡ xuống, em sẽ đi đâu? Làm gì? Làm cách nào để có được cuộc sống như mình luôn mơ ước? Khi mà xung quanh không có điểm tựa nào, không có ai hướng dẫn, chỉ em con đường đi đúng đắn để thực hiện ước mơ.

Lúc đó em đã có suy nghĩ muốn bỏ cuộc, cố gắng quên đi những đam mê, những khát khao, những mơ ước thực sự của mình hay cố gắng che dấu, cất giữ chúng ở một góc nhỏ sâu trong tâm hồn. Và bắt đầu một cuộc sống như giống như biết bao người khác

– nghĩ giống như những gì mọi người nghĩ, làm theo những gì mọi người làm, không sai lệch, không khác biệt.

Có lẽ cuộc sống đây những mâu thuẫn và bất lực đó sẽ mãi tiếp diễn, nếu như không có một ngày, em tình cờ đọc được cuốn sách Tư Duy Thiên Tài do anh viết được xuất bản dạng ebook dưới tên nick doremom – nobita, đang được rất nhiều các bạn trẻ thảo luận và lan truyền qua nhiều diễn đàn, topic trên mạng.

Lần đầu tiên trong đời, em thức cả một đêm để đọc hết một cuốn sách có nội dung chưa đựng biết bao tri thức khoa học vô giá mà cả đời em có thể sẽ không bao giờ biết đến nếu như không được đọc cuốn sách anh viết. Và cũng chưa bao giờ, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà em đã được cảm nhận biết bao cung bậc cảm xúc, từ tò mò – thích thú – thán phục – run rẩy – và hạnh phúc vỡ òa.

Cuối cùng em đã tìm được con đường mình cần đi, tìm được một điểm tựa vững chắc, có thêm những động lực, sức mạnh để quyết tâm theo đuổi đến cùng những mục tiêu, ước mơ trong cuộc đời mình. Em sẽ không bao giờ quên giây phút đặc biệt đó, cảm giác hạnh phúc, vui sướng đến nghẹt thở khi trả lời được những câu hỏi về cuộc sống, về ước mơ... luôn dần vặt mình bấy lâu nay.

Và em cảm nhận được cả cuốn sách như một ngọn lửa luôn rực cháy. Ngọn lửa thắp lên những nhiệt tình, đam mê của tuổi trẻ. Ngọn lửa soi sáng, dẫn lối, chỉ ra con đường đi đúng đắn nhất. Ngọn lửa đốt cháy những rào cản sợ hãi, thiêu rụi những bức tường thành khó khăn. Ngọn lửa cổ vũ, động viên với một sức mạnh to lớn luôn tiến về phía trước...

Giờ đây, khi vỏ bọc đã được phá vỡ, em mạnh mẽ vượt qua sợ hãi, tự tin đương đầu và thách thức với những khó khăn, sẵn sàng chiến đấu và vượt qua mọi chướng ngại vật trên con đường chinh phục mục tiêu, thực hiện ước mơ của mình.

Đối với em, anh là một người Thầy vô cùng đáng kính với tài năng và học thức uyên thâm, vừa giống như một người anh trong gia đình – giản dị và gần gũi, có những lúc pha trò thật hài hước, dí dỏm.

Cảm ơn anh vì tất cả mọi việc anh đã, đang và sẽ còn làm trong tương lai, không chỉ giúp cho em mà còn giúp cho hàng nghìn, hàng triệu bạn trẻ khác có niềm tin, sức mạnh và con đường để theo đuổi, chinh phục những mục tiêu, mơ ước. Cuối cùng, em xin được gửi tặng anh hai câu thơ cuối trích trong bài thơ em vừa sáng tác gần đây:

Cảm ơn Anh – Người nắm giữ phép màu

Gieo niềm tin cho ước mơ tỏa sáng.

Chúc anh luôn khỏe!

Học trò
Huyền Thương.

HOÀNG MINH TUẤN

Bức thư xin gửi Anh. Một con người vĩ đại!

Anhơi!

Xin cho phép bản thân em được gọi Anh với cụm từ thân thương như vậy.

Thời gian trôi qua cũng đã được gần 2 năm kể từ cái ngày hôm đó. Nhưng em vẫn không quên được cái ngày mà bản thân Mình tìm và đọc được cuốn sách TƯ DUY THIÊN TÀI của Anh.

Ngày hôm đó, thật sự em đã không cầm được nước mắt của Mình bởi vì sau 21 năm sống trên cõi đời này thì cuối cùng bản thân em đã tìm ra được câu trả lời cho những câu hỏi mà bản thân Mình đã nung nấu suốt bao nhiêu năm qua.

Bao nhiêu năm trôi qua, bản thân em đã sống một cuộc đời như một cái máy vậy. Nó dường như đã được các ông bố, bà mẹ và cái xã hội này lập trình sẵn cho nó. Đó là phải làm những gì và không được làm những gì.

Một cuộc sống mà thật sự em chưa bao giờ cảm nhận được Mình đang sống và nó có ý nghĩa. Em luôn phải làm những công việc mình không thích và chẳng hề muốn dành thời gian cho nó.

Ngược lại trong con người em luôn ước mơ được làm những công việc to lớn, những công việc thật sự mà bản thân con người em thích. Nhưng vì sợ bố mẹ buồn lòng và vì

không muốn gỡ bỏ tấm mặt nạ của một thằng con ngoan, trò giỏi mà bản thân em đã chấp nhận làm theo những điều đó.

Cũng như bao nhiêu những đứa trẻ cùng lứa tuổi vậy. Tuổi thơ của em nó trôi qua mà nó chẳng có gì là sóng gió và thăng trầm cả. Nó như là đã được lập trình sẵn cho chúng ta ngay từ khi chúng ta sinh ra vậy. Nhiều lúc em thấy bế tắc và thương cho chính bản thân mình. Và đã có lúc em nghĩ Mình nên chấp nhận một cuộc đời đã được sắp đặt trước như vậy thì hơn.

Sau khi thi đỗ được vào một trường ĐẠI HỌC danh tiếng của đất nước. Em bắt đầu với một cuộc sống mới, một cuộc sống tự lập và nhiều thách thức hơn. Em cứ nghĩ rằng Mình sẽ có thể thay đổi, mình sẽ không phải bị sống một cuộc sống như một cái máy nữa. Con người em tràn đầy những năng lượng với những suy nghĩ đó.

Nhưng rồi, những hứng phấn đó, nguồn năng lượng đó cũng dần dần bị mất đi khi em phải chứng kiến toàn là những cỗ máy đang hoạt động trong đó. Em lại bắt đầu dời vào sự bế tắc, sự đau khổ. Nó dường như đã bóp chết nguồn năng lượng và niềm hi vọng cuối cùng của bản thân em.

Em không biết làm sao để tìm giai lối thoát cho chính bản thân và cuộc đời Mình. Chẳng lẽ thật sự chúng ta phải chấp nhận sống như một cái máy đã được lập trình sẵn thật hay sao.

Nhưng cái ngày định mệnh đó đã làm cho em bừng tỉnh. Nó khiến cho con người em trở nên sôi sục, tràn đầy một nguồn năng lượng bất tận. Đó là cái ngày em đọc được cuốn sách TƯ DUY THIÊN TÀI của Anh. Cuốn sách như một cánh cửa đã đưa em vào một thế giới khác hoàn toàn. Một thế giới của những con người có ước mơ, có nghị lực và đặc biệt đó là họ dám sống và chấp nhận chịu trả giá cho những UỐC MƠ của mình.

Anh và Cuốn sách đã đem lại cho bản thân em và biết bao nhiêu con người khác niềm hi vọng, sự khát khao và một nghị lực phi thường để vượt qua những khó khăn mà chúng ta gặp phải trên con đường đi đến ước mơ của bản thân mình. Sẽ không quá nếu nói rằng việc anh làm và điều cuốn sách mang lại đó là cả 1 sự VĨ ĐẠI mà không nhiều con người làm được.

Sau khi đọc được cuốn sách và những tư tưởng của Anh, bản thân em như cảm nhận được ngọn lửa trong đó. Một ngọn lửa mà thắp lên bao nhiêu hi vọng, bao nhiêu khát khao cho bao nhiêu con người. Và từ ngày hôm đó cho tới thời điểm bây giờ em vẫn đang ngày ngày sống và làm theo UỚC MƠ và KHÁT VỌNG sống của bản thân mình. Em sẽ không bao giờ chấp nhận để sự kìm hãm kia ngăn cản Mình lại nữa. Em xin thế rằng: SẼ LUÔN ĐI THEO UỚC MƠ VÀ KHÁT VỌNG CỦA BẢN THÂN MÌNH.

Một lần nữa Em xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất tới Anh. Người Thầy, Người Anh mà em vô cùng kính trọng và biết ơn.! Thật sự em không biết có thể dùng mỹ từ nào để có thể diễn tả sự biết ơn sâu sắc này tới Anh. Em chỉ biết tự nhắc nhở bản thân rằng: ĐỪNG BAO GIỜ LÀM THẦY THẤT VỌNG!!

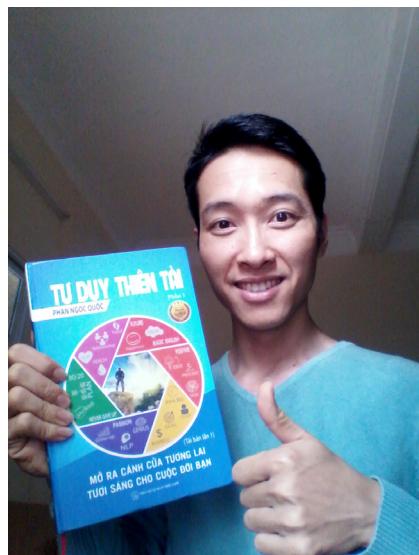
Cảm ơn Thầy.! Người Thầy VĨ ĐẠI.!

Học Trò của Anh!
HOÀNG MINH TUẤN.

ĐĂNG KHOA

"Tôi không muốn trở thành người công nhân làm việc vất vả dầu tắt mặt tối cho tới suốt đời. Tôi không muốn con tôi phải mặc những quần áo cũ kĩ rách rưới vì tôi không có đủ tiền mua mới. Tôi không muốn vợ tôi phải ăn uống tằn tiện khổ sở. Tôi không muốn bố mẹ phải làm lụng vất vả ở cái tuổi lẽ ra phải được nghỉ ngơi. Tôi không cam chịu sống cuộc đời tầm thường nhạt nhòa rồi chết.

Tôi muốn được đi khắp nơi trên thế giới thay vì sống quanh quẩn sau rặng tre hay bên cái ao làng. Tôi muốn sống cuộc đời tự do và làm những việc mình thích thay vì sống tù túng và làm những điều người khác thích. Tôi muốn kiếm thật nhiều tiền để giúp đỡ những trẻ em nghèo không được học hành. Tôi muốn sống cuộc đời hoành tráng và làm điều gì đó có ích cho đời. Tôi muốn sống sao để khi nhắm mắt suối tay tôi không còn gì phải hối hận vì đã không sống hoài sống phí."

Vâng! Đó là những ước mơ của tôi. Nhưng niềm tin ở đâu đây, động lực ở đâu đây khi xung quanh tôi đây r้าย những con người sống không ước mơ, không hoài bão. Họ vẫn hằng ngày lặp lại bài ca than thở, trách móc, oán hận cuộc đời và rồi buông xuôi phó mặc cuộc đời cho thứ gọi là “số phận” đưa đẩy.

Hoặc nếu như ai đó có ước mơ như tôi thì họ sẵn sàng dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để trả đũa một cách không thương tiếc như: Thôi bỏ cuộc đi. Thôi chấp nhận đi. Mày không làm được đâu... Họ đã bóp chết không biết bao nhiêu ước mơ một cách tàn nhẫn như vậy đó.

Với tôi nếu phải sống cuộc sống cam chịu đó quả thực là sống không bằng chết. Tôi quyết không chịu từ bỏ và đã ngày đêm cố gắng tìm kiếm lối thoát cho cuộc đời mình.

Cuối cùng ngày đó cũng đã đến, đó là ngày tình cờ tôi đọc được những tư tưởng trong cuốn sách Tư Duy Thiên Tài và cũng kể từ ngày đó cuộc đời tôi đã thay đổi mãi mãi. Anh Phan Ngọc Quốc – tác giả của cuốn sách giờ đây đã là người thầy của tôi. Anh là một tượng đài bất khả chiến bại, là điểm tựa tinh thần vững chắc, là nguồn động lực vô tận tiếp thêm sức mạnh cho tôi và rất nhiều học trò của anh có thể bảo vệ và chiến đấu theo đuổi ước mơ tới cùng.

Tôi biết rằng đâu đó ngoài kia cũng còn rất nhiều người mang trong mình ngọn lửa khát khao sống cuộc đời hoàn tráng. Nhưng vì không có đủ niềm tin động lực mà đã để nó vụt tắt một cách đáng tiếc để rồi chấp nhận đầu hàng số phận. Nếu bạn cũng nằm trong số đó thì ngay hôm nay có thể đó là ngày cuộc đời bạn rẽ sang một con đường mới, con đường dẫn tới một tương lai tươi sáng.

Hãy đọc cuốn sách này cẩn thận và đừng chần chừ thêm một phút giây nào nữa, thay vào đó hãy bắt tay ngay vào hành động. Hãy vứt bỏ nỗi sợ hãi sang một bên. Đừng yếu đuối, đừng hèn nhát. Bạn không cô đơn đâu. Hãy mạnh mẽ lên. Hãy sống như thể ngày mai bạn phải chết. Hãy hít một hơi thật sâu, hãy nắm chặt tay, hãy ngẩng cao đầu hùng dũng tiến về phía trước chiến đấu với những khó khăn để giành lấy ước mơ của mình.

Nhà thơ Xuân Diệu đã từng viết:

*“Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt
Còn hon buồn le lói suốt trăm năm”*

Cuộc sống sẽ còn kéo dài vô tận, nhưng con người nào có thể sống mãi với thời gian được đâu. Cuộc đời này thật ngắn ngủi và ai rồi cũng phải chết. Mỗi ngày trôi qua là một ngày chúng ta tiến gần đến nấm mồ, nơi đó sẽ là dấu chấm hết cho tất cả. Vì vậy hãy quý trọng từng phút giây này mà chúng ta đang sống. Bởi mỗi giây phút trôi qua chúng ta chẳng thể nào lấy lại được.

Bạn tôi ơi, bạn nghĩ sao khi 10 năm hay 20 năm nữa khi bạn vẫn làm các công việc hiện tại, sống khổ sở chịu đựng, vận lộn với cơm áo gạo tiền còn tôi thì được làm những việc mình thích, được đi đây đó khắp nơi trên thế giới. Bạn có thấy hối tiếc về những ngày tháng đã qua mà bạn đã lãng phí vào những thứ vô bổ? Bạn có thấy cuộc đời như vậy còn ý nghĩa không?

Hãy gia nhập cùng chúng tôi, thế giới của những con người nguyên sống chết theo đuổi ước mơ. Để rồi bạn sẽ nhận ra một điều rằng cuộc đời này thật đẹp, thật đáng sống, thật ý nghĩa và hạnh phúc biết bao.

Đương nhiên con đường phía trước sẽ có rất nhiều khó khăn thử thách. Khó khăn càng nhiều bao nhiêu thì thành quả thu được càng to lớn và giá trị bấy nhiêu. Nếu thành công là dễ dàng thì chẳng phải ai cũng đạt được nó hay sao? Thành công chỉ dành cho số ít những con người dám nghĩ, dám hành động, dám đương đầu với khó khăn thử thách bằng ý chí kiên cường, bằng những cố gắng không mệt mỏi.

Bây giờ tôi đã thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tôi đã tự đặt mình vào hoàn cảnh chỉ còn đường tiến mà không còn đường lùi. Hoặc là tôi sẽ sống và chiến đấu cùng để đạt được những điều mình mong muốn hoặc là chỉ có cái chết mới có thể ngăn cản được tôi mà thôi.

Cuối cùng tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất tới anh Quốc – người thầy đã khai sinh ra tôi thêm lần thứ hai để tôi được sống là chính mình. Dường như hai từ “cảm ơn” chẳng thể có lời nào diễn tả hết được cảm xúc của tôi lúc này. Tôi nợ anh một cuộc đời. Có lẽ chỉ có thành công của tôi mới là lời cảm ơn ý nghĩa nhất. Nhất định tôi phải thành công!

Đặng Khoa
Học trò của anh Phan Ngọc Quốc

VĂN THIỆT

Xin gửi tới người anh, người thầy kính yêu
Phan Ngọc Quốc

Sau nhiều ngày suy nghĩ, em vẫn không biết phải viết làm sao để có thể gửi hết tới anh sự kính trọng và lòng biết ơn sâu sắc về anh trong em. Có ngôn từ nào đủ sức diễn tả khối cảm tình chất chứa về người đã cất công đem ánh sáng tới cho cuộc đời tăm tối của mình, ánh sáng của những ước mơ hoài bão lớn lao, ánh sáng của niềm tin, niềm hi vọng?

Anh Quốc ạ, có những khi em tự hỏi, làm người thì sướng hơn hay làm một cục đá dưới dòng suối mát lành thì sướng hơn?

Nếu làm người thì sao? Con người ta chào đời được cha mẹ và ông bà nuôi dưỡng. Rồi người ấy lớn lên, học tập, rồi lấy vợ, sinh con. Người ấy làm cha. Nó vất vả nuôi con như cha của nó từng làm. Con nó cũng lớn lên, học tập, rồi lấy vợ, rồi sinh con. Nó lại trở thành ông, nó chăm cháu như ông nó từng làm. Cứ như vậy, trẻ thì chăm con, già về lại chăm cháu! Niềm vui không phải không có nhưng những lo toan bộn bề thì nhiều gấp bội. Cuộc đời cứ lặp đi lặp lại một cách tẻ nhạt như thế hết đời cha sang đời con, hết người này tới người khác!

Còn nếu làm một hòn đá vô tri vô giác thì sẽ chẳng bao giờ phải lo toan bất cứ việc gì. Xuân, hạ, thu, đông qua rồi lại đến nó vẫn ung dung tự tại như không! Thế thì làm đá hơn hay làm người hơn?

Rất nhiều, rất nhiều người thản nhiên đưa ra lời giải: Họ thích làm người hơn! Nhưng thật lố bịch, họ luôn miệng nói muốn làm người ấy vậy mà lại sống cuộc đời của một hòn đá! Họ để mặc cho dòng nước của cuộc đời cuốn đi, họ mất hết phương hướng bởi chính họ cũng chẳng biết cái đích đến của đời mình ở nơi đâu.

Bởi vậy, cuộc đời đặt đâu thì họ an phận ở đó.

Họ để dòng nước cuốn cuộn ấy từng giờ từng khắc bào mòn từ thể xác tới tâm hồn của mình, để rồi cuối cùng chỉ còn lại cái hình hài tiêu tụy trơ lì cảm xúc. Con người ta

không còn niềm tin vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Người với người đói xứ với nhau bằng sự giả dối, họ trao cho bạn bè đồng nghiệp của mình những nụ cười đã luyện kỹ lưỡng trước gương. Người với người giẫm đạp lên nhau vì miếng cơm manh áo, cuộc đời họ quẩn quanh với bốn chữ cơm, áo, gạo, tiền.

Hai chữ ước mơ là thứ quá xa xỉ, nó xa xỉ tới mức họ không dám nghĩ tới một lần trong đời, họ lẩn trốn nó như lẩn trốn một thứ bệnh dịch. Để rồi cứ mầm bệnh nào nhú lên là họ sẽ đập cho tan nát. Họ tàn nhẫn vùi dập ước mơ của người khác, vùi dập luôn cả ước mơ của những đứa trẻ thơ non nót vẫn đang ngơ ngác chẳng biết rằng người lớn đã cướp đi từ chúng thứ quý giá nhất của cuộc đời!

Trên đời này có quá nhiều những “thân người – kiếp đá” như thế. Phải chăng ta nên chọn cái mà đa số những con người thất bại khác đã chọn? Không! Em thế không đứng chung hàng ngũ với bọn chúng! Em thế sẽ sống chết với hoài bão với ước mơ của đời mình. Bởi nhờ có anh em hiểu rằng đó chính là ý nghĩa thực sự của cuộc sống.

Để rồi ngày mai em có thể vỗ ngực mà nói với con trai mình rằng: Hãy nhìn bố đi, bố của con đã dũng cảm thách thức với giông bão của cuộc đời, vượt qua nó để rồi biến giấc mơ của mình thành hiện thực và con nhất định có thể làm được điều đó! Hãy là gã khổng lồ xô đẩy cuộc đời này chứ đừng là kẻ tí hon mặc cho đời xô đẩy! Hãy sống hết mình đi và đời sẽ là bể sướng con trai của ta ạ!

Anh Quốc ơi, những bài viết của anh không chỉ “đốt lửa” trong em mà sẽ còn thổi bùng ngọn lửa – ngọn lửa của khát khao, niềm tin và hi vọng cho cả những thế hệ sau nữa đó anh ạ. Cảm ơn anh nhiều lắm!

KIỀU TRANG

Gửi anh Quốc – Người thầy cho em được sống thêm lần nữa!

Đã hơn 2 năm trôi qua kể từ ngày em được đọc những bài viết của anh – Ngày đã làm thay đổi cuộc đời em mãi mãi.

Anh biết không? Hai năm về trước, em là một sinh viên đang chuẩn bị ra trường. Đó cũng là lúc mà em thấy bế tắc và biết lo sợ thực sự. Cuộc sống không phải màu hồng như em vẫn

nghĩ. Từ nhỏ có thể là do những người xung quanh truyền cho em suy nghĩ: phải cố gắng học thật tốt, thi được vào đại học rồi phấn đấu kiếm tấm bằng khá giỏi để thì ra trường xin việc dễ dàng hơn. Em giống như một cái máy được gia đình, thầy cô... lập trình sẵn vậy. Phải học cái này, phải làm cái kia... thì sau này tương lai mới tốt đẹp.

Vậy mà thực tế thì hoàn toàn khác xa. Em chứng kiến tấm gương những người đi trước, họ cũng học, cũng làm những thứ như mình được dạy. Nhưng sao khuôn mặt ai cũng có nét ưu tư, phiền muộn, và luôn phải chạy theo guồng quay cuộc sống bận rộn với đủ bể lo toan.

Em rồi sẽ sống như họ sao? Công việc an nhàn kia tan vỡ, đâu mới là cuộc sống hạnh phúc mình muốn sống? Sự thật nó phủ phàng khiến em không dám đổi mặt. Em muốn lẩn trốn nó vì em biết bản thân sẽ chẳng đủ sức để làm khác đi, chống lại những điều vốn đã được cho là đúng.

Nhưng khi biết đến những tri thức của anh trong cuốn TDTT thì nó đã làm em thức tỉnh và giúp em có thêm sức mạnh phá vỡ mọi thứ từ lâu đã thành lối mòn. Đọc từng câu từng chữ anh viết thoả bừng lên sức sống mới, cho em một điểm tựa để vững bước trên con đường theo đuổi ước mơ.

Hóa ra, là vẫn còn một con đường để em có thể lựa chọn, nó không chật hẹp và bế tắc như chính tầm hiểu biết của em từ trước đến giờ.

Cảm ơn anh đã dạy em sống có ước mơ, có mục tiêu. Sống là để sống thật hạnh phúc thật ý nghĩa chứ không phải để trở thành cái máy.

Cảm ơn anh đã cho em sức mạnh để hành động, vì em biết chỉ có hành động mới có thể giúp em tiến gần hơn tới ước mơ của mình.

Cảm ơn anh đã dạy cho em về lòng kiên trì. Khi em thấy nản lòng thất vọng nhất vì những điều không được như em mong muốn thì em vẫn sẽ kiên trì. Vì em hiểu rằng đó là điều tất yếu mà bất cứ người thành công nào cũng phải vượt qua giai đoạn khó khăn thử thách.

Giờ đây thay vì phải chọn sống một cuộc đời nhạt nhẽo, sống trong những nỗi lo thất nghiệp, bệnh tật... thì em chọn sống để theo đuổi ước mơ, sống một cuộc đời giàu có và hạnh phúc

Hơn 2 năm đã trôi qua, em vẫn đang dang ra sức học tập để một ngày nào đó em sẽ đủ khả năng thực hiện ước mơ của mình . Em thấy mình trưởng thành hơn, sống mỗi ngày thật ý nghĩa. Em đã và đang thay đổi từng ngày, tiến bộ hơn, yêu đời hơn và tìm ra được ý nghĩa sống thực sự.

Cảm ơn anh vì tất cả!

Chúc anh luôn khỏe mạnh và hạnh phúc!

Học trò của anh
Kiều Trang

LÊ HỒNG

Ngày nay ngày nay, ở một nơi nào đó của thủ đô Hà Nội, có một người con gái, tuổi cỡ ba mươi. Nàng có một cuộc sống bình thường như bao người khác. Cũng ngày đi làm, tối về chăm con. Công việc ở cơ quan cũng có lúc bận, lúc nhàn. Lúc bận nàng “quay cuồng” với hai chữ OT (overtime), chẳng thiết tha gì tới hưởng thụ cuộc sống, đi chơi này nọ. Lúc rảnh rỗi, nàng lướt web xem tin tức, cập nhật những tin hot nhất về diễn viên, ca sỹ, về những câu chuyện tình lâm ly sướt mướt, hay xem phim thảm đêm suốt sáng, đọc truyện ngày này sang ngày khác.

Rồi khi đọc hết, xem hết rồi, chẳng có việc gì làm, nàng ngồi “thơ thẩn” tưởng tượng. Nàng tưởng tượng tới một cuộc sống giàu sang, có người hầu kề hạ, nàng là một nữ giám đốc tài năng, giỏi việc công ty, đảm việc nhà.Cuộc sống của nàng được người người ngưỡng mộ, ghen tị. Thế nhưng, oái oăm thay, tất cả những điều đó chỉ là tưởng tượng của nàng mà thôi. Bởi nàng chẳng biết mình phải làm gì để có được nó. Nó chẳng qua chỉ là ước muối sâu thẳm của nàng. Còn thực hiện nó, với nàng, là một thử thách.

Cuộc sống của nàng cứ bình lặng như vậy mà trôi đi. Chẳng nhanh, chẳng chậm. Chẳng có những niềm vui sướng tột cùng. Chỉ có những nỗi buồn vẫn vơ như những áng mây lững lờ.Thời gian như thoai đưa, lần lượt thu qua đông lại, mùa hè sang để tiến

biệt mùa xuân. Ba mươi cái xuân xanh nhưng nàng chẳng làm được cái gì gọi là hoi to to một chút, chứ chưa nói tới HOÀNH TRÁNG cả.

Và rồi nàng như nhìn thấy hình ảnh của mình trong tương lai – một bà lão già nua, lung còng, mắt mờ, tay run run. Bà lão ấy đang ho xù xụ, bộ quần áo bà mặc mốc meo vì bẩn, vì thúc ăn vương vãi vào. Nhà cửa thì天堂, thông thống. Mỗi khi có cơn gió mạnh, cánh cửa lại kêu cót ca cót két. Con cái thì đầu tắt mặt tối, cẩm thấy bóng dáng ở nhà. Một mình bà cô đơn ngay trong chính căn nhà của mình. Rồi bà lại than ngắn thở dài, bà tiếc nuối những ước mơ thời còn trẻ đã vụt bay theo những lo toan của cuộc sống.

Nàng chợt giật mình tỉnh mộng, dứt mình ra khỏi hình ảnh ấy. Lần đầu tiên nàng thấy sợ. Nàng sợ cái viễn cảnh tuổi già, tiền bạc không có, sức khỏe cũng không. Chỉ gọi là cố lê lết sống cho đến khi về với thiên cổ. KHÔNG. Không thể để điều đó xảy ra được. Nàng không muốn có một cuộc sống như vậy. Nàng thèm muốn một cuộc sống đầy đủ về vật chất và tinh thần. Nàng muốn được mặc lên mình những bộ quần áo sang trọng. Muốn được đi đây đi đó. Muốn...muốn...muốn... Nàng muốn nhiều lắm.

Nhưng làm sao để có được đây? Không ai chỉ cho nàng cả. Cũng chẳng có sách vở nào nói cho nàng biết. Nàng tuyệt vọng, nàng muốn bỏ cuộc. Nàng cảm thấy bế tắc, không tìm ra ánh sáng nơi cuối con đường mà mình đang đi. Nàng đành chấp nhận thực tại, chấp nhận cuộc sống bình thường như những người khác nhưng nàng biết, sâu thẳm trong tâm hồn nàng, cái khát khao kia vẫn âm ỉ cháy. Chỉ chờ một ngọn lửa thổi bùng nó lên mà thôi.

Và rồi, cơn gió của phép màu đã tình cờ đến với nàng, như ánh mặt trời chiếu rọi vào màn đêm tăm tối. Nàng may mắn bắt gặp những tư tưởng ấy, tư tưởng mà sau này được đúc kết lại thành một cuốn sách vô giá: Cuốn Tư duy thiêng tài của tác giả Phan Ngọc Quốc.

*“Từ ấy trong tôi bừng nồng ha
Mặt trời chán lý chói qua tim.
Hòn tôi là một vườn hoa lá,
Rất đậm hương và rộn tiếng chim..”*

(Trích bài thơ “Từ ấy” của nhà thơ Tố Hữu)

Phải, từ lúc đọc được những bài viết ấy nàng bắt đầu “bừng nắng hạ”. Từng dòng, từng chữ như đánh tan đám mây mù trong lòng nàng. Từng dòng, từng chữ như khai mở tâm trí nàng. Từng dòng, từng chữ như thúc dục nàng tiến lên tiến lên và tiến lên.

Lần đầu tiên nàng thăm thú câu nói “Gần mục thì đèn, gần đèn thì rạng”

Lần đầu tiên nàng biết rằng cần phải có ước mơ. Không chỉ là ước mơ tầm thường như có cái xe máy hay có công việc ổn định. Không, đó không phải ước mơ. Ước mơ phải thật vĩ đại kia. Ước mơ phải thật hoành tráng kia. Để rồi ước mơ đó sẽ dẫn dắt niềm khát khao mãnh liệt. Để rồi ước mơ đó sẽ giúp nàng phá vỡ mọi giới hạn, tiến lên một đẳng cấp mới và vươn mình ra thế giới.

Lần đầu tiên nàng suy nghĩ một cách thấu đáo rằng: Sống để làm gì? Trước đến nay nàng cứ nghĩ mình sinh ra để học hành, để tìm công việc ổn định, để sinh con để cái và nuôi dạy chúng, để tích góp tiền của rồi cố gắng xây một căn nhà nhỏ và sống êm đềm cho đến khi từ giã cõi đời. Nhưng từ khi đọc những tư tưởng ấy, từ khi được học những kiến thức từ người thầy ấy, nàng biết rằng mình sinh ra là để SỐNG CHO CÁI ĐẸP VÀ CÁI CAO CẤP.

Đây đúng là điều mà nàng tìm kiếm suốt bấy lâu nay.

Còn gì vui sướng hơn khi ngày ngày nàng cần mẫn học tiếng Anh, cảm nhận thấy sự thay đổi về khả năng tiếng Anh của mình. Nàng bắt đầu thấy hình ảnh của mình đang bắt tay với ông khách nước ngoài còn miệng thì bắn tiếng Anh như gió. Nàng thấy mình dạy con học tiếng Anh. Nàng thấy mình đọc tài liệu, xem phim tiếng Anh một cách dễ dàng. Nàng thấy mình chu du ở những miền đất mới, tự tin với vốn tiếng Anh của mình...

Còn gì hạnh phúc hơn khi nàng đang từng bước góp phần mang tới niềm tin, niềm hi vọng cho những con người có ước mơ. Ngày trước, nàng chỉ bo bo nghĩ đến mình, chẳng mở lòng và chia sẻ những kiến thức, kinh nghiệm với người khác. Nàng chỉ lo vun vén cho mình và gia đình mà thôi. Nhưng giờ đây, nàng đã thấy nỗi đau, niềm thương cảm khi chứng kiến những mành đời bất hạnh, những con người gặt khó khăn nhưng vẫn vươn mình đứng lên. Nàng cảm thấy một niềm hạnh phúc to lớn, tràn ngập

trái tim mình khi biết rằng, nhờ những lời động viên, những chia sẻ của nàng mà họ đã vượt qua nghịch cảnh, tiếp tục chinh phục ước mơ.

Nàng cảm thấy háo hức lạ thường, hưng phấn tột cùng khi mỗi ngày trôi qua, nàng lại có nhiều việc cần làm, nhiều kiến thức cần học. Những điều ấy thu hút nàng kỳ lạ, hấp dẫn nàng đến nỗi nàng luôn tưởng tượng tới viễn cảnh nàng có một cuộc sống tự do về tài chính, làm những điều vĩ đại và có ích cho mọi người. Chính những điều ấy truyền cho nàng cảm hứng, truyền cho nàng niềm tin, niềm hi vọng để nàng kiên trì, nỗ lực vươn lên hoàn thiện bản thân mình.

Còn nhiều nhiều lắm những cung bậc cảm xúc trong nàng mà cảm xúc nào cũng mãnh liệt cả. Nó muốn minh chứng cho nàng rằng: Cái con người buồn tẻ, như một nhành cây khô hạn ngày xưa đã chết rồi. KHÁT KHAO đã trở lại với nàng. Giờ là lúc nàng chứng tỏ cho những người đang cười nhạo nàng rằng: chỉ cần có khao khát mãnh liệt thì không gì mà nàng không thể làm được. Chắc chắn là thế.

Quay lại với thực tại, nhìn ra ngoài, nàng thấy bầu trời xanh trong, nắng chiếu lung linh, gió nhẹ nhẹ thổi. Đàn chim đang hót ríu rít như muốn ngân vang bài ca vĩnh cửu của cuộc sống. Một CUỘC SỐNG TUỔI ĐẸP đang diễn ra. Và nàng cảm nhận sâu sắc cuộc sống đó. Đầu đó ngoài kia, anh lái xe đang tranh thủ giờ nghỉ để học tiếng Anh. Trong phòng trọ, cô gái đang ngày đêm kiếm tiền lo cho gia đình nhưng vẫn không từ bỏ khao khát chinh phục tiếng Anh. Cô sinh viên thương mẹ đã tần tảo lo cho mình, cố gắng tần tiện chi tiêu để lấy tiền học tiếng Anh, mong muốn một ngày không xa, sẽ cho mẹ thấy sự trưởng thành và giỏi giang của mình. Trong căn nhà nhỏ bi bô tiếng trẻ con, bà mẹ đang vừa trông con nhỏ, vừa cặm cụi học. Xa hơn nữa, nàng nhìn thấy một chú tuồi đã 60, tóc đã điểm bạc, chân tay đã yếu nhưng vẫn là tấm gương ham học cho biết bao thế hệ trẻ như nàng.

MỖI NGƯỜI CHỈ SỐNG CÓ 1 LẦN, CHO NÊN HÃY SỐNG MỘT CUỘC ĐỜI KHÔNG HỐI TIẾC

Phải, nàng và biết bao người khác nữa đều hiểu rõ điều này và đang ngày đêm miệt mài học tập để không phải hối tiếc khi về già, khi nằm lại dưới lòng đất lạnh lẽo. Nàng

nhắm mắt lại, thành tâm cầu chúc cho tất cả mọi người sẽ sống một cuộc đời đầy ý nghĩa. Cầu chúc cho người thầy ấy sẽ đạt được ước mơ vĩ đại của mình.

Cảm ơn thầy đã mang tới một món quà đầy ý nghĩa – cuốn tư duy thiên tài. Cảm ơn thầy đã mang KHÁT KHAO trở lại cho biết bao con người. Nhờ thầy mà tương lai, bầu trời Việt Nam sẽ ngập tràn những sải cánh đại bàng, đạp mây gió, làm lên những điều phi thường.

Chúc thầy luôn khỏe!

Học trò của thầy

Lê Hồng

NHƯ Ý

Kính gửi anh Quốc người thầy vĩ đại của em!

Em xin gửi lời cảm ơn chân thành đến anh. Một người thầy mà có lẽ trong mơ em cũng không dám tin là mình sẽ tìm được.

Gia đình ai cũng khuyên em: "Cố gắng chăm học đi rồi lấy tấm bằng để sau này có một công việc ổn định, nhàn hạ, đừng khổ như ba mẹ."

Mọi người xung quanh em, ai cũng tin rằng bất cứ con người nào khi được sinh ra thì đã được định sẵn số phận cho mình, mọi người thường nói vui với nhau rằng: "Giày dép còn có số huống chi con người ta."

Họ cứ bám víu vào cái suy nghĩ đó của mình để rồi mặc cho số phận đưa đẩy, họ cũng chẳng mảy may chống cự. Vì mọi sự đã được định sẵn rồi có chống cự cũng vô ích, nên họ ung dung chấp nhận nó.

Nhưng riêng em thì không, em không bao giờ tin vào điều đó. Em luôn có một niềm tin tuyệt đối là: "Số phận mình nằm trong tay mình", em luôn tìm kiếm con đường đi

riêng cho bản thân, con đường mà có lẽ nó quá khác biệt, lạ lẫm với mọi người xung quanh em.

Bạn bè, gia đình, mọi người xung quanh ai ai cũng tìm kiếm cho mình một nghề nghiệp ổn định, một cuộc sống êm đềm, không sóng gió. Dù cho chỉ nhận được đồng lương ít ỏi, nhưng được hưởng chế độ này nọ thì đối với họ cuộc sống như vậy đã là hạnh phúc, đảm bảo tương lai họ về sau.

Không, em không muốn cuộc sống mình nó vô vị đến nhảm chán như thế. Em muốn thử thách bản thân mình, muốn tìm ra và làm những công việc mình yêu thích, muốn được tự do sống một cuộc đời thật sự là của chính mình.

Và rồi em bắt đầu cuộc hành trình của mình, cuộc hành trình đơn độc. Nhiều lúc cảm giác cô đơn khi không có thể chia sẻ cùng ai, vì em khác biệt với họ quá, em sợ khi nói ra họ sẽ cho là em điên, làm chuyện khác người.

Nhưng dù thế nào đi nữa, em vẫn cứ bước đi, dù cho con đường phía trước của mình vẫn còn mù mịt. Những ước ao, nó luôn thúc giục em bằng mọi giá phải tìm cho ra được con đường, tìm được người cùng đồng hành cùng với em trên con đường chinh phục ước mơ của mình, tìm lại chính mình. Tìm ra lý do mình tồn tại!

Đúng là trời không phụ lòng người. Sau bao năm trăn trở, tìm kiếm cuối cùng em đã tìm được con đường cho mình. Ngày em biết đến anh, cuộc đời em như được tái sinh. Em đã tìm lại được chính mình, tìm lại được ước mơ của mình, tìm được lý do em tồn tại trên cõi đời này.

Em sung sướng biết bao, những bài viết của anh trong ebook Tư Duy Thiên Tài như thổi bùng ngọn lửa đang ấm ỉ trong em, em như được tiếp thêm một thứ sức mạnh siêu nhiên.

Giờ đây em không còn cảm giác cô đơn, chơi với trên con đường chinh phục ước mơ của mình nữa, em mạnh mẽ và trưởng thành hơn xưa. Vì giờ đây em đã có được người thầy em hằng ao ước.

Cuộc đời của em nếu không biết tới anh, có lẽ nó sẽ là một cuộc đời khiếm khuyết, khiếm khuyết bởi sự thiếu hiểu biết của em, sự non nớt, sự mù mịt về tương lai vì tầm nhìn hạn hẹp của mình.

Nếu không có anh, em như một đứa trẻ ngu ngơ, không biết đến thế giới rộng lớn ngoài kia như thế nào, một thế giới đầy màu sắc đến mê mẩn lòng người. Thế giới của những con người dám ước mơ, dám cháy hết mình với ước mơ, niềm hạnh phúc tột cùng mà một con người có thể chạm tới.

Con đường phía trước dù có nhiều chông gai, thử thách nhưng đó là cái giá em phải trả nếu em muốn thành công. Và cái giá phải trả cho thành công thì nó quá rẻ so với những gì em sẽ đạt được. Em sẽ nâng tầm bản thân mình lên để rồi một ngày em có thể Đứng Chung Hàng Ngũ Või Nhũng Con Người Đội Đá Vá Trời.

Một lần nữa em xin cảm ơn anh, người đã soi đường dẫn lối cho em ra khỏi con đường mịt mù đen tối, anh như ngọn hải đăng trong đêm tối. Anh là người đã mang lại cho em niềm tin, sự hy vọng mà tưởng chừng như em đã đánh mất.

Học trò của anh!

Như Ý

Ý NHI

Kính gửi anh Phan Ngọc Quốc!

Xin chào anh Quốc, em là Ý Nhi. Em viết thư này, không ngoài điều gì hơn, xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến với anh.

Bà mẹ là người đã cho em sự sống và anh là người đã cho em biết ý nghĩa của cuộc sống này. Em xin cảm ơn anh rất nhiều.

Ngày biết được 2 quyển sách Cách học tiếng Anh thần kỳ và Tư duy thiên tài của anh là bước ngoặt quan trọng đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời em.

Nếu không được đọc những tri thức ấy, em có lẽ sẽ vẫn là một cô sinh viên Đại học, chỉ biết sống cho những điều vụn vặt hằng ngày, vẫn cố học những môn học dù không biết học rồi để làm gì, vẫn luyện tập những kỹ xảo mà chính bản thân mình cũng biết rằng khi ra trường sẽ không dùng đến. Em chán ngắt những điều vô vị cứ lặp đi lặp lại. Em mất dần nhiệt huyết tuổi trẻ, cứ nhắc đến hai chữ tương lai mà thấy thật ảm đạm, ngao ngán.

Khi tìm hiểu về con người và nhiều vùng đất trên khắp thế giới, thấy bao điều hay và tốt đẹp, lòng em luôn rạo rực, thốn thúc. Em khao khát được sống trong tự do, giàu sang, sung sướng, được đi đây, đi đó nhưng tự biết thân, biết phận, em đành ngậm ngùi gấp lại từng trang sách mà quay về với hiện thực. Nhiều lúc quyết tâm dâng cao, em tìm đọc những quyển sách về kỹ năng và động lực sống, những tấm gương thành công như Steven Job, Bill Gates...

Em muốn được theo đuổi đam mê như họ, sáng tạo và thành công như họ, muốn được mọi người yêu mến, kính trọng, kiêm được nhiều tiền để đi du lịch vòng quanh thế giới và làm từ thiện giúp đỡ nhiều hoàn cảnh khó khăn... Em muốn được sống một cuộc sống tốt hơn và có ý nghĩa hơn.

Em cố gắng thay đổi, nhưng những lần như vậy chỉ kéo dài được vài ngày hay vài tháng, nó chỉ như một cơn sóng, cuồn cuộn dâng lên, không tìm được nơi dừng chân, vội vàng ập vào bờ rồi lặng lẽ rút đi.

Em thất bại rồi đổ lỗi cho môi trường sống xung quanh mình không tốt, không tìm thấy ai cùng chí hướng và giận dữ than trách sao mình lại không được sinh ra ở những nước tiến bộ hơn như Anh, Mỹ, Nhật Bản... Tất cả qua đi chỉ còn sót lại một nụ cười trên môi : Có thật sự rằng em tin mình có thể làm được những điều tuyệt vời như họ? Em có sẵn sàng đánh đổi tất cả để theo đuổi đam mê để đạt được thành công như họ?

Lắng nghe thật lâu, thật sâu, một âm thanh nho nhỏ, rít nghẹn lên từng tiếng "Mày không làm được đâu. Mày là ai mà muốn làm khác người cơ chứ? Tất cả chỉ là mộng hão huyền mà thôi, quay lại với thực tế đi!".

"Sống để làm gì?" Đây là câu hỏi, một lời than trách hay là một lời thách thức? Bà cụ nhà hàng xóm, đâu đã bạc trắng, hay nhìn xa xăm, miệng nhai miếng trầu vẫn thường buộc miệng, thở dài: Sống để làm gì? Trên những bàn tiệc rượu của những người lao động, một lần nữa lại rộn lên tiếng cười khi nghe một anh đã ngà ngà say ngân nga một điệp khúc: Sống để làm gì? Chén tạc chén tù ta uống cho quên đi cuộc đời này. Và lắng nghe thật kỹ trong âm thanh của gió, vẫn nghe thoảng qua hìn như câu hỏi: Sống để làm gì?

Chỉ khi được biết đến anh – Phan Ngọc Quốc, như một lời thách thức anh đặt ra câu hỏi: Sống để làm gì? Câu trả lời đích thực em tìm thấy trong quyển sách Tư duy thiên tài của anh.

Một quyển sách vô giá chỉ hơn 200 trang. Không có bất cứ điều gì có thể so sánh hay nói lên được hết giá trị của Tư duy thiên tài mang lại đến với em. Một tư tưởng mới, một suy nghĩ mới, một cách nhìn mới về cuộc đời. Nó đã thổi bùng ngọn lửa đam mê, nhiệt huyết tuổi trẻ trong em, khiến em muốn học, muốn hành động, muốn sống mãnh liệt. Quyển sách cho em niềm tin mới vào bản thân và cuộc sống: "Suy nghĩ lớn, sống hoành tráng", "Phá vỡ giới hạn", "Làm ít được nhiều", "Vươn ra thế giới", "Tư duy phi thường – Đời là bể sướng".

Tư duy thiên tài cho em suy nghĩ để hành động – Cách học tiếng Anh thần kỳ cho em hành động để suy nghĩ. Đó là một sự kết hợp tuyệt vời, một niềm tin vững chắc, một sự cộng hưởng hoàn hảo giữa tư duy và hành động. Chưa bao giờ em ham học và thèm được học đến như vậy. Chưa bao giờ, em lại tin tưởng vào năng lực bản thân mình như vậy. Có thể trưởng thành trong một thời gian ngắn đến như vậy, bản thân em tràn ngập niềm vui, niềm hạnh phúc ngất ngây.

Cảm ơn anh đã cho em biết được quá nhiều điều giá trị, từ tư duy đến hành động.

Cảm ơn anh đã cho em một cách nhìn thật đúng đắn về bản thân, con người và xã hội xung quanh.

Cảm ơn anh đã mang lại niềm tin trong em, niềm tin vào con người và tri thức, vào cái đẹp và cái cao cả.

Cảm ơn anh đã là người truyền cảm hứng, dạy em cách đấu tranh để theo đuổi đam mê, giúp em có đủ dũng khí để vượt qua mọi gông cùm, khó khăn.

Cảm ơn anh, cảm ơn Tư duy thiên tài và Cách học tiếng Anh thần kỳ đã trở thành điểm tựa tinh thần vững chắc trên từng bước đi đến tương lai.

Cảm ơn anh đã cho em biết được làm người bình thường thì sẽ tầm thường như thế nào. Em chấp nhận rời xa tất cả những điều bình thường, tệ hại và xấu xa. Em hướng đến tương lai, đến thế giới của những con người “Đội đá vá trời”.

Cảm ơn anh cho em biết sử dụng quyền tự do của chính bản thân mình: Em chọn sống để làm những điều mình thích, sống để cống để cống hiến hết sức mình vào những công cuộc vĩ đại, đi ngao du khắp nơi trên thế giới, sống cho ra dáng một con người đang sống – sống hoành tráng, giàu sang và hạnh phúc.

Em sẽ sống để đến khi về già, nhìn lại những gì đã qua, em sẽ không phải cảm thấy nuối tiếc hay hối hận. Em sẽ sống trọn từng phút giây của cuộc đời mình.

Cảm ơn anh đã cho em biết ý nghĩa của cuộc sống này: “Sống là để sống cho tốt” – “Sống cho ước mơ”.

Cuộc đời em bắt đầu từ đây.

Cảm ơn anh – Phan Ngọc Quốc, người thầy vĩ đại của cuộc đời em!

Em mong anh luôn khỏe mạnh!

CHƯƠNG 1:

DẠI BÀNG THÚC GIẤC

WHAT LIES BEHIND US AND WHAT LIES BEFORE US ARE TINY MATTERS COMPARES TO WHAT LIES WITHIN US.

"Ngày xưa trên một ngọn núi nọ, có bốn quả trứng đại bàng trong một chiếc tổ. Một hôm do cơn động đất mang lại, một quả trứng đại bàng đã lăn xuống núi và rơi vào chuồng gà của một người nông dân.

Cả bầy gà cùng chăm sóc cho quả trứng này cũng giống như bao quả trứng khác. Một hôm, trứng đại bàng đã nở nhưng lại nở trong chuồng gà.

Theo thời gian chú đại bàng lớn lên và rong chơi cùng với bầy gà. Bỗng nhiên chú ta nhìn thấy những con đại bàng bay lượn trên không, chú ta quay sang nói với các bạn gà rằng: "Uớc gì chúng ta cũng bay được như vậy"

Cả đàn gà cùng cười: "Thật là điên rồ, chúng ta không bao giờ bay được đâu"

Chú đại bàng vẫn mang ước mơ trong mình về một ngày nào đó sẽ được bay lượn trên không.

Nhưng theo thời gian chung sống với bầy gà, bị cho là kẻ mơ tưởng và không thực tế. Thế là cuối cùng chú đại bàng đã bỏ ước mơ lại đằng sau và sống chung với bầy gà cho đến chết.

Rất tiếc chú ta không biết được rằng, nếu chịu luyện tập thì chú ta cũng có thể bay được như đại bàng”

Lời nhắn nhủ của câu chuyện cũng bao nhiêu đó: **BÊN TRONG MỖI MỘT CHÚNG TA ĐỀU LÀ ĐẠI BÀNG, NHUNG VÌ SỐNG CHUNG VỚI LŨ GÀ MÀ NGƯỜI TA ĐÀNH PHẢI CAM CHỊU NHƯ THẾ CHO TỚI CHẾT**

CHƯƠNG 2:

KHÔNG BỎ CUỘC

THERE IS NOTHING “IMPOSSIBLE” WITH TIME!

Nếu bạn chịu lục lọi, tìm tòi bạn sẽ phát hiện ra được, có rất nhiều người thành công và sống cuộc đời hạnh phúc, đều khởi đầu cuộc đời mình một cách khá muộn màng, cụ thể cũng như bạn là họ đã đi lầm đường, nhưng sau đó họ chấp nhận làm lại từ đầu và đi lên.

Ví dụ ở đây là Jack London – nhà văn hiện thực của Mỹ rất nổi tiếng. Thuở nhỏ, vì điều kiện gia đình nên ông ta đi làm trước khi đi học, nhưng sau quá trình lăn lộn ngoài đời thì Jack London mới nhận ra, chỉ có học là con đường duy nhất để thoát khỏi cảnh đói nghèo, và ông ta đã quay lại trường cấp 3 năm 19t, và hình như khi tốt nghiệp đại học cũng ở tuổi như bạn. Còn rất nhiều người khởi đầu muộn hơn thế nữa, nhưng họ vẫn thành công, vì đối với họ: **không bao giờ là muộn màng để làm lại từ đầu.**

Không dừng lại ở đó, chính những thất bại và sai lầm thời trẻ là chìa khóa để họ rút kinh nghiệm và cải thiện lấy bản thân. Cho nên đối với trường hợp của bạn: nếu bạn nản lòng và nhìn thấy hoàn cảnh của mình như là một thất bại, bạn sẽ thất bại. Trái lại, nếu bạn xem đó là một bài học, bạn sẽ đứng lên và mạnh mẽ hơn người khác.

Cụ thể bạn đã không bỏ cuộc sau những lần thất bại, đức tính này chỉ có ở những con người thành công, vì trong đời việc thất bại là điều không thể thiếu, cái quan trọng là ai có đủ kiên nhẫn để đứng dậy sau mỗi lần thất bại.

Hiện tại nhiều người cùng độ tuổi như bạn đã có nhà, có cửa, có vợ con, nhưng chưa chắc sau này họ đã sống hạnh phúc như bạn, vì họ chưa bị thất bại, cuộc đời họ suôn sẻ, nhưng vào một ngày nào đó, khi họ bị thất bại về vấn đề nào đó trong đời, đảm bảo hầu hết họ sẽ gục ngã và không thể nào đứng dậy được nữa, vì độ tuổi để họ làm lại cuộc đời gần như đã quá muộn.

Đây là lời khuyên của những người thành công đi trước, mình gửi lại cho bạn: **tuổi trẻ là độ tuổi nên học cách thất bại và đứng dậy từ thất bại – đây là chìa khóa để họ làm nên thành công, thiếu thất bại sẽ không có thành công, thất bại càng lớn, thì giá trị để ta học hỏi từ nó càng nhiều, sau đó hãy đứng dậy và ứng dụng bài học đó vào tương lai**

Khi bạn đang chán nản và cần động viên thì chẳng có gì là sai lầm. Những điều bạn nói và cảm giác bạn đang trải qua chắc chắn là người hiểu rõ hơn ai hết, vì có một thời mình đã như bạn, nhưng cái khác là khi bạn bị người ta xỉ vả, bị đàm tiếu, bị chửi là ngu, bạn đều ở thế bị động.

Trái lại mình hứng chịu tình trạng đó trong thế chủ động. Mình cũng từng bị chửi, bị xỉ nhục, bị lăng mạ bởi những người gần gũi nhất, và những gì mình chịu còn tệ hại hơn bạn nhiều lần, nhưng mình muốn như thế, mình chủ động tìm những cảm giác như thế và mình phải bị xỉ nhục như thế mới có thể trưởng thành.

Mấy ai biết đồ ăn quý giá như thế nào khi họ chưa bị đói? Mấy ai biết tự do đáng giá như thế nào khi họ chưa bị cầm tù? Và mấy ai chịu trai rèn tài năng để trưởng thành khi họ chưa bị xỉ nhục...?

Một cục sắt vẫn mãi là cục sắt nếu nó được cất trong một nơi nào đó, được trưng bày ở một chỗ nào đó, rồi theo thời gian nó sẽ bị mòn, rỉ, bị hư hại và biến thành đồ vô dụng. Ngược lại, nếu cục sắt được nung trên lửa đỏ, được nện liên tục bởi những cái búa, được mài bóng bởi những viên đá mài... thì thanh bảo kiếm sẽ xuất hiện, cây dao quý sẽ thành hình, hay là một con dao có giá trị liên thành. Chất vẫn như cũ, vẫn là sắt,

nhưng lượng đã thay đổi. Một cục sắt rỉ đáng giá bao nhiêu? Một thanh bảo kiếm đáng giá bao nhiêu?

Mặc dù trên đời có nhiều loại tài, có người chuyên về toán học – tính toán tỉ mỉ từng chi tiết, có kẻ làm trùm trong lĩnh vực âm nhạc – thả hồn theo mây gió, người có biệt tài vẽ vời ra những bức họa tồn tại cả nghìn năm.... Nhưng cái chung của bất cứ một thiên tài nào, cũng là phải trải qua một giai đoạn gọt giũa, họ phải bị đập, bị đá, bị vùi dập, bị bào mòn bởi dư luận, bởi công chúng... tóm lại là bởi đồng loại của mình.

Đây giống như là số phận mà những kẻ hơn người phải chịu đựng – không có gọt giũa sẽ không có tài năng, không bị đập, đá sẽ không có trưởng thành, giống như cục sắt không qua trui rèn thì giá trị của nó chỉ là số 0

Ngày xưa khi còn trẻ Hàn Tín – nhân vật làm trùm giai đoạn Hán Sở tranh hùng, thuở nhỏ ông ta vì nuôi chí lớn nên thay vì như người khác, suy nghĩ tầm thường là lo làm kiếm ăn, thì ông ta đầu tư hết sức lực để học binh pháp và chấp nhận đi xin ăn, sau đó ông ta được một người đàn bà làm nghề giặt đồ nuôi

Hàn Tín có nói: "Sau này tôi sẽ báo đáp công ơn của bà"

Bà này đáp lại: "Anh đến cái thân còn nuôi không nổi thì báo đáp thế nào?". Hàn Tín vẫn nhẫn nhục không phản bác, sau đó ông bị xỉ nhục bởi tên bán thịt và sự tích này chắc ai cũng biết "Hàn Tín luôn tròn", nhưng Hàn Tín vẫn nhẫn nhục được.

Vì quá khứ như thế nên khi theo Hạng Vũ mấy năm mà vẫn không được dùng, nhưng cuối cùng thời cơ đã tới, ông ta gặp được Trương Lương và sau đó theo về với Lưu Bang, và có đoạn đối thoại này giữa Lưu Bang với Tiêu Hà – thừa tướng, mà mình nghĩ bạn nên đọc để ngẫm

Tiêu Hà: "Nếu bệ hạ chỉ muốn làm vua ở xó xỉnh này thì không cần đến Hàn Tín, còn muốn thống nhất thiên hạ thì không thể thiếu con người này"

Lưu Bang: "Hắn thuở nhỏ đã đi xin ăn, sau đó sống nhờ vào người khác, còn chịu cái nhục luôn tròn, ta mà dùng hắn thì các tướng khác họ nghĩ thế nào?"

Tiêu Hà: "**Người phi thường phải có xuất thân khác thường**, nếu ông ta cũng như người khác thì giờ này làm gì có Hàn Tín. Dưới trướng của bệ hạ có bao nhiêu là tướng sĩ xuất thân cao quý, nhưng đến giờ này họ đã làm được gì cho bệ hạ?"

Lưu Bang: "Nhưng người này từng ở dưới trướng của Hạng Vũ mấy năm mà chỉ làm tới chức chấp kích lang – chức vụ đi nhặt gươm giáo. Hắn mà làm tướng thì Hạng Vũ cười vào mặt bảo ta hết tướng để dùng à?"

Tiêu Hà: "Hạng Vũ chỉ là hạng thô lỗ, vú phu, có mõi Phạm Tăng cũng không biết dùng, nếu ông ta nghe lời Phạm Tăng dùng Hán Tín thì cái đầu trên cổ của bệ hạ đã chẳng còn, đừng nói chi tới việc ngồi đây để luận bàn thiên hạ"

Nếu ai mê hội họa cũng biết tới đại tài Picasso, khi chưa thành công, ông ta đã bị chính cha ruột nhốt vào nhà thương điên đúng 2 năm, vì Picasso quyết tâm nhốt mình ở nơi tĩnh lặng để suy nghĩ về hội họa.

Cái giá của 2 năm trong nhà thương điên đối với Picasso là quá lớn, nó ảnh hưởng đến tính cách của ông rất nhiều, nên nếu ai để ý thì các bức vẽ của ông ta là không đẹp – theo nghĩa là hình dạng không đẹp, nó luôn méo mó, quái lạ, và có vẻ "điên". Bị chính cha ruột xỉ nhục như thế chắc trên đời hiếm có ai. Còn nhiều câu chuyện về những người thành công như thế

Cho nên đối với tình trạng của bạn, thay vì than vãn sao thiên hạ nhiều chuyện đến thế, tình người sao độc ác đến thế, thì hãy mừng, vì bạn đang đặt chân đến ngưỡng cửa của việc "đứng cao hơn người khác". Nhưng đó chỉ là bước đầu, cái còn lại gay go hơn nhiều, gian khổ hơn nhiều mà phần đông người khác đều không vượt qua được, đó là phải biến những sự xỉ nhục đó thành động lực để ta trui rèn tài năng và vượt qua kẻ khác. Không làm được điều này thì mãi mãi bạn chỉ dừng lại ở bước một: ném chịu xỉ nhục và nuốt lấy xỉ nhục cho đến chết.

Ngày xưa Tổng thống Mỹ Lincoln có xuất thân là nông dân, nhưng sau quá trình lăn lộn thì vào một ngày đẹp trời ông ta bỗng nhiên诞生 một ước mơ: giải phóng dân nô lệ. Để đạt được ước mơ này, ông ta đã ném trái cay đắng tới mức độ, có một bài báo viết về cuộc đời Lincoln như sau: "Nếu bạn có xuất thân hèn kém và muốn chọn một con người nào đó để học tập, nếu bạn bị thất bại nhiều lần trong cuộc sống và cần một bài học về con người thành công để nâng đỡ, thì nên chọn Lincoln, vì đây là con người bị thất bại nhiều nhất trong đời để đạt được thành công, có xuất thân hèn kém nhất lên ngôi được chiếc ghế Tổng thống"

CHƯƠNG 3:

**SUY NGHĨ LỚN - SỐNG HOÀNH
TRÁNG**

YOU CAN DO IT IF YOU BELIEVE YOU CAN!

Nhân tiện hôm nay Doremon sẽ viết một bài về cuốn sách mà AJ Hoge đã giới thiệu, nội dung của nó không liên quan gì đến cách học Tiếng Anh, mà đó là "cách sống của một người đàn ông đích thực". Cho nên rất có thể cuốn sách này sẽ đem lại cho các bạn một sức sống mới, một nguồn năng lượng để ta tiếp tục trên con đường hướng đến ước mơ.

Nhưng Doremon cũng đưa ra lời cảnh báo về cuốn sách, tác giả của nó cũng có nói, cuốn sách này chỉ dành riêng cho những ai dám sống, dám ước mơ, dám hành động và dám sống thực với lòng mình – điều này hoàn toàn phù hợp với những gì mà Doremon đã trình bày trong suốt topic, đó là vấn đề ước mơ.

Tất cả mọi bài viết của Doremon chỉ nhầm phục vụ cho những ai đã, đang và sẽ tiếp tục sống cho ước mơ của mình, cho nên lời văn của nó hoàn toàn không phù hợp với những ai thiếu điều kiện trên, **NÓ SẼ RẤT NGÔNG CUỒNG, NGẠO MẠN, NGANG TÀNG VÀ ĐẦY SỨC SỐNG**, bởi vậy các bạn hãy cân nhắc trước khi đọc

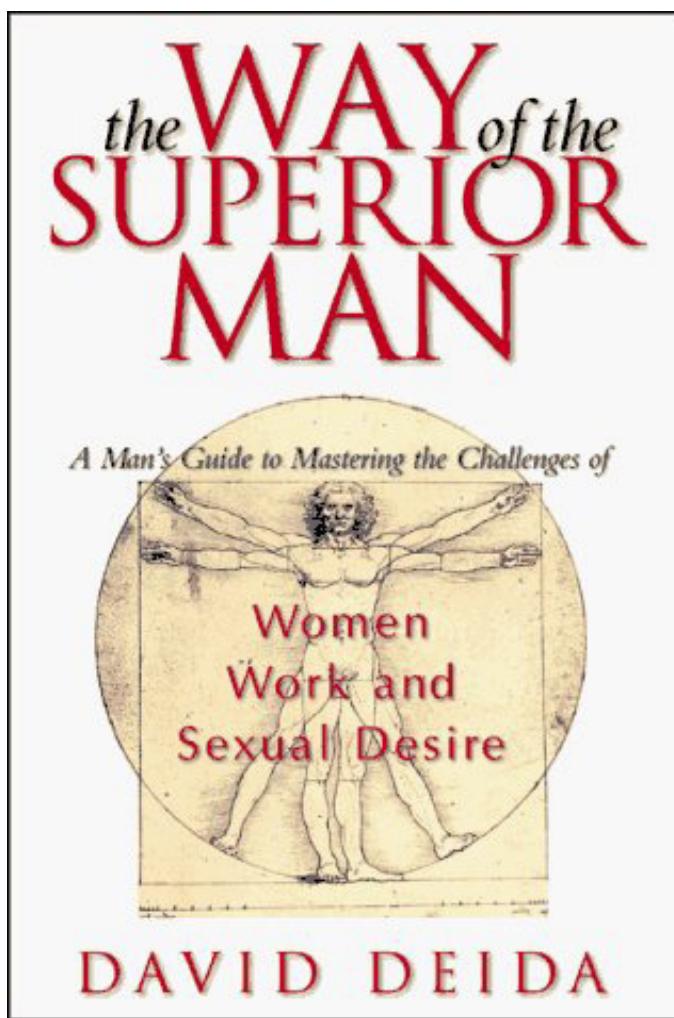
Title: The Way Of The Superior Man

Language: English

Pages: 146

Author: David Deida

Đây là hình bìa

David Deida wrote, "Most men make the error of thinking that one day it will be done. They think, "If I can work enough, then one day I could rest." Or, "One day my woman will understand something and then she will stop complaining." Or "I'm only doing this now so that one day I can do what I really want to do with my life."

Đây là những lời mở đầu cho cuốn sách này. **Nếu bạn thuộc nhóm người kể trên, thì đây là thời điểm tốt nhất để ta bắt đầu thay đổi.** Thế giới luôn vận động, điều đó có nghĩa là mọi sự kiện không mong muốn có thể xảy ra cho ta bất cứ lúc nào. Cho nên nếu bạn cứ chần chừ trong việc thực hiện ước mơ của mình vì một lí do nào đó thì có thể bạn sẽ chờ đợi mãi mãi.

David Deida nói, chúng ta đừng nên tin vào "những truyền thuyết" rằng "vào một ngày đẹp trời yên bình nào đó ta sẽ thực hiện ước mơ của mình". Có thể suốt cuộc đời của bạn sẽ không có lấy một ngày đẹp trời yên bình nào, vì mọi điều không mong muốn có thể xảy ra.

Bởi vậy đừng chờ đợi nữa, hãy bắt đầu ngay từ bây giờ, từ khi đọc xong những dòng chữ này, **thì hãy bắt tay vào làm những điều mà ta yêu thích.** Hãy hành động để theo đuổi ước mơ ngay tại thời điểm này.

Rất có thể mưa to gió lớn sẽ xảy ra với bạn, những "sự cố" mà ta không mong muốn luôn đeo bám bên mình... nhưng tất cả những điều này sẽ chẳng là gì cả, và chúng ta đừng nên lấy những lí do như thế để chần chừ, để chờ đợi – đây là triệu chứng của những người đàn ông yếu kém và bệnh hoạn (theo cách hiểu của David Deida).

Để làm một người đàn ông đích thực thì chúng ta không được phép chần chừ, phải hành động, phải đối mặt với sóng to gió lớn, phải vượt qua nó, phải đập nát tất cả những trở ngại, để rồi chúng ta sẽ đủ bản lĩnh để kiên ngang với đời, để thách thức những khó khăn và để đạt được những điều mình mong muốn.

Có một câu chuyện ngụ ngôn về ông lão ở Nhật Bản mà Doremon nghĩ các bạn nên đọc:

"Ông lão đã được 50t, con trai của ông ta lấy một cô vợ người Anh, và vấn đề bắt đầu này sinh. Một hôm, ông lão tìm đến một trung tâm dạy Tiếng Anh để đăng ký, cô này hỏi:

- Cụ đăng ký cho cháu của cụ phải không?
 - Không, tôi đăng ký cho tôi, vì từ khi con trai tôi lấy cô vợ người Anh, thì chúng nó suốt ngày chỉ nói Tiếng Anh, mà tôi thì lại muốn hiểu nó nói cái gì.
- Cô này nhìn ông lão một lúc sau đó trả lời:
- Cụ đã được 50t, nếu học thì rất có thể 5 năm sau cụ mới hiểu được Tiếng Anh.
 - Thế cô cho rằng nếu tôi không học thì 5 năm sau tôi vẫn 50t hay sao?

Dù bạn có ở hoàn cảnh nào, đau khổ hay bị vùi dập, chơi bời hay hưởng thụ thì sau một năm nữa bạn cũng lớn thêm một tuổi. Thế nhưng trong một năm này, nếu bạn nỗ lực không ngừng thì sau một năm bạn sẽ hái quả, bạn sẽ đủ khả năng để thay đổi số phận của mình. Trái lại nếu bạn rên rỉ, than vãn về hoàn cảnh thì sau một năm nữa bạn sẽ phải tiếp tục "bài ca số phận" – cho nên hãy chọn lựa

David Deida wrote, "Your edge is where you stop, or where you compromise your fullest gift, and, instead, cater to your fears"

Tất cả chúng ta ai cũng mang nỗi sợ trong mình, sợ thất bại, sợ bị phê bình, sợ bị khác biệt với đồng loại... Vì những nỗi sợ này mà chúng ta chấp nhận một cuộc đời an phận. Thế nhưng sự thật là: **"CÓ MẤY AI HÀI LÒNG VỚI CUỘC ĐỜI HIỆN CÓ CỦA MÌNH?"**

Câu hỏi này chỉ bản thân chúng ta mới trả lời được, và "ta có thể dối người chứ không dối mình". David Deida nói hầu hết chúng ta luôn chọn công việc an toàn, nhưng chính "an toàn" lại giết chết đi những cảm xúc của cuộc sống. Ngày nào cũng như ngày nào, ta vẫn mãi lập đi lập lại những hành động như thế, và kết quả là người ta dần trở nên vô cảm, mọi sự hưng phấn, kích thích của cuộc sống đã bị khoá chặt trong những công việc được cho là "an toàn".

AJ Hoge cũng nói về vấn đề này, những người thân trong gia đình của ông ta, những

người bạn thời còn làm giáo viên... họ không chán ghét công việc của mình – đây là một điều may mắn, nhưng trái lại họ cũng không yêu mến nó, đây chỉ là “trách nhiệm” mà họ phải làm để duy trì cuộc sống

Trái lại AJ Hoge, ông ta không sợ cho nên ông ta đã dám bỏ việc dạy học ở nhiều trường Đại Học và lập ra Effortless English, ông ta yêu mến công việc mà ông ta đang làm, và ông ta đang có những ngày tháng cực kì sôi động và hưng phấn. Kế hoạch của AJ Hoge là 1 năm 12 tháng thì 4 tháng ông ta dành riêng để đi du lịch khắp thế giới, **để sống những ngày tháng cho xứng đáng với cuộc đời** mà ông ta luôn ao ước

Cho nên David Deida khuyên chúng ta, hãy chấp nhận nỗi sợ – đây là điều bình thường, và hãy vượt qua nỗi sợ để theo đuổi ước mơ của ta. Rất có thể bạn sẽ học hành thêm nhiều tri thức mới để làm điều này, rất có thể bạn sẽ phải vượt qua nhiều hàng rào để tới đích, nhưng chúng hoàn toàn có lợi, bởi vì: **“SỐNG LÀ ĐỂ SỐNG CHO TỐT CHỨ KHÔNG PHẢI SỐNG LÀ ĐỂ CHỊU ĐỰNG”**

Một khi bạn dám sống cho ước mơ của mình thì không một điều gì đảm bảo rằng bạn sẽ thành công, những nỗi sợ về sự thất bại, về việc trở thành “kẻ ăn bám” luôn ám ảnh. Đây là một điều hoàn toàn bình thường mà bất cứ người nào cũng từng trải nghiệm, thế nhưng bình thường hơn nữa là hầu hết người ta đều bỏ cuộc vì các nỗi lo sợ trên, và kết quả là “họ phải kéo lê cuộc đời tàn tạ của mình cho tới chết”.

Thế nên David Deida kêu gọi rằng đừng, đừng bỏ cuộc vì các nỗi sợ, vì khi bạn làm điều này thì bạn đã “khoá chặt tài năng cũng như mọi cảm xúc về sự hưng phấn”. Hãy dám sống thực với lòng mình xem sao, hãy theo đuổi ước mơ của mình xem sao, để rồi các bạn sẽ thấy rằng, nó không khó khăn cũng như đáng sợ như chúng ta đã tưởng tượng đâu.

Còn thất bại ư? Hãy quăng thuật ngữ “thất bại” vào thùng rác. **Thuật ngữ “thất bại” chỉ dành riêng cho những kẻ hèn yếu**, là lí do mà “bọn yếu kém” luôn đem ra để bào chữa cho các hành động của mình. “Tôi thất bại rồi... thôi tôi bỏ cuộc”... “Tao thất bại rồi mà...”... “Em thất bại rồi thây”...

Sau đó “bọn nó” tự ngồi lại an ủi lẫn nhau và bắt đầu tìm cách bào chữa cho thất bại của mình, lúc này vô thức sẽ ra tay: tự lừa dối bản thân. “Cộng đồng yếu kém này”

sẽ dùng các lí luận cao siêu để chứng minh rằng họ thất bại là hiển nhiên, vì “ai cũng thất bại”, họ cho rằng những vấn đề mà họ đang làm là cao siêu, là viễn tưởng... là chỉ có “thánh” mới làm được... cho nên họ thất bại... và lúc này bọn nó sẽ an ủi lẫn nhau bằng cách “nổ”

Trái ngược lại, những con người đích thực dám nghĩ dám làm, tràn đầy sức sống đại diện là Anthony Robbins (có dịp Doremon sẽ viết về con người này), họ không bao giờ nói rằng “Tôi thất bại”. Thay vào đó là thuật ngữ “kết quả”, nếu kết quả này là tốt thì lần sau ta tiếp tục áp dụng, nếu là xấu thì phân tích lí do vì sao và lần sau đừng lặp lại hành động như thế.

Và cứ thế họ hành động liên tục để theo đuổi ước mơ của mình, nếu kết quả đạt được không như mong muốn thì rút tia và tiếp tục cho tới khi thành công, thay vì nản lòng bỏ cuộc và ngồi “nổ” với nhau.

Doremon sẽ còn viết và giới thiệu cho các bạn vài cuốn sách nữa, nhưng điểm chung giữa các cuốn sách và bài viết đều là: kêu gọi người đọc hãy đập đổ những thứ ù lì, trợ cứng như đá đang tồn tại xung quanh ta, những quan niệm về an phận thủ thường, những suy nghĩ về “kinh trên nhường dưới”. Tom Peters – một trong những chuyên gia hàng đầu về mảng Management đã phát biểu: “Chúng ta đã qua thế kỷ 21 rồi”.

Vì qua thế kỷ 21 nên làm ơn hãy để những “tri thức của thế kỷ 20 trở về trước” được nằm trong viện bảo tàng”. Hãy mang cuộc phiêu lưu vào đời bạn, hãy mang niềm khoái cảm vào công việc hàng ngày của chúng ta, hãy mang sức sống vào mỗi một ngày mà ta được tồn tại, vì “**SỐNG LÀ ĐỂ SỐNG CHO TỐT, CHỨ KHÔNG PHẢI SỐNG LÀ ĐỂ CHỊU ĐỤNG**”

CHƯƠNG 4:

MỘT ĐẲNG CẤP MỚI

**OUR GREATEST GLORY IS NOT IN NEVER FAILING,
BUT IN RISING EVERY TIME WE FAIL**

Hôm nay Doremon sẽ tiếp tục giới thiệu cho các bạn một cuốn sách nữa – cuốn này cũng được AJ Hoge giới thiệu và nó thật sự là một cuốn sách cực kì hay.

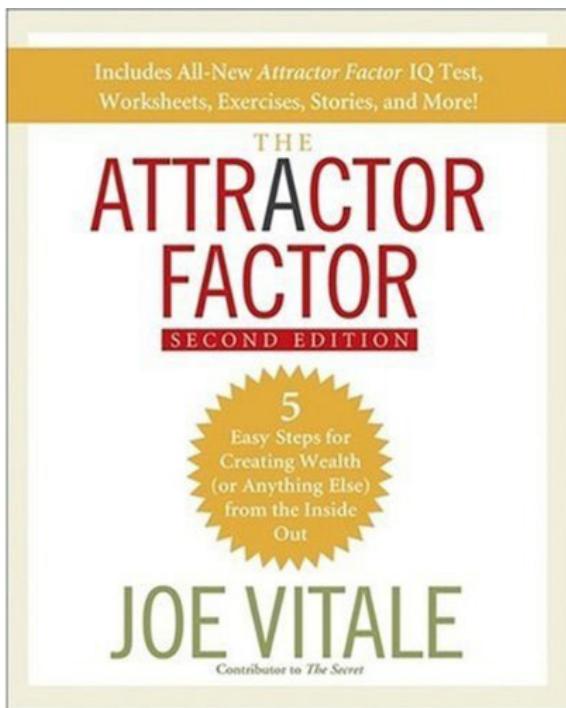
Title: The Attractor Factor

Pages: 322

Language: English

Author: Joe Vitale

Đây là ảnh bìa:

Robert Anthony wrote, "How do I go about getting what I want? The answer to that question is clearly in this amazing book by my dear friend, Dr. Joe.Vitale"

The Attractor Factor là tên gọi của một cuốn sách có đủ khả năng thay đổi cuộc đời bạn mãi mãi nếu như bạn có thể hiểu được và biết cách áp dụng nó vào cuộc sống. Thế nội dung của nó là gì? Doremon có thể diễn tả nó đơn giản bằng câu thành ngữ "**Nỗi nào vung nấy**", và bây giờ ta hãy phân tích xem sao.

Joe Vitale wrote, "The spirit of life will deliver whatever you focus on"

Tất cả mọi thông tin bên ngoài mà chúng ta tiếp nhận đa phần là thuốc độc và chúng ta lại không nhận ra, đó là những lời than phiền oán trách về cái gì đó, là những câu mắng chửi giữa người này với người nọ, là các bài ca than thân trách phận đã vang lên hàng bao thế kỷ, là các vụ tham nhũng, hối lộ, là những lời bàn tán nói xấu lẫn nhau.

Những tin tức như thế này có đầy trên tivi, báo chí cũng như các phương tiện thông tin đại chúng. Thế nhưng có ai đó đã tự hỏi: **Những thông tin này có tác dụng gì và tại sao tôi phải tiếp nhận chúng?** Có thể câu trả lời sẽ là: để chia sẻ nỗi đau, để cảm thông với đồng loại, để thể hiện tình yêu thương giữa con người, nhưng cũng có thể là để thoả mãn tính tò mò của ai đấy.

Thế nhưng vấn đề không phải là ở chỗ đó, mà là ở chỗ này: **Tự nhiên sẽ ban tặng cho ta những gì mà ta suy nghĩ về nó**. Nếu bạn luôn nghĩ tới đói nghèo, bạn sẽ tiếp tục nghèo, nếu bạn vẫn cứ than thân trách phận thì bạn sẽ mãi mãi than thân trách phận. Nếu bạn chỉ biết suy nghĩ tiêu cực thì suốt cuộc đời bạn sẽ mãi mãi tiêu cực.

Những điều này nói lên cái gì? Nếu bạn nghĩ rằng mình dốt thì bạn sẽ tiếp tục dốt. Nếu bạn cho rằng mình thất bại thì bạn sẽ tiếp tục thất bại. Đây là quy luật của tự nhiên mà chúng ta đừng nên xem thường nếu như bạn không muốn đời mình trở nên bi thảm.

Khởi động The Attractor Factor

Thông qua vài lời ngắn ngủi nhưng có thể các bạn đã nhận ra phần nào ẩn ý của cuốn sách – Mỗi một chúng ta là một mảnh nam châm, cho nên hãy cẩn thận với những gì mà mình “kéo về”. Bạn muốn kéo về bên mình cái gì thì hãy nghĩ tới cái đó, và đây là bước đầu tiên để ta thay đổi cuộc đời bằng cách thay đổi đối tượng mà ta “kéo về phía mình”.

Joe Vitale wrote, “The people closest to you will hold you down or help you up”

Có thể đây là một sự thật tàn nhẫn, nhưng hãy cẩn thận, đó là hãy cách xa những cái tiêu cực, từ tin tức cho tới con người. Nếu bạn cảm thấy chán đời, không có lí tưởng thì hãy xem lại hàng ngày ta đọc cái gì, ta tiếp xúc với ai? Và hãy học tập cách mà Joe Vitale đã làm “Ông ta luôn tránh xa những kẻ hèn yếu, những con người chỉ biết than thân trách phận, những kẻ sống không lí tưởng...”

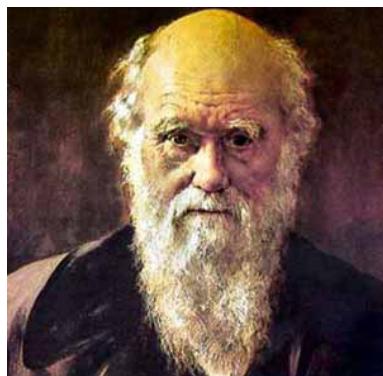
Nếu xung quanh chúng ta có tồn tại những con người “tệ hại” đến mức độ này, thì bạn chỉ có hai con đường: **sống chung với họ để rồi tồn tại ở tầng đáy như họ, hoặc cách xa họ ra để vươn lên một tầm cao mới**. Rất có thể người đọc sẽ rất “bức xúc” với các lí luận như thế này, nhưng mong các bạn hãy thông cảm, Doremom chỉ có thể tôn trọng các bạn ở mức độ là thông báo về “sự nguy hiểm của bài viết”, và vấn đề còn lại là Doremom chỉ biết viết đúng sự thật của cuốn sách và Doremom cũng đồng ý.

Bạn chỉ có thể giỏi khi bạn sống chung với người giỏi – đừng khinh thường vấn đề môi trường xã hội – bạn có đủ khả năng để đẹp đẽ Thuyết tiến hoá của Charles Darwin hay không?

Thuyết tiến hoá và mối tương quan giữa địa vị xã hội với tính cách con người

Hầu như tất cả học thuyết Xã Hội học đều có chung một trái tim – Thuyết tiến hoá của Charles Darwin

Học thuyết này nói rằng: **mọi sinh vật muốn tồn tại thì nó phải thích nghi với môi trường**

Cũng cùng một con vật, nhưng tùy vào điều kiện lịch sử và điều kiện quốc gia mà nó là khác nhau, như con gà của thế kỷ 21 sẽ khác 20, gà Việt Nam sẽ khác với gà của Châu Âu... Và nguyên nhân của sự khác biệt này chính là **MÔI TRƯỜNG**.

Tương tự cho con người nhưng yếu tố môi trường ở đây không đơn thuần chỉ là môi trường tự nhiên mà nó còn là môi trường xã hội. Nếu bạn suốt ngày chỉ vui đùa vào các tin tức cũng như những con người tiêu cực, thì bạn sẽ "thích nghi" với môi trường tiêu cực này và trái ngược lại.

Do vậy hãy lựa chọn cho mình một môi trường tốt nhất, và nếu bạn không đủ can đảm để thoát khỏi các mối quan hệ với những người "bệnh" thì hậu quả bạn tự gánh chịu. Y học chỉ có thể chữa các căn bệnh về vật lý, còn bệnh về "tinh thần" thì có lẽ y học cũng bó tay.

Nếu bạn chán sống, không có mục tiêu... thì không có một tiệm thuốc nào có thể chữa được điều này ngoại trừ bạn phải tự thân vận động bằng cách tránh xa những kẻ rêu rỉ, ca thán... và tiếp xúc với những con người đầy sức sống.

Ta quay lại một tí về vấn đề địa vị xã hội với tính cách con người – cái này hay. Chúng ta đều biết Sư Tử là chúa tể sơn lâm nhưng mấy ai chịu đào sâu hiểu kỹ về vấn đề này để tìm ra các qui luật xã hội tương ứng.

Tại sao ông A là giám đốc mà cậu B lại là công nhân, và cô C thì là đầu bếp chứ không như chị D làm thư ký. Cái đầu tiên dễ thấy nhất đó là do ông A giỏi, biết cách thu xếp công việc, nói năng lịch sự... còn cậu B thì dở, học hành không tới đâu, nói năng lõm mõm...

Nhưng đây chỉ là một mặt của vấn đề: **Địa vị xã hội < - - > Tính cách con người**. Và ít ai chịu nhìn thấu vấn đề còn lại, đó là tính cách con người cũng góp phần qui định địa vị xã hội của họ. Giữa hai mặt này có tác động tương hỗ lẫn nhau, cái này lên thì cái kia lên và ngược lại.

Có nghĩa là Địa Vị xã hội càng cao thì Tính Cách của người đó càng chững chạc – tính cách này tương xứng với địa vị xã hội của họ (Doremon không bàn đến các trường hợp cá biệt nhé).

Thế ta học được cái gì từ quy luật này? Đó là ta có thể cải thiện tích cách, cách tư duy, cách ăn nói, cách viết văn, cách ứng xử... để rồi từ đó kéo theo địa vị xã hội của ta lên cao. Con sư tử là trùm vì nó có móng có vuốt, có cái oai dũng của một ông vua.

Cho nên thay vì ngồi đê than thân trách phận, chạy chọt chỗ này chỗ kia, nản lòng vì thực tế phủ phàng... thì cách tốt nhất và khoa học nhất là hãy cải thiện tích cách, trí tuệ rồi đến một lúc nào đó “lượng cũ và chất cũ” đã chuyển sang “lượng mới và chất mới” thì bạn sẽ có “cái ghế” tương ứng với tính cách và học thức của mình

Sức mạnh của The Attractor Factor

Joe Vitale wrote, “The point is this: To achieve goals you've never achieved before, you may need to rise in levels and participate with new people on a new playing field”

Điều này có nghĩa là nếu bạn muốn thay đổi cuộc đời hiện có của mình thì hãy thay đổi “khu vực cũ”, đó là muốn vươn lên đến tầng nào của xã hội thì hãy học hỏi và tiếp xúc với tri thức cũng như con người ở tầng đó.

Mỗi một tầng của xã hội luôn có tri thức và tính cách tương ứng với nó, nếu bạn là người buôn bán sỉ lẻ thì bạn có thể trưng bày cửa hàng một cách bừa bộn, ăn nói thô lỗ... cũng không ai trách. Trái ngược lại nếu là một nhà hàng, thì chỉ cần nhân viên vỗ lẽ, đồ ăn bẩn thiu thì có khi quán này phải dẹp trong vòng “vài nốt nhạc”. Nếu bạn lên

tới tập đoàn thì phải có thư ký, thủ quỹ... Cho nên một lần nữa hãy chú ý tới chiếc chìa khoá vàng: Môi trường xã hội

Hãy cẩn thận với những người mà ta tiếp xúc, những thông tin mà ta tiếp thu. Chính những điều này quyết định rất lớn trong việc bạn có thành công hay không và sống tốt hay thê thảm. Cho nên các bạn có chú ý rằng Doremon không bao giờ viết những bài tiêu cực cho các bạn đọc, những lời than oán, vì những thứ đó chỉ khiến cho chúng ta càng tệ hại thêm.

William Walker Atkinson wrote, "You don't know what Desire is. I tell you if a man wants a thing as much as the prisoner wants freedom, or as much as a strongly vital man wants life, then that man will be able to sweep away obstacles and impediments apparently immovable. The key to attainment is Desire, Confidence, and Will. This key will open many doors."

Các bậc tiền bối đi trước cũng có nói, chỉ cần bạn có niềm đam mê, sự kiên trì và lòng tự tin thì bạn sẽ mở được mọi cánh cửa trong cuộc sống. Trong ba yếu tố này thì niềm đam mê là xuất phát điểm, bạn đam mê rồi thì bạn mới kiên trì được, và sau khi đã kiên trì học tập trong thời gian nhất định thì bạn sẽ đạt được một tài năng nào đó lúc này sự tự tin mới xuất hiện.

Do vậy bằng cách nào đó hãy thổi bùng lên niềm đam mê trong việc học Tiếng Anh nói riêng và cuộc sống nói chung, hãy thắp lên ngọn lửa nhiệt thành của cuộc sống. Muốn làm điều này thì hãy ước mơ đi, hãy dám ước mơ, sau đó niềm đam mê sẽ tới khi ước mơ đã được xác định. Và tiếp theo đó là ta sẽ mở được mọi cánh cửa, vấn đề còn lại là thời gian

Để ước mơ xuất hiện, thì ta phải dám nghĩ, dám làm, dám tạo ra sự khác biệt, dám đạp đổ cái cũ và xây dựng cái mới.... Muốn làm điều này thì cái đầu tiên là phải cách xa các thông tin cũng như con người tiêu cực, hèn yếu...

Hãy tiếp xúc nhiều với những con người đầy sức sống và có lý tưởng để rồi "The Attractor Factor" sẽ được khởi động, **ƯỚC MƠ CỦA HỌ SẼ TRUYỀN SANG TA, SỨC SỐNG CỦA HỌ SẼ LAN TỎA VÀO THÂN THỂ CỦA TA, ĐỂ RỒI LÚC NÀY TA ĐÃ BƯỚC SANG MỘT ĐẲNG CẤP MỚI: THẾ GIỚI CỦA NHỮNG CON NGƯỜI ĐỘI ĐÁ VÁ TRỜI.**

CHƯƠNG 5:

VƯƠN RA THẾ GIỚI

**THE OBSTACLES YOU FACE ARE MENTAL BARRIERS
THAT CAN BE BROKEN BY ADOPTING A MORE
POSITIVE APPROACH**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

Ngày 26/8/2012 – một cột mốc.

Hôm nay bỗng nhiên ta lại muốn viết một cái gì đó để giữ lại cảm xúc này, để giải tỏa bớt sự hưng phấn đang dâng trào trong cơ thể – ta đã thức tinh sau một giấc ngủ dài mê mệt. Ta đã đến được với thế giới của những con người mà ta hằng khao khát, ta đã cảm nhận được hơi thở của họ, ta đã nghe được âm thanh của họ, ta đã hòa mình vào suy nghĩ của họ, cũng như họ đã hòa mình vào suy nghĩ của ta.

Vào một ngày nào đó, có một chàng trai trẻ đã bỏ học giữa chừng ở lớp 12, đã ném trảt không biết bao nhiêu gian khổ từ chăn trâu, chăn bò ở nông trại, cho đến rửa chén rửa bát ở nhà hàng, sau đó đến đi bán báo phát tờ rơi.

Thế nhưng trong con người này lại tràn đầy một sự phẫn uất về cuộc đời, tại sao trên đời lại bất công đến như thế, tại sao có những người tiền bối đầy túi, và có người phải

tiết kiệm từng đồng từng xu? Tại sao có những người lại nhàn rỗi đi đây đi đó, trong khi có những người làm cả đời vẫn không một đồng dính túi?

Chàng trai trẻ này hận cuộc đời và chỉ biết oán trách cho số phận bản thân, thế nhưng cậu ta không bỏ cuộc, cuộc ta muốn làm việc thật nhiều để được đổi đời.

Và vào cái tuổi khoảng 25, xin được một chân bẩn hàng trong công ty nhỏ. Dù đã cố gắng chăm chỉ làm việc thế nhưng lượng hàng bán ra cũng không bao nhiêu, cậu ta tức giận, và đã không kiềm nén được những giọt nước mắt lăn xuống. Cậu ta liền đi tìm người bán hàng giỏi nhất trong công ty để tâm sự, cậu ta kể về cuộc đời của mình và mong muốn người này có thể cho cậu ta một câu trả lời thỏa đáng.

"Tôi bán hàng nhiều hơn cậu trong khi thời gian bán hàng của tôi ít hơn cậu, cái khác biệt ở đây là do tôi đã được đào tạo một khoá về bán hàng và nếu chỉ cần cậu làm theo những gì mà tôi đã chỉ, thì cậu cũng có thể bán được nhiều hàng như tôi"

Ba tháng kể từ ngày đó trôi qua, cậu thanh niên này đã nhận ra một điều: chỉ cần bạn làm theo những gì người khác đã làm thì bạn sẽ có kết quả như họ. Và chàng thanh niên này chính là Brian Tracy – một triệu phú của Mỹ đi lên từ 2 bàn tay trắng bỏ học ở lớp 12, hiện là một trong những người được kính trọng nhất trong lĩnh vực Motivation, ông ta đã đào tạo cho hơn 500 CEO trên toàn thế giới, và công ty cũng như những cuốn sách mà ông ta viết ra đã có mặt trên 20 thứ tiếng và có trụ sở trên toàn cầu.

Thế lí do tại vì sao? Bởi vì Brian Tracy đã phát hiện ra một bí mật, một bí mật khiến cho những người bỏ học giữa chừng, cũng như không có lấy một xu vẫn có thể thành công như thường: **THUẬN THEO TỰ NHIÊN** – chỉ cần bạn làm theo những gì mà các nhân vật thành công, tỉ phú, thiên tài... đã làm thì bạn sẽ có được kết quả như họ, cho dù bạn có ở thời đại nào, xuất thân như thế nào, làm trong ngành nghề nào, giàu nghèo như thế nào... bởi vì tự nhiên là trung lập, tự nhiên chỉ có nhiệm vụ là làm nảy mầm hạt giống mà bạn đã gieo.

What kind of world do you see?

Robert Kiyosaki cũng là một trong các triệu phú đi lên từ 2 bàn tay trắng, là tác giả của bộ sách nổi tiếng Rich Dad Poor Dad, ông ta cũng như bao người đi trước đã đào sâu về vấn đề này.

Theo những gì mà ông ta viết ra thì Kiyosaki có 2 người cha, một người ông ta gọi là Poor Dad – là cha thật, một người ông ta gọi là Rich Dad – cha của người bạn và là người đã giáo dục cho Kiyosaki. Ông ta nói rằng việc bạn là ai giàu hay nghèo, thành công hay thất bại... đều phụ thuộc vào góc nhìn về cuộc đời của người đó.

Ông ta lấy ví dụ:

Poor Dad: Đồng tiền là tội lỗi

Rich Dad: Thiếu tiền mới là tội lỗi

Poor Dad: Tôi không thể nào có được thứ tôi muốn

Rich Dad: Làm cách nào để có được thứ tôi muốn

Poor Dad: Con ráng học cho giỏi để sau này xin được việc làm trong công ty A

Rich Dad: Con ráng học cho giỏi để sau này mua được công ty A

Kết quả là một bên Poor Dad (cha thật) sau khi chết để lại cho Kiyosaki những món nợ về tài chính, và lúc còn sống mẹ của Kiyosaki chết vì thiếu tiền để chữa bệnh. Còn Rich Dad (cha của người bạn) sau khi chết để lại cho con ông ta một tài sản kếch xù và một nhận thức chín chắn về tiền bạc.

Ngay từ lúc 9 tuổi thì Kiyosaki đã theo Rich Dad học về tài chính, và Rich Dad luôn gọi Kiyosaki ngồi cạnh ông ta trong những lúc ông ta phỏng vấn các công nhân xin việc làm.

Sau 6 năm như thế, một hôm Kiyosaki nói với Rich Dad rằng có phải ông ta đang hành hạ Kiyosaki, bằng cách cho Kiyosaki chứng kiến những gương mặt đau khổ của các công nhân, những người thiếu tiền phải tìm tới công ty của Rich Dad để xin việc làm.

Rich Dad nói rằng, cái mà ông ta muốn Kiyosaki thấy được đó là góc nhìn của những người thất bại, những người thiếu tiền về cuộc đời, và hầu như những người này đều có cùng chung một đặc điểm, từ cách ăn nói, suy nghĩ, hành động đều na ná nhau.

Sau đó Rich dad nói với Kiyosaki rằng: “**What kind of world do you see?**”

Kiyosaki hiện nay đã thành triệu phú và về hưu ở tuổi 43 với số tiền xài mấy đời cũng chưa hết, và ông ta có câu nói rất nổi tiếng: "Chỉ cần thông qua lời nói và những gì bạn viết ra thì tôi có thể nhìn thấu được tâm hồn của bạn". Có rất nhiều góc nhìn về thế giới khiến người ta luôn thất bại và nghèo khổ, một trong số đó là họ hay rêu rỉ và tiêu cực.

Qui luật Nguyên nhân và Kết quả

Phạm trù Nguyên nhân và Kết quả là hai phạm trù được nghiên cứu từ rất sớm trong lịch sử nhân loại, bởi vì Qui luật nhân – quả là qui luật cơ bản nhất của tự nhiên.

Nguyên nhân là phạm trù triết học dùng để chỉ sự tác động lẫn nhau giữa các mặt trong một sự vật, hoặc giữa các sự vật với nhau và nó gây ra một số biến đổi nhất định.

Kết quả là phạm trù triết học dùng để chỉ những biến đổi xuất hiện do sự tác động lẫn nhau giữa các mặt trong cùng một sự vật hoặc giữa các sự vật với nhau.

Mặc dù chỉ mấy từ đơn giản nhưng nó hàm chứa biết bao nhiêu thứ: **mỗi một kết quả tất yếu đều do các nguyên nhân nhất định gây ra, và các nguyên nhân nhất định nào đó cũng sẽ gây ra những kết quả tất yếu.**

Nguyên nhân – kết quả, nguyên nhân – kết quả... Tất cả những gì mà chúng ta đạt được ngày hôm nay đều là kết quả của những hành động mà chúng ta đã làm trong quá khứ. Cụ thể hơn nữa, tất cả những gì mà bạn đạt được, giàu nghèo, thành công, thất bại, hạnh phúc, đau khổ đều là kết quả của những thứ sau: suy nghĩ, cảm xúc, cách hành động, cách ăn nói, góc nhìn về cuộc đời, cách tư duy...

Thế tại vì sao người ta vẫn cứ muốn nghèo, vẫn cứ muốn đau khổ và vẫn cứ muốn thất bại? Có lẽ đây là một điều khó hiểu.

Albert Einstein cũng có những câu nói rất nổi tiếng về vấn đề này: "**Nếu bạn lặp lại hai lần cùng một hành động như nhau, nhưng lại mong đợi hai kết quả khác nhau là hoàn toàn điên rồ**"

Vâng, thật sự là điên rồ nếu người ta muốn sống hạnh phúc, muốn đạt được thành công nhưng vẫn cứ bám níu lấy những quan niệm, những suy nghĩ, cách ăn nói... khiến họ bị thất bại và đau khổ.

Riêng bản thân ta, ta chọn góc nhìn của những người hạnh phúc, ta chọn cách suy nghĩ của họ, ta chọn cách tư duy của họ, ta chọn cách ứng xử của họ trước các sự kiện, và để giờ đây ta đã đến gần được với họ.

Nếu bạn gieo xuống đất một hạt ót, tự nhiên sẽ làm nảy mầm ở nơi đó một cây ót.

Nếu bạn gieo xuống đất một hạt ngô, tự nhiên sẽ làm nảy mầm ở nơi đó một cây ngô.

Nếu bạn chịu suy nghĩ, ứng xử, làm việc như những người thành công, thiên tài, tỉ phú đã làm thì bạn cũng sẽ thành công như họ. Ai nói điều này? Qui luật Nguyên nhân – Kết quả nói, hay như nhà Phật: Gieo nhân nào gặt quả đó.

Thế những người thành công họ đã làm cái gì, họ tư duy như thế nào, họ nhìn đời như thế nào?

CHƯƠNG 6:

PHÁ VỠ GIỚI HẠN

IT IS OUR DUTY AS MEN AND WOMEN TO PROCEED AS THOUGH THE LIMITS TO OUR ABILITIES DO NOT EXIST

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

5h 30' p.m – tiếp nối dòng hồi tưởng

Vào năm 1990, khi thị trường bất động sản ở Mỹ đang xảy ra những biến động bất thường, có một người đàn ông, một người đang trải qua một áp lực tinh thần chấn động có thể làm nổ tung bất cứ một khối óc nào – 975 triệu USD sẽ không cánh mà bay nếu ông ta thất bại...

Sau một giấc ngủ dài sảng khoái, ông ta trầm ngâm trong căn phòng vắng vẻ, ông ta tiến lại trước tấm gương soi, ba từ đã in lên trên mặt kính "Never give up!"...

Xuất hiện trong bộ trang phục lịch thiệp, một lời nói vang lên trước mặt các cộng sự và những người dưới quyền: "Focus on the solution, not the problem!" – Mệnh lệnh đã được ban ra, hành động đã được thực thi, kết quả cũng đã xuất hiện... ông ta là ai?

Comfort Zone

Ta cũng đang ngồi một mình, nghiên ngẫm về bài viết “**There is No Failure, Only Learning Experience**” mà AJ Hoge lấy từ website LifeCoachesBlog.com. Cũng như bao nhiêu con người đi trước, ta tự hỏi rằng: “Nếu cuộc đời này chỉ có thất bại mà không có việc học hỏi từ những thất bại, thì nó sẽ như thế nào?”

Người ta luôn rón rén trong từng cử chỉ, luôn cẩn thận trong từng hành động, và họ sẽ phát cuồng lên nếu biết rằng mình đã thất bại. Họ sống trọn cuộc đời này bằng cách nhút nhát và lo sợ, bằng cách chịu đựng và nghe lời, như thể họ sẽ bị nghiền nát ra thành từng mảnh nhỏ, nếu như họ bị kết án: “Anh đã sai lầm, Chị đã thất bại, Cậu bị cách chức, Cô bị đuổi việc”.

Người ta được giáo dục rằng: cắp sách tới trường, học hành chăm chỉ, đạt được điểm cao, có được tấm bằng, xin được việc làm, tới tháng lãnh lương... và chờ tới ngày được chết.

Một sự tiến hoá đầy nhạt nhẽo và buồn tẻ, khiến cho Người Mẹ Tự Nhiên cũng sẽ đau lòng và rên rỉ cho cuộc đời thống khổ của những đứa con. Sẽ không có gì mới mẻ được tạo ra, sẽ không xuất hiện những vị anh hùng, sẽ không xuất hiện những quyết định táo bạo, sẽ không có những thành công vang dội... Và đương nhiên sẽ không có cuộc sống.

Trái ngược lại, nếu người ta đặt câu hỏi rằng: “Cuộc sống sẽ như thế nào nếu bạn chịu chấp nhận quan niệm: There is No Failure, Only Learning Experience?”

Có hai đứa trẻ cùng học lái xe đạp. Một đứa bị ngã vài lần thì liền bật khóc, nó rên rỉ và chấp nhận đầu hàng bằng cách từ bỏ ước mơ học lái xe đạp. Đứa còn lại, sau khi bị ngã thì dù thấy đau, nhưng nó đứng dậy và tự hào rằng: “Cái lần cuối cùng mà nó ngã, thì ít ra nó cũng giữ được thăng bằng trong vòng vài giây”.

Cái khác biệt chính là ở chỗ đó, cái quyết định ai sẽ thành công và ai là người thất bại cũng ở chỗ đó, **đó là sự khác biệt về góc nhìn**, bỗng nhiên lúc này ta lại nhớ tới câu nói của Rich Dad với Kiyosaki: “What kind of world do you see?”

Comfort Zone có thể hiểu nôm na, đó là vùng không gian, là lĩnh vực, là thói quen... mà chủ thể cảm thấy thoải mái và dễ chịu. Hàng ngày bạn thích làm cái gì, hoạt động trong lĩnh vực nào, giao tiếp trong môi trường xã hội nào... thì đó là Comfort Zone của bạn.

Cái quan trọng ở đây là kết luận của Tâm lý học và Xã hội học: Tương ứng với mỗi một con người là mỗi một địa vị xã hội là mỗi một Comfort Zone. Điều này cũng có nghĩa là: **nếu một con người muốn thay đổi những kết quả mà họ đạt được thì họ bắt buộc phải thay đổi Comfort Zone.**

Để thay đổi Comfort Zone thì cũng chỉ có một con đường duy nhất: học những tri thức mà mình chưa bao giờ học, tập luyện các kỹ xảo mà mình chưa bao giờ có, giao tiếp trong môi trường xã hội mà mình chưa bao giờ đến... Nếu bạn không làm được điều này thì đồng nghĩa với việc: kết quả bạn thu được cũng không hề thay đổi.

Quy luật của sự phát triển

Sự phát triển là một phạm trù triết học dùng để chỉ quá trình vận động phát triển từ thấp lên cao, từ đơn giản đến phức tạp, từ kém hoàn thiện cho đến hoàn thiện hơn của sự vật.

Cái mấu chốt trong quy luật này là ở chỗ: Sự phát triển không diễn ra theo con đường thẳng tắp từ dưới lên trên như phần lớn người ta luôn quan niệm, mà nó phát triển theo con đường “xoáy ốc”.

Sự phát triển theo con đường “xoáy ốc” ở đây, có thể hiểu nôm na đó là “2 bước tiến và 1 bước lùi”.

Có một nhà báo trẻ khi phỏng vấn Thomas J. Watson – người sáng lập ra IBM, “Làm cách nào để ông có thể thành công nhanh như vậy?”

Watson đáp lại với một câu nói cực kì nổi tiếng: “If you want to be successful faster, you must double your rate of failure. Success lies on the far side of failure.”

Cho nên **thật sự là điên rồ nếu như người ta muốn thành công nhưng lại không dám đối đầu với khó khăn và thất bại**. Ta tự hỏi lí do tại vì sao, vì sao người ta cứ luôn né tránh khó khăn như một căn bệnh dịch, tại sao người ta lại lo sợ thất bại, nhưng lại mong muốn được tiến lên?

Có lẽ họ cho rằng mình là một thứ gì đó cao hơn tự nhiên, có quyền vượt ra khỏi mọi sự kiểm soát của các quy luật tự nhiên, nhưng họ quên mất một điều rằng, họ cũng chỉ là một thành phần của tự nhiên, chịu sự chi phối của các quy luật như sinh, lão, bệnh, tử.

Quy luật phát triển theo đường “xoáy ốc” cũng thông báo với mọi người rằng, muốn phát triển đi lên thì chỉ có một cách duy nhất: mở rộng Comfort Zone. Muốn mở rộng được Comfort Zone thì như đưa bé tập lái xe đạp, phải có vấp ngã, phải có khó khăn... thì mới chinh phục được những thứ mà trước giờ ta chưa chinh phục được. Khi đã hoàn tất việc lái xe đạp, thì đứa bé này đã đạt được một thành tựu nhất định, nếu muốn phát triển hơn nữa thì nó lại phải tiếp tục **mở rộng Comfort Zone** bằng cách học lái xe máy, máy bay, tàu thuyền...

Tôi có một ước mơ

“Tôi không muốn trở thành một người công nhân, làm việc đâu tất mặt tối cho tới suốt đời. Tôi không muốn một cuộc đời phải dành dụm từng đồng, từng xu để rồi tới lúc chết để lại cho con cái của tôi những món nợ. Tôi không muốn như cha mẹ tôi phải lao động từ ngày này cho tới ngày khác mà không có lấy một ngày nghỉ ngơi.

Tôi không muốn con cái của tôi, sẽ như tôi bây giờ chịu nỗi thèm khát về những thứ mình muốn ăn, những bộ đồ mình muốn mặc nhưng lại không đủ tiền vì nhà tôi nghèo...

Tôi muốn cha mẹ của tôi sẽ tới dự trận đấu bóng mà tôi tham gia, nhưng họ lại mắc bận vì làm việc. Tôi muốn được đi đến khắp nơi trên thế giới, thay vì suốt đời làm việc để rồi chết ở một nơi. Tôi muốn được tự do để làm những điều tôi thích, thay vì làm những điều mà người ta thích. Tôi muốn có nhiều tiền để giúp đỡ những người đang mòn mỏi chờ đợi sự cứu trợ..."

Đây là ước mơ của Kiyosaki, và ông ta nói rằng, một trong các yếu tố mấu chốt quyết định bạn có thành công hay không là: **bạn phải có ước mơ hay lí do đủ lớn để có thể bẻ gãy mọi khó khăn trên đường đi.**

Theo quy luật của sự phát triển thì khó khăn luôn xuất hiện, hơn nữa nó là một điều hoàn toàn cần thiết nếu bạn muốn tiến lên. Không có khó khăn, không có thất bại thì sẽ không có sự phát triển. Ước mơ càng lớn thì khó khăn sẽ ập tới càng nhiều

Một lần nữa, lại một câu nói bất hủ của Thomas J. Watson, khi người dưới quyền của ông ta đã phá sản một dự án hơn 10 triệu USD.

Ông này nói: "Tôi biết rằng ông sẽ đuổi việc tôi vì số tiền thua lỗ, tôi thành thật xin lỗi và xin được rời khỏi công ty"

Thomas J. Watson: "Anh đưa với tôi đấy à, tôi đã tốn 10 triệu USD để dạy cho anh một bài học về kinh doanh, bây giờ hãy nói cho tôi biết về ý tưởng kinh doanh mới của anh đi nào"

Giữa những người thành công và thất bại là hai góc nhìn về thế giới hoàn toàn đối lập. Một bên rụt rè lo sợ và tránh xa khó khăn, thất bại càng sớm càng tốt. Bên còn lại thì đối diện và giải quyết nó càng sớm càng tốt.

.....
8h 30 p.m

Sau 3h ngồi ghi lại những dòng hồi tưởng, tưởng chừng như đã bị đứt quãng bởi tiếng động ồn ào xung quanh. Ta nhìn lại mình, ta tự hỏi: "Còn muốn tiếp tục đi lên nữa hay không?"

.....
Bỗng nhiên lúc này ta lại nhớ tới người đàn ông đã ghi lên mặt kính ba từ "**Never give up**". Ông ta tên là Donald Trump, bạn của Kiyosaki và hiện là tỉ phú của Mỹ với tài sản hơn 2 tỉ USD.

Khi được hỏi rằng: "Ông hãy miêu tả cuộc đời đầy sóng gió của mình trong 4 tù", Donald Trump đáp: "Tôi sống hạnh phúc"

Donald Trump nói thêm, nếu cho ông ta 5 tù, ông ta sẽ nói: "Tôi sống rất hạnh phúc"

.....

Ta đã quyết định rằng mình sẽ tiếp tục đi lên, sẽ tiếp tục mở rộng Comfort Zone bằng cách liên tục tiến tới các khó khăn và thách thức. Và một khi khó khăn đã được xác định, thì ta cũng ghi lên bàn học của mình ba từ: "**Never give up!**"

Ta ghi lời hứa này "Never give up" vào ý thức bằng cách suy nghĩ về nó một cách chủ động, ta lặp đi lặp lại lời hứa này "Never give up", "Never give up", "Never give up"... thật nhiều lần để nó chìm xuống tiềm thức, ta suy nghĩ về nó "Never give up" một cách thật mãnh liệt để khởi động dậy phần vô thức.

Và giờ đây khi ta đối diện với khó khăn, tiềm thức sẽ đưa ra phản xạ "Never give up", ý thức sẽ tính toán ra con đường để bẻ gãy khó khăn, vô thức sẽ trợ giúp bằng cách đưa ra câu trả lời chính xác hơn nữa để khoan thủng lấy bức tường khó khăn

.....

Ta mở toang cửa sổ, ta mở rộng tâm hồn, ta đón chào khó khăn, ta tìm kiếm thách thức, ta vứt bỏ sợ hãi, ta tiến tới thất bại, ta vượt qua thất bại, ta phá vỡ giới hạn... Và để rồi giờ đây một cuộc chiến đấu mới lại được bắt đầu!

CHƯƠNG 7:

LÀM ÍT ĐƯỢC NHIỀU NGUYÊN LÝ 20/80

2080

**IF YOU CANNOT DO GREAT THINGS YOURSELF,
REMEMBER THAT YOU CAN DO SMALL THINGS IN A
GREAT WAY**

Hôm nay Doremon xin tặng các bạn một món quà có thể nói là vô giá sau đây, vì không dự định viết cái này, cho nên chỉ viết vài dòng, nhưng vài dòng này có thể tiết kiệm cho các bạn vài chục năm làm việc.

Doremon chỉ viết một phần của Nguyên Lý Pareto – hay còn gọi là Nguyên Lý 20/80 (sẽ gặp lại trong các bài sau).

Theo các báo cáo số liệu mà Pareto đã nghiên cứu từ tài sản của tổng thể nước Ý, thì ông ta đi đến kết luận sau:

- 20% dân số nước Ý lại sở hữu đến 80% tài sản trên toàn nước Ý.
- 80% dân số nước Ý lại sở hữu có 20% tài sản trên toàn nước Ý.

Từ kết luận này Pareto đã đem đến cho Kinh Tế Học một nguyên lý cực kì quan trọng: Nguyên lý 20/80

Theo các bạn, Nguyên lý này ứng dụng như thế nào để tiết kiệm cho các bạn 20, 30 năm hoặc hơn, trên con đường cuộc đời của mỗi người?

Thứ nhất để bạn đọc khỏi hiểu lầm, con số 20/80 là con số mang tính chất tượng trưng, còn thực tế thì nó phụ thuộc vào từng lĩnh vực, từng môn học... Nhưng cái quý giá của nó là đây: **Trong tổng số các phần tử thì luôn tồn tại những phần tử quan trọng hơn các phần tử khác nhiều lần.**

Trong 24h/ ngày của bạn, sẽ có 20% lượng giờ, cụ thể là 4.8h lại đóng góp tới 80% hiệu suất trong ngày của bạn.

Nếu 1 ngày bạn chia hành động của mình thành 10 phần, thì luôn có 2 hành động quan trọng hơn các hành động khác tới 4 lần

Trong tổng số khách hàng của công ty, luôn tồn tại 20% khách hàng quan trọng nhất...

Các bạn đã thấy được gì chưa?

Doremon lấy ví dụ để các bạn thấy

Richard Koch – tác giả của cuốn sách 20/80, ông ta kể rằng: trong thời gian ông ta được Giáo sư dạy cho mình nguyên lý này, thì ông ta cùng với Giáo sư đã nghiên cứu lại tất cả các bài kiểm tra và họ phát hiện ra được rằng: 80% điểm số trên bài kiểm tra chỉ nằm ở 20 % lượng kiến thức của toàn bộ khoá học.

Cho nên Richard Koch ông ta luôn tìm ra 20% quan trọng nhất của khoá học và học thuộc nó, kết quả ông ta luôn đạt được điểm cao mặc dù học rất ít kiến thức. Bù lại các bạn đồng môn học cho hết khoá học nhưng điểm vẫn cứ thấp.

Các bạn đã thấy được gì chưa? **Làm ít được nhiều, học ít hiểu nhiều là mấu chốt của Nguyên lý 20/80.**

Doremon lại lấy thêm ví dụ nữa.

Brian Tracy, ông ta cũng đã ứng dụng Nguyên Lý này vào cuộc sống, ông ta nói rằng: giá trị của toàn bộ cuốn sách, chỉ nằm ở một phần nhỏ trong tổng thể cuốn sách, cho nên cách giải quyết là đây.

Ông ta giới thiệu trong cuốn sách của ông ta rằng, nơi ông ta sống (Mỹ) có các câu lạc bộ mà những người đây học thúc và tiền như Brian Tracy, cái mà họ thiếu là thời gian đọc sách, cho nên họ đã bỏ tiền ra thuê các giáo sư chuyên về lĩnh vực mà họ Nghiên cứu – Kinh tế Học, bỏ thời gian ra đọc các cuốn sách mà họ cung cấp, sau đó các vị

giáo sư này sẽ tóm tắt những cuốn sách dày vài trăm trang thành vài chục trang, và nhiệm vụ của Brian Tracy cùng với những người bạn là đọc vài chục trang nhưng chưa đựng toàn bộ tinh hoa của cuốn sách thay vì bỏ thời gian để đọc vài trăm trang.

Các bạn đã thấy gì chưa?

Theo báo cáo số liệu về Kinh tế thì

10% lượng người lại sở hữu tới 90% tài sản trên toàn cầu, và chiếm tới 90% quyền lực cũng như tầm ảnh hưởng trên toàn cầu.

90% lượng người còn lại chỉ chiếm 10% tài sản cũng như quyền lực trên toàn cầu.

Và theo các công trình Tâm Lý Học mà Doremon có trong tay thì:

10% dân số chiếm 90% tài sản học các môn học, có cách tư duy, góc nhìn cuộc đời hoàn toàn khác với nhóm 90% dân số nhưng lại sở hữu chỉ có 10% tài sản của nhân loại.

Các bạn đã thấy gì chưa?

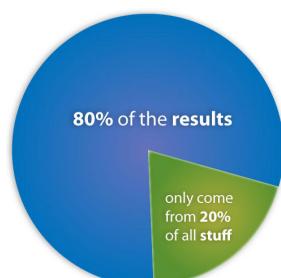

Cũng cùng làm 1 ngày 8h nhưng lương công nhân hoàn toàn khác với lương trưởng phòng, lương trưởng phòng hoàn toàn khác với lương giám đốc.

Cũng cùng là giám đốc, nhưng giám đốc của công ty nhỏ lương hoàn toàn khác với giám đốc của công ty đồ sộ.

Các bạn đã thấy được gì chưa?

Tại sao ở độ tuổi còn rất trẻ nhưng Mark Zuckerberg – Ông chủ Facebook đã thành tỉ phú trong khi chúng ta lại không có lấy một xu?

Tim Ferriss – tác giả của cuốn “The Four Hour Work Week” đã miêu tả cuộc sống đầy sung sướng và thú vị của ông ta, trong khi ông ta làm việc rất ít, thế tiền từ đâu mà ra? Câu trả lời vẫn là ở đây: Nguyên lý 20/80.

Doremon có thể tóm tắt thế này:

- Có những môn học quan trọng hơn môn học khác nhiều lần.
- Có những cách kiếm tiền nhanh hơn các cách kiếm tiền khác nhiều lần.
- Có những kĩ xảo quan trọng hơn các kĩ xảo khác nhiều lần.
- Có những hành động quan trọng hơn các hành động khác nhiều lần.

Thế câu hỏi là ở đây: **Tại sao các bạn lại dày đoạ bản thân mình bằng cách học những môn học ít giá trị, làm những hành động ít giá trị, kiếm tiền theo cách lâu nhãi?**

Doremon chỉ muốn giúp đỡ bạn đọc, để các bạn cải thiện tốc độ của mình, ngoài ra không hề có ý gì khác, đó là các bạn có quyền tự do của mình, nhưng Doremon chỉ muốn hỏi các bạn cái này:

1. Tại sao ta lại phải lao động mệt nhọc cả đời để rồi vẫn không đủ sống?
2. Tại sao ta phải học một cách cực khổ cả ngày lẫn đêm nhưng vẫn không hơn được ai?
3. Tại sao ta lại luyện tập các kĩ xảo vốn dĩ chẳng để làm gì?
4. Tại sao ta lại đầu tư thời gian vào những hành động vô giá trị?

Đây chỉ là những mẩu mỉnh cực kì nhỏ mà Doremon đang cất giữ trong mình về Nguyên Lý 20/80. Thế nhưng nếu các bạn biết cách ứng dụng thì cũng đủ nâng hiệu suất của bạn lên tới vài chục lần.

Hãy nhớ lại ví dụ về Brian Tracy. Thay vì bỏ thời gian 1 tháng để đọc 10 cuốn sách, thì như Brian Tracy thuê các vị giáo sư về để họ tóm tắt 10 cuốn này thành 1 cuốn duy nhất, có nghĩa là Brian Tracy chỉ cần đọc 1 cuốn, nhưng lại thu được lượng kiến thức của 10 cuốn trong vòng khoảng 3 ngày thay vì 1 tháng

CHƯƠNG 8:

TƯƠNG LAI PHÍA TRƯỚC

**SOMETIMES ONE PAYS THE MOST FOR THE THINGS
ONE GETS FOR NOTHING**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

13h30' ngồi một mình và chịu đựng nỗi đau đớn về tư tưởng. Ta không biết nên viết gì, nên nói gì với bạn đọc cũng như bản thân mình... có nên nói hay không?... có nên viết hay không?... Một sự thật dù tàn nhẫn đến mấy nhưng nó vẫn là sự thật... thế nên... một tiếng thở dài... có lẽ là nói

Một vũng lầy

Ngày xưa Robert Kiyosaki cũng ở cái tuổi của ta bây giờ – khoảng 26, ông ta liên tục bỏ công ăn việc làm hiện tại để tình nguyện làm một tên bán hàng – một cái nghề mà ở giai đoạn đó xã hội Mỹ xem là bẩn tiện. Cha của ông ta đã thất vọng cho đứa con, mẹ của ông ta thì khóc đến ngất xỉu, và đến bản thân của Kiyosaki cũng không biết rằng mình có bị điên hay không.

Ông ta cũng dǎn vặt, đau khổ, từ bỏ một chức vụ cao, tiền lương hậu hĩnh chỉ để đi làm tên bán hàng. Riêng Rich Dad khi biết sự thật này, ông ta đã cười rất to, ông ta nói rằng: "Kiyosaki đã không làm mình thất vọng... cậu đã trưởng thành thực sự rồi đấy"

Một sự điên rồ và những kẻ điên rồ như thế có thể làm cho hàng đống kẻ phát điên lên. Từ bỏ sự nghiệp hiện tại để đi làm tên bán hàng thì được gì? Ta muốn đào sâu vào sự thật này, ta muốn biết...

Ta đã biết, ta đã đi theo con đường điên rồ này có lẽ cũng hơn 3 năm rồi. Không có người thầy, người cha, người bạn nào hướng dẫn... ta mò mẫm một mình để đi lại con đường này. Và ngay chính ngày hôm nay ta mới cảm nhận hết sự đau khổ cũng như sự dày vò về tư tưởng mà họ đã trải qua.

Một sự đau khổ có thể nói không nên lời, ta cần một người nào đó để tâm sự, để thấu hiểu, để cùng chia sẻ nỗi đau này... thế nhưng... một sự cô đơn vây hãm lấy tâm hồn... ta nhìn lại mình... sao thảm thương quá...

Felix Denis – nằm trong nhóm những người giàu nhất thế giới, có lẽ con người này đang giúp ta làm vơi bớt nỗi đau khổ tưởng chừng có thể làm ta phát rồ. Ta ngồi đọc lại và nghiền ngẫm cuốn sách do chính Felix Denis viết: How To Get Rich?

Ta hình dung ra Felix Denis đang cười với ta và thì thầm những lời tâm sự: "Anh bạn trẻ à, còn ai hiểu được cảm giác của anh hơn ta, trong đời ta cũng bao nhiêu lần như thế, công ty phá sản, không bằng cấp đại học, mang theo món nợ bên mình... cảm giác này ta hiểu... đau khổ lắm, thảm thương lắm... thế nhưng đó là cái giá mà chúng ta phải trả cho cuộc chơi này".

Ta nhìn lại mình, đã sắp qua tuổi 27, bằng cấp thì cũng không mặc dù đã học không ít trường Đại học, bởi vì ta luôn khinh thường những thứ này, trong mình còn đúng 1 triệu VND, nghề nghiệp cũng không... làm gì bây giờ...

Trong 3 ngày hôm nay, 3 ngày nhưng tưởng chừng là 3 thập kỷ, ta đã làm đủ mọi thứ điên rồ nhất để xua đuổi đi cơn điên này... thế nhưng đâu đó trong tâm hồn ta lại vang vọng lên câu nói của Felix Denis: "Còn muốn điên nữa hay không? Nếu không thì hãy tiếp tục cất bước". Bước đi đâu, bước tới đâu và bước về đâu...

Ta đã bình tĩnh lại, đã thôi kêu gào, đã không còn náo động, mọi thứ đã im lìm... Ta sẽ mở mọi cánh cửa chứa đầy những bí mật của những kẻ điên rồ, ta sẽ mở toang nó ra để những người đi sau ta sẽ không phải chịu nỗi dày vò này.

Một âm thanh văng vẳng bên tai: "Mở ra đi... không có gì để phải che giấu nữa... hãy làm việc này thay chúng tôi, bởi vì chúng tôi không đủ ngôn từ để diễn đạt, không đủ hình tượng để trung bày, không đủ can đảm để vén bức màn bí mật... hãy giúp đỡ những con người đang bị dày vò bởi nỗi đau, đang bị xâu xé bởi cuộc đời cơ cực, hãy mang tiếng cười đến cho họ thay vì là những lời than vãn, hãy cho họ bình thuốc giải độc vì những cùng cực của cuộc đời". Ta sẽ làm... và ta phải làm

Giải mã câu đố 10/90

Ta đã cung cấp cho bạn đọc về số liệu:

- 10% dân số thế giới sở hữu 90% tài sản của nhân loại.
- 90% dân số còn lại sở hữu 10% tài sản của nhân loại.

Thế nhưng có mấy người chịu hỏi: 10% dân số giàu nhất thế giới là ai? Họ làm ngành nghề gì? Họ học môn học gì? Họ kiếm tiền theo cách nào...? Chỉ cần trả lời được những câu hỏi như thế thì cái mà người ta có thể thu được là: chỉ cần bạn học môn học mà họ đã học, làm ngành nghề họ đã làm, kiếm tiền theo cách mà họ đã kiếm thì xác suất để bạn đứng về phía những người giàu nhất thế giới là vô cùng lớn. Điều này cũng có nghĩa là: chỉ cần ta “bắt chước” họ càng nhiều, càng giống, càng nhanh thì kết quả mà ta thu được sẽ càng giống họ.

Để trả lời cho câu hỏi trên thì có nhiều con người đã làm và kết quả họ đưa ra đều giống nhau, và để rõ ràng nhất thì ta sẽ lấy mô hình của Robert Kiyosaki.

Dù bạn có làm ngành nghề nào thì chắc chắn bạn cũng sẽ nằm trong 4 nhóm sau:

E: Employee – công nhân làm thuê – cụ thể là lực lượng lao động chân tay

S: Self – employed or Small business owner – công nhân tri thức làm thuê như giáo viên, bác sĩ, kĩ sư... và chủ của các doanh nghiệp nhỏ.

B: Business owner – chủ các doanh nghiệp lớn

I: Investor – nhà đầu tư

Theo mô hình của Robert Kiyosaki thì 10% dân số giàu nhất thế giới là nhóm Business owner và Investor.

ĐIỀU NÀY CÓ NGHĨA LÀ NẾU BẠN MUỐN NHIỀU TIỀN THÌ BẠN PHẢI ĐÚNG VỀ NHÓM BUSINESS OWNER VÀ INVESTOR.

Thế ta thu được gì từ những thứ này? Vô số thứ

Trước hết là nhóm “nghèo”: Employee và Self – employed or Small business owner. Khi bạn đứng vào nhóm này thì thu nhập của bạn thuộc loại Earned income – Tiền lương hàng tháng, nó có các đặc điểm sau:

- Làm nhiều ăn nhiều, làm ít ăn ít, không làm thì không có ăn.
- Phụ thuộc vào thị trường – có nghĩa là cơ hội để bạn bị mất việc luôn tồn tại – khi thị trường đã không cần cái nghề của bạn.
- Chịu các khoảng thuế – đây là điều đau đớn nhất trong xã hội – nhóm “nghèo” thì đã nghèo nhưng lại chịu đủ thứ thuế từ đó dẫn tới nghèo thì càng nghèo.
- Tiền lương này là cố định – có nghĩa là thu nhập của bạn luôn ở một mức nào đó, mức này “là mức đủ sống”.

Từ Earned Income thì nhóm “nghèo” phải chịu các gánh nặng sau: Suốt đời luôn bị ám ảnh bởi tiền bạc, khi hết làm – về hưu thì cũng chỉ đủ chi phí cho việc “cầm cự để sống”, luôn lao động hết ngày này cho tới ngày khác, từ đó dẫn tới các tệ nạn tiếp theo: bệnh

tật cũng khó đủ tiền để chữa, không đủ điều kiện về sinh hoạt vật chất, chăm lo cho con cái... từ đó mới phát sinh những "việc làm phụ thêm" như hối lộ, tham nhũng, cờ bạc... luôn ở trong tình trạng stress...

Lấy 1 ví dụ: nếu nhóm "nghèo" đi làm thuê được 10 triệu VND/1 tháng, thì 1 năm được 120 triệu và 10 năm 1 tỉ 200 triệu. Sau 10 năm mới kiếm ra 1 tỉ 200 triệu thì bao giờ mới mua được cái nhà, rồi 1 tỉ 200 triệu lại bị xâu xé bởi bao khoản phí: tiền thuế, tiền sinh hoạt hàng ngày... chỉ cần làm 1 phép tính đơn giản thì ta cũng thấy được hậu quả của nó. Trong khi chưa chắc ai đi làm thuê cũng được 10 triệu VND/1 tháng.

Tiếp theo là nhóm "giàu": Business owner và Investor. Tiền thu nhập của nhóm này thuộc dạng "Passive Income" – tiền thu nhập mà không cần động tay động chân vào – nghe có vẻ lạ, thế nhưng hiện tại những ông giàu nhất thế giới họ làm gì: đi đánh golf, đi du lịch, đi đánh bài, đi làm từ thiện... thế nhưng họ vẫn có tiền.

Nhóm "giàu" có đặc điểm sau:

- Tiền thu nhập hoàn toàn tự động – không cần làm vẫn đẻ ra tiền.
- Ít chịu các khoản thuế – từ đó giàu lại càng giàu.

.....

Nhóm "giàu" có đặc điểm sau: luôn được sống theo ý muốn mà không bị phụ thuộc vào vấn đề tiền bạc, đời sống vật chất, cơ hội học tập của con cái luôn được nâng cao – dẫn tới thế hệ tiếp theo của họ lại càng giàu...

Tới đây có lẽ người ta bị sốc khi biết rằng: cái nghề mình đang làm, cái ngành mình đang học cũng chỉ để dẫn đến đời nghèo và cơ cực. Cụ thể: học ngành kỹ sư – sau đó làm kỹ sư, học ngành giáo viên – sau đó làm giáo viên... tất cả đều có điểm chung: Earned Income.

Từ đó có một hệ lụy: **Đất nước chúng ta còn nghèo, cuộc sống của từng con người chúng ta còn nghèo bởi vì chúng ta được trường lớp giáo dục để thành người nghèo.**

Tương tự để trở thành nhóm “giàu” thì bắt buộc người ta phải học cách để kiếm được thu nhập Passive Income – nguồn thu nhập tự động, thay vì là Earned Income – tiền lương hàng tháng.

Và nguồn Passive Income là có vô số chứ không chỉ bó hẹp ở chỗ bạn phải làm Business owner và Investor. Có nghĩa là không cần biết bạn làm gì để ra Passive Income, miễn kiếm tiền bằng cách này thì bạn sẽ thoát khỏi vấn đề về tiền bạc, và những người dạng này được xếp vào nhóm Investor – nhà đầu tư. Một số nguồn Passive Income có thể liệt kê ra như sau:

- Chính khoán
 - Bất động sản
 - Mở công ty thuê người khác làm
 - Phát minh ra cái gì đó sau đó đăng ký bản quyền – ai xài thì trả tiền
-

Rất có thể bạn đọc cho rằng mình không bao giờ làm được điều này, lí do đơn giản: **trong cả cuộc đời của bạn, bạn chỉ được đào tạo để kiếm Earned Income – tiền lương hàng tháng, thì làm sao bạn có thể biết cách kiếm Passive Income.**

Robert Kiyosaki ông ta cũng lấy ví dụ, khi ông ta nói với bà bạn làm bác sĩ của mình về việc buôn bán bất động sản thì bà này tái mặt và tránh xa, trái ngược lại khi Kiyosaki đứng trong phòng mổ xem bà bạn làm phẫu thuật thì ông ta ngất xỉu vì thấy máu.

Cái đơn giản cũng ở chỗ đó: **BẠN SẼ TRỞ THÀNH NHỮNG THỨ MÀ BẠN HỌC.**

Cho nên nhóm “giàu” họ không bao giờ đi theo con đường: học hành chăm chỉ, lấy được điểm cao, đạt được bằng giỏi, đi xin việc làm, tới tháng lãnh lương. Cho nên không ngạc nhiên gì khi nhóm người “giàu” có rất nhiều người bỏ học, còn những người đến trường cũng chỉ để học tri thức mà họ muốn, thay vì học theo những gì mà trường học dạy.

Một câu hỏi vẫn hay gặp: tôi phải có tiền mới làm ra tiền. Khi bạn vẫn còn đặt câu hỏi này thì bạn chưa tốt nghiệp khoá học của những người “giàu”. Cái này Warren Buffet gọi nó là Sophisticated Investor – nhà đầu tư thông minh – là người có đủ khả năng biến những thứ vô giá trị thành những thứ có giá trị.

Những thứ vô giá trị thì người ta quăng đầy ngoài đường, vứt đầy trên mạng, cho nên nếu “tốt nghiệp” khoá học của những người “giàu” thì bạn sẽ kiếm ra hàng đống nguồn Passive Income nhờ những thứ vô giá trị.

Đương nhiên khoá học này thì không có trường lớp, thầy cô nào dạy được ngoài “trường đời”. Và nếu ai đó định đi theo con đường này thì các bạn nên thận trọng, thế nhưng bản thân người viết bài luôn hi vọng có một ai đó, một con người nào đó sẽ thay đổi cuộc đời mình nhờ những gì đã đọc được, giống như người viết bài đang làm.

Lí do đơn giản, nếu suốt đời bạn trốn trong vỏ bọc của Earned Income – tiền lương hàng tháng, thì cơ hội để bạn sống theo ý mình, làm theo ý mình, cống hiến cho xã hội, chăm lo cho người mình yêu thương, thưởng ngoạn cuộc đời hầu như không có... vì thời gian đâu, tiền bạc đâu, tự do đâu.

Hiện tại những người đạt được Passive Income trên thế giới họ đang làm các việc sau:

- Đi du lịch đến những nơi đẹp nhất trên thế giới cùng với người thân của mình
- Ăn những món ăn ngon nhất trên thế giới
- Có điều kiện sinh hoạt vật chất thuộc loại nhất
- Thành lập các tổ chức hay tham gia các tổ chức từ thiện để giúp đỡ những người bệnh tật, nghèo khổ

Nói tóm lại đây là những cuộc đời có ý nghĩa. Bản thân mỗi một con người trong chúng ta ai cũng muốn sống hết mình, muốn sống để góp phần làm cho xã hội tốt đẹp hơn... thế nhưng vì vấn đề tiền bạc, đói nghèo... mà con người ta trở nên stress, căng thẳng, nóng tính, đê tiện... và từ đó cứ tiếp tục cho đến chết.

Lí do đơn giản, dù các bạn có tin hay không thì đây vẫn là sự thật: **Nếu các bạn đi theo con đường Earned Income thì thật sự các bạn đã đi nhầm đường** – còn nhầm hay không thì bản thân mỗi người trong chúng ta đều nhận biết.

Hiện tại AJ Hoge – ông ta cũng đã có Passive Income – ai download Effortless English thì trả tiền cho ông ta, và hệ thống tự động sẽ chuyển tiền vào tài khoản của ông ta. Nên giờ này ông ta đang đi du lịch khắp nơi trên thế giới để thưởng ngoạn và giúp người khác học Tiếng Anh. Trái ngược lại các Giáo viên như AJ Hoge vẫn hàng ngày cặm cụi để lo gánh nặng tiền bạc.

Càng nhanh càng tốt

Khi được người khác hỏi: “liệu tôi có nên làm lại cuộc đời?”, Donald Trump đáp: “Càng nhanh càng tốt”, điều này có nghĩa là dù bạn ở ngành nghề nào, bao nhiêu tuổi... thì nếu bạn muốn đến với thế giới mà mình chưa bao giờ biết thì câu trả lời cũng chỉ có một: “Càng nhanh càng tốt”

Có người may mắn như Donald Trump hay Bill Gates hay Steve Jobs hay Kiyosaki... đã nhận ra điều này khi còn rất trẻ, thế nhưng có những người như AJ Hoge – một giáo viên dạy Tiếng Anh bình thường. Hoge nhận ra điều này khi ông ta hơn 40t, thế nhưng giờ đây ông ta đã làm được

Và cái gì cũng có cái giá của nó – con đường này chông gai lắm, cô đơn lắm, vất vả lắm. Như Kiyosaki chịu bỏ cái ghế đang ngồi để đi làm nhân viên bán hàng, cái mà ông ta muốn luyện là “thick skin” – luyện da mặt cho dày – bởi vì cuộc đời của những con người kiếm được Passive Income là đầy rẫy những thất bại, và điểm chung của họ: da mặt bạn có đủ dày không, thâm kinh bạn có đủ vững không? – nếu không thì không đủ sức bước vào cuộc chơi này đâu

Ta còn định viết tiếp tục về con đường của nhóm 10% dân số, những môn học mà họ phải học, kỹ xảo mà họ phải luyện... thế nhưng có lẽ nên dừng. Ta cũng nhìn lại mình, thất bại thảm hại, bị xem thường... bị khinh ghét... thật nhục nhã... như cái ngày AJ Hoge bị đuổi việc, Felix Denis bị phá sản, Steve Jobs nghỉ học, Donald Trump cũng phá

sản, Kiyosaki đến cái tuổi 33 không một xu dính túi đến nỗi vợ chồng ông ta phải xin đi sống nhờ nhà kho của người khác... “Nhục nhã lắm các bạn à” – ngày xưa khi đọc những lời này từ các nhân vật mà ta ngưỡng mộ thì ta không tin, ta không hiểu, nhưng giờ thì ta hiểu... quả thật rất nhục nhã.

Thế nhưng ta vẫn tiếp tục, vẫn đứng lên, thất bại thì đã sao, bị xem thường thì đã sao... Bởi vì tận trong trái tim của mình, ta vẫn nghe được những âm thanh đang gào thét: “Chỉ có một cuộc đời duy nhất, chỉ có một lần sống duy nhất... Cho nên ta phải sống hết mình!”

Ta lại nhớ về một nhà khoa học rất nổi tiếng của Nhật Bản, vì sinh ra trong nghèo đói, bị bệnh tật... thế nên ông ta luôn có mong ước để thành bác sĩ và chữa bệnh miễn phí cho người nghèo, thế là vào năm 20t ông ta đứng ngay trước cây cột nhà mình, ông ta khắc lên đó mấy chữ: “**NẾU KHÔNG ĐẠT ĐƯỢC ƯỚC NGUYỆN THÌ KHÔNG BƯỚC CHÂN LÊN MẢNH ĐẤT NÀY**” – thế rồi ông ta ra đi và hơn 10 năm sau mới quay lại quê hương mình.

Ta cũng muốn như họ, làm con đại bàng bay lượn trên không, sống cho thỏa chí của mình, ta cũng lập lời hứa với bản thân: “**NẾU KHÔNG ĐẠT ĐƯỢC ƯỚC MƠ THÌ KHÔNG BỎ CUỘC**”

Cảm giác này là sao? Máu nóng đang sôi sục trong người, có cảm giác như đang luân chuyển khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể. Ta đã trưởng thành hơn xưa rồi... đã không còn yếu đuối nữa, đã không còn nhút nhát nữa... đã cứng rắn hơn rồi... đã kiên cường hơn rồi... ta muốn được sống, được sống một cuộc sống như chính mình mong đợi... con đại bàng cũng đã đến lúc vẫy cánh tung bay. Ta quay lại bàn học, một nguồn sức sống mới lại tuôn trào...một âm thanh vang vọng lên: chúng ta lại tiếp tục nhé!

CHƯƠNG 9:

HI VỌNG HỒI SINH

**EVERY FAILURE IS A BLESSING IN DISGUISE,
PROVIDING IT TEACHES SOME NEEDED LESSON
ONE COULD NOT HAVE LEARNED WITHOUT IT.
MOST SO-CALLED FAILURES ARE ONLY TEMPORARY
DEFEATS**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

Ta lại tiếp tục viết những gì muốn viết, thế nhưng có nên không? Có thật sự là sai lầm không khi những điều ta sắp làm tưởng chừng như không thể? Ta sợ hãi những dòng suy nghĩ này, ta muốn xua đuổi chúng đi thật xa và khoá chặt chúng vào những khoảng không gian vô định...

Chúng làm ta phát bệnh, làm ta nhớ về những ngày tháng xa xưa, nơi ta bị nhồi nhét vào não những dòng suy nghĩ như thế: em không làm được đâu, mà không làm được

đâu, cậu không làm được đâu... Ta lại nhói về những cột mốc trong đời mình, nơi ta gặp những người đàn ông thực thụ, những con người đã thay đổi số phận của ta mãi mãi.

Kể từ những ngày tháng đó, ta tập ước mơ như một đứa trẻ bi bô tập nói, ta tập đi trên đôi bàn chân mình như một người chưa hề biết đi, ta tìm kiếm tự do như một tù nhân đang chờ ngày vượt ngục...

Anthony Robbins – ta có thể hỏi ông vài điều được không, bản thân ông là một kẻ bỏ học, thế nhưng ông đủ bản lĩnh để mang ước mơ đến cho người khác, ông đủ khả năng khiến người ta dám sống cho đời mình, ông đã làm cách nào để những con người bình thường nhất cũng dám bước qua thử thách: đi chân trần trên than nóng?

Ta cũng muốn làm như ông... ông đến với người khác bằng cả trái tim và hành động, còn ta ta chỉ có ngôn từ và cảm xúc. Hay tại vì nơi ông đang sống, người ta cổ vũ tự do, khuyến khích mơ ước, còn nơi ta đang sống họ cổ vũ cái gì?

Những triệu chứng ngày nào lại bắt đầu tái phát, tim đã đập nhanh hơn, màu mắt cũng đang dần thay đổi, động tác đã trở nên cứng nhắc... "Không làm được đâu, không làm được đâu..." Căn bệnh cổ hữu này tưởng chừng đã chấm hết, thế nhưng xem ra chúng vẫn còn quá dai dẳng, chúng đeo bám vào ta như một gánh nặng, như một món nợ mà ta đã trót mang vào mình... Để rồi lúc này đây, chúng làm ta buồn nôn, chúng làm ta phát bệnh.

Ta đã trở lại trạng thái bình thường, nhịp tim đã bắt đầu ổn định, động tác cũng mềm mại hơn trước... như một đứa bé đang được ru ngủ trong vòng tay của nàng ước mơ, ta ôm chầm lấy nàng, vuốt ve từng sợi tóc, vẽ vời một tương lai... không gian đã ngưng đọng, thời gian cũng dừng trôi, mọi vật đã trở về vị trí vốn có của nó.

Bỏ Lại Quá Khứ

Ta bước vào một thế giới mà ở đó kí ức không tồn tại, ta vứt sạch chúng đi. Lúc này quá khứ chỉ là một cái gì đó được biết tới qua sách vở và các văn kiện lịch sử dày cộm trên giá.

Để biết mình là ai thì người nào cũng mang theo bên mình một cuốn sổ để ghi chép về cuộc đời, phải đọc lại mỗi ngày

và tua túi tua lui mới biết bố mẹ mình là chi, dòng dõi cao sang hay hèn kém, học hành giỏi dang hay dốt nát và đã làm nên được trò trống gì trong cuộc đời.

Với họ nó là vật bất li thân, không có một cuốn sách đời mình như thế thì họ chỉ là một bức ảnh trong nháy mắt, một bóng ma vô thần, một linh hồn vô cảm.

Trong quán cà phê nọ, thỉnh thoảng người ta lại nghe thấy tiếng la hét kinh khủng của một ông nào đó khi phát hiện ra mình đã làm điều ác từ hai hôm trước, tiếng thở dài tiếc nuối của một bà già khi biết rằng có một ông hoàng đã theo đuổi mình trong dĩ vãng, tiếng khoe khoang của một bà khác về những gì đã đạt được trong quá khứ.

Khi màn đêm buông xuống thì có người còn đọc lại quyển sách của đời mình, một số khác thì vội vã ghi chép lại những sự kiện mới xảy ra trên trang giấy trắng. Theo thời gian quyển sách của đời người cứ dày lên đến nỗi người ta đã không còn can đảm để đọc hết từ đầu đến cuối, những ông già bà cả đành phải lựa chọn một cách đắn đo để biết được khúc đầu khúc cuối của mình ra sao.

Có những người khác thì họ thôi không thèm đọc nữa, họ từ bỏ hết mọi kí ức trong quá khứ, họ đốt cháy cuốn sách ghi chép về đời mình, họ cho rằng quá khứ họ có nghèo hay hèn, có ngu hay dốt, có si tình hay chưa hề yêu... thì tất cả đều không quan trọng, họ luôn bước đi một cách thoái mái và nhẹ nhàng, vì không phải mang theo một kí ức nào bên mình, họ cảm thấy nhẹ nhõm biết bao, họ đang sống như một người đầy khát khao trong việc tìm hiểu thế giới, cuộc hẹn hò nào cũng là cuộc hẹn hò đầu tiên, cái hôn nào cũng là cái hôn đầu tiên... họ cảm thấy mình hạnh phúc...

Ta cũng là một người trong số họ, ta cảm ơn tất cả về những gì đã được học từ trước đến giờ, ta cảm ơn tất cả về những điều mà ta đã trải qua. Ta xin nhường lại những lời giảng dạy về nhẫn nhục và cúi đầu, về cắn răng và cam chịu cho người khác. Ta tạm biệt với quá khứ, ta tìm đến với tương lai, ta chia tay với nhà tù... để tìm ra một lối thoát.

Một Lời Thách Thức

Vào một ngày nọ, tờ báo L.A. Times Reporter có đăng một mẫu tin: "Hãy gọi tôi đến bất cứ một thành phố nào trên nước Mỹ, lấy sạch toàn bộ số tiền của tôi và chỉ để lại 100 USD kèm theo 72h, sau đó tôi sẽ mua cho bạn những căn nhà cực kì giá trị!"

Sau đó một thời gian, lời thách thức tiếp theo lại xuất hiện: "Hãy gửi cho tôi một nhóm người thất nghiệp, không có trình độ đại học... cho tôi 2 ngày để đào tạo họ, và trong 90 ngày tiếp theo họ sẽ đủ khả năng để đứng vững trên đôi bàn chân của mình"

Ông ta hỏi người bạn: "Anh có thể đi phát những tờ rơi này giúp tôi không?"

"Ông có thể chọn tôi cùng vài người bạn khác để làm thí nghiệm, chúng tôi cũng thất nghiệp, cũng có ước mơ... chúng tôi có đủ mọi điều kiện mà ông cần"

"Bởi vì anh còn quá trẻ, có trình độ Đại học... tôi không cần những người như thế, bởi vì tôi muốn chứng minh cho những ai theo dõi sự kiện này một sự thật: cho dù bạn là ai thì chỉ cần bạn có trong tay công thức làm giàu thì bạn cũng làm được"

Vài ngày sau, vài trăm người tụ tập theo đúng điểm hẹn. Họ ngồi chờ đợi người đàn ông này xuất hiện, thời gian lặng lẽ trôi qua... 1h... 2h... 3h. Có nhiều người phát điên lên và lần lượt kéo nhau ra về. Riêng ông ta, ở một nơi kín đáo trên khán đài theo dõi từng sự kiện.

4h trôi qua còn đúng 28 người trụ lại, lúc này ông ta mới bước ra và hỏi: "Tại sao các bạn không bỏ cuộc ra về như những người khác?"

"Chúng ta muốn tìm kiếm cơ hội và cơ hội sẽ đến nếu bạn đủ lòng kiên nhẫn"

Sau quá trình sàng lọc tiếp theo, ông ta chọn ra 5 người trong số 28 người sót lại, họ đều là những công nhân làm thuê, không được ăn học tới nơi tới chốn, đều qua tuổi 40.

Sau khi kết thúc sự kiện, người phụ tá hỏi: "Tại sao ông lại chọn 5 người này?"

"Bởi vì tôi nhìn thấy trong ánh mắt họ có tia lửa!"

Con người ngạo mạn này tên là Robert Allen, và ông ta luôn làm được những gì mà ông ta nói: **cho dù bạn là ai thì bạn cũng đủ khả năng để đứng vững trên đôi bàn chân của mình, nếu bạn có trong tay công thức.**

Hai Mặt Đối Lập

Tất cả mọi sự vật và hiện tượng trên thế giới đều chứa đựng trong mình nó những mặt trái ngược nhau, và chúng được gọi là hai mặt đối lập như: thiện – ác, đen – trắng, cao – thấp...

Mặt đối lập là những mặt có những đặc điểm, những thuộc tính, những tính qui định có khuynh hướng biến đổi trái ngược nhau, chúng tồn tại một cách khách quan trong xã hội và tư duy.

Hai mặt đối lập của thực thể vật chất là chìa khoá để các bạn tiến gần đến nhóm 10%. Lý do như sau:

Bất cứ một khó khăn nào xuất hiện trong cuộc đời, thì cái thứ lộn ngược với nó luôn tồn tại: **khó khăn lớn bao nhiêu thì giá trị của nó càng lớn đến bấy nhiêu**.

Lúc này các bạn có muốn từ chối khó khăn hay không, cách xa thất bại hay không? Riêng nhóm 10% thì không bao giờ bởi vì họ luôn luyện tập khả năng: nhìn vào mặt trái của vấn đề.

Khi đọc đến những dòng này, các bạn có thể trút bỏ được gánh nặng nếu như muốn bước vào nhóm 10%, bởi vì các bạn đang chạm càng nhiều khó khăn, thất bại càng nhiều thì đồng nghĩa với việc các bạn sẽ tiến lên nhanh một cách kinh khủng, với điều kiện: **phải luyện tập khả năng nhìn vào mặt trái của vấn đề**.

Friedrich Nietzsche – nhà triết học Hiện sinh đã viết: “What doesn’t kill me makes me stronger”

Hãy nhớ lại câu nói về thất bại của Thomas J. Watson – người sáng lập IBM, đối với ông ta thì việc bạn thất bại là hoàn toàn cần thiết, nhưng sẽ là vô bổ nếu bạn không học hỏi được gì từ các khó khăn và thất bại

Do vậy lúc này các bạn luôn tiến về phía trước trong cả hai trường hợp sau:

1. Gặp điều kiện thuận lợi thì “nuong theo sức gió” để đi lên.
2. Gặp khó khăn, thất bại thì “tìm ra mặt trái” của nó để đi lên.

Nếu các bạn không luyện tập cũng như không có khả năng “tìm ra mặt trái” thì các bạn không bao giờ làm được điều mình muốn. Trái ngược lại khi đã có khả năng này thì không sớm thì muộn cũng tới đích – đây là lí do khiến rất nhiều người trong nhóm 10% dù có thất bại 100 lần, họ sẽ tiếp tục lần 101 và cứ thế cho đến khi thành công.

Bởi vì những thành công vang dội, những thành tựu phi thường là kết quả tích luỹ của những thất bại nhớ đời.

Hai mặt đối lập còn cung cấp cho các bạn chiếc chìa khoá ngàn vàng sau đây: **bất cứ một câu hỏi nào cũng tồn tại câu trả lời tương ứng với nó**. Một người được gọi là cao khi có sự tồn tại của người lùn, một vật được gọi là ngắn khi so với vật dài, một hành động được gọi là ác khi tồn tại những hành động tốt.

Hai mặt đối lập luôn tồn tại trong sự thống nhất: **sự tồn tại của cái này phải lấy sự tồn tại của cái kia làm tiền đề**. Cho nên một câu hỏi được gọi là câu hỏi khi có sự tồn tại của câu trả lời, cái này còn thì cái kia còn, cái này mất thì cái kia mất.

Ứng dụng sau đây: tôi thiếu tiền, tôi gấp khó khăn, công ty suy thoái, đất nước nghèo đói. Tất cả những câu này đều được đặt thành câu hỏi:

1. Vì sao tôi thiếu tiền?
2. Vì sao tôi gấp khó khăn?
3. Vì sao công ty suy thoái?
4. Vì sao đất nước nghèo đói?

Tương ứng với 4 câu hỏi trên là 4 câu trả lời duy nhất, và các câu trả lời này là tồn tại, nhiệm vụ còn lại là tìm cho ra chúng. Khi đã tìm ra câu trả lời, thì câu hỏi cũng biến mất, lúc này vấn đề giải quyết xong: tôi hết thiếu tiền, tôi hết gấp khó khăn, công ty hết suy thoái, đất nước hết nghèo đói

Mặc dù chỉ có vài dòng ngắn ngủi, nhưng thông điệp của nó lại hết sức sâu xa: dù bạn có ở hoàn cảnh nào, có là cái gì đi nữa thì tự nhiên cũng không hề quan tâm, bởi vì mặt trái của nó luôn luôn tại. Nếu bạn luyện thành công năng lực "**Nhìn vào mặt trái – tìm ra lời giải**" thì bạn có thể có được bất cứ cái gì mà bạn muốn.

Cho nên quan niệm:

- Tôi không bao giờ có được thứ tôi muốn là quan niệm của nhóm “nghèo”
- Làm cách nào để có được thứ tôi muốn là câu hỏi của nhóm “giàu”

Nếu ai đó có đọc sách Toán học thì các bạn sẽ bắt gặp những thông điệp sau: Bài toán này không có lời giải... Đối với những bài toán bí ẩn của nhân loại thì cũng có hai trường hợp

1. Bài toán này mãi mãi không có lời giải, vì bản thân nó không phải là câu hỏi. Điều này Logic học gọi nó là: **Sai lầm trong tư duy nhận thức**. Có nghĩa là dưới góc nhìn của Logic học thì không phải câu nào cũng được gọi là câu hỏi, còn đối với tư duy thông thường của con người thì nhiều khi “tư duy bậy”, như các thí nghiệm của Tâm Lí học, cũng cùng một vật có kích thước vật lí như nhau, nhưng nhìn ở các góc độ ánh sáng khác nhau thì mắt người lại cho rằng kích thước của chúng khác nhau.
2. Bài toán này chưa ai giải được, vì nhân loại chưa tìm ra người đủ bản lĩnh còn bản thân câu trả lời cho bài toán là tồn tại

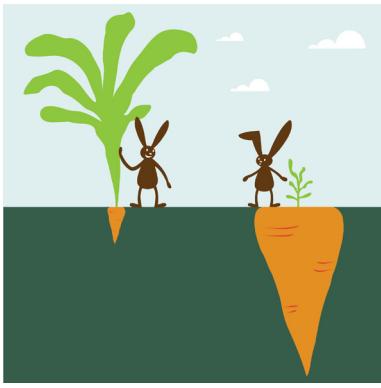
Ứng dụng tiếp theo:

Vì tính chất hai mặt nên nếu mối quan hệ nào đó, người bạn nào đó, hành động nào đó, môn học nào đó... không góp phần giúp bạn đạt được thứ mình muốn thì đồng nghĩa với việc nó rất tai hại, cho nên ta phải sớm loại hết mấy thứ này ra khỏi cuộc đời nếu muốn đi lên.

Ta có thể minh họa bằng câu nói sau: **Nếu bạn thất bại trong việc tạo dựng cho mình 1 kế hoạch để thành công, thì đồng nghĩa bạn đã thành công trong việc tạo dựng cho mình 1 kế hoạch để thất bại.**

Câu hỏi còn lại: làm cách nào để tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi mà bạn đổi mới? Bạn sẽ làm được điều này nếu bạn sở hữu trong tay những công cụ tư duy đủ mạnh – Doremon sẽ cung cấp cho bạn đọc khi có dịp. Nhưng trước hết giữa câu hỏi và câu trả lời có các đặc điểm sau:

1. Câu hỏi đã xuất hiện: khó khăn, nghèo đói, đau khổ... thì câu trả lời tương ứng cũng xuất hiện theo.
2. Câu hỏi càng khó khăn thì giá trị của nó càng lớn và việc tìm ra câu trả lời càng khó.

Nhà triết học William Occam đã đưa ra nguyên tắc cốt lõi cho điều này thông qua qui tắc: **Con dao cạo Occam – Câu trả lời chính xác nhất luôn luôn là câu trả lời đơn giản nhất.** Cho nên trên con đường đi tìm câu trả lời thì các bạn đừng nên làm cho mọi thứ trở nên phức tạp, có nghĩa là câu trả lời nào mà dễ làm, dễ thực hiện... thì nó mới là câu trả lời cần tìm. Còn nếu câu trả lời mà phức tạp, khó khăn... thì nên tìm ra câu trả lời khác

Và một lần nữa nhắc lại Nguyên lí 20/80: Làm ít được nhiều – chỉ làm những thứ quan trọng, cốt lõi nhất

Để kết thúc bài viết, xin trích dẫn một đoạn trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử

Chương 2

Thiên hạ đều biết tốt là tốt thì đã có xấu rồi

Đều biết lành là lành thì đã có cái chẳng lành rồi

Bởi vậy

Có với không cùng sinh

Khó và dễ cùng thành

Dài và ngắn cùng hình

Cao và thấp cùng chiều

Giọng và tiếng cùng họa

Trước và sau cùng theo

Vậy nên thánh nhân dùng vô vi mà xử sự

Dùng bất ngôn mà dạy dỗ

Để cho vạn vật nén mà không cảm

Tạo ra mà không chiếm đoạt

Làm ra mà không cậy công

Thành công mà không ở lại

Vì bởi không ở lại

Nên không bị bỏ đở

CHƯƠNG 10:

MUỐN GÌ ĐƯỢC NẤY

**WHATEVER THE MIND OF MAN CAN CONCEIVE AND
BELIEVE, IT CAN ACHIEVE**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

19/2/2013

11 PM – Có lẽ đây là một ngày mà ta sẽ nhớ mãi trong đời cho đến khi chết, bởi vì có một lí do...

Ta đã hứa với bạn đọc rằng, ta sẽ giúp cho họ đạt được bất cứ cái gì mà mình muốn, ta đã ngạo mạn mà tuyên bố: Để đọc được bài viết này thì dù bạn đọc có phải bán nhà cũng còn quá rẻ. Ngông cuồng quá, ta là cái gì? Bài đọc này có giá trị gì để rồi ta lại to mồm và lớn tiếng?

Một kẻ không bằng cấp, không tên tuổi trong xã hội... nói ra ai nghe. Cho nên đâu đó đang tồn tại một vài cặp mắt soi mói, thậm chí là cả trăm và sau này là cả nghìn... họ đang chờ đợi ta thất bại, để rồi sự nhạo báng sẽ được vang lên: "Cậu chẳng làm được trò trống gì đâu... nhìn lại mình đi..."

Ta cũng đang nhìn lại mình... một sự khinh bỉ đang sục sôi... chính sự khinh bỉ này đã khiến ta rời bỏ 3 trường Đại Học, các người cười nhạo ta, phê phán ta về sự kiêu ngạo của mình và tìm đủ mọi cách để đưa ta về cuộc sống hèn yếu và dốt nát. Ta xin cảm ơn về điều đó, ta xin cảm ơn rằng mình còn sống đến tận giờ này, để rồi những lời nói được cho là ngạo mạn ngày nào lại tuôn ra: **ĐỂ ĐỌC ĐƯỢC BÀI VIẾT NÀY THÌ DÙ BẠN ĐỌC CÓ PHẢI BÁN 10 CÁI NHÀ CŨNG CÒN QUÁ RẺ.**

Ta muốn nhấn mạnh như thế, để mọi người biết rằng: bán 10 cái nhà thì các bạn ăn dần cũng hết. Còn bài viết này nếu các bạn hiểu được và biết cách ứng dụng thì có ăn cả đời cũng không hết, sau đó truyền lại cho thế hệ tiếp theo tiếp tục ăn dần – quả thật rất là ngạo mạn.

Buổi Đầu Của Ước Mơ

12/5/1774 – Có 2 người đàn ông đang tiến lại một căn nhà nhỏ. Cửa mở ra, họ bước vào, cửa đóng lại. Chiếc chìa khoá đứt ngay trên mặt bàn...

Không một tiếng động vang lên. Họ nhìn vào mắt nhau... họ nhìn vào chìa khoá. Không khí đã đông cứng lại, mọi vật trở nên im lìm. Cả hai người cùng cất tiếng nói: **Khi nào quyết định cuối cùng được đưa ra thì cánh cửa này mới được mở.**

Bỗng nhiên ngày hôm nay ta lại nhớ về quá khứ của mình. Trong suốt cuộc đời này có bao nhiêu con người chịu đưa ra một quyết định cuối cùng, để rồi đời họ được rẽ sang một trang mới. Hay là họ cứ loay hoay một chỗ, như những người bị khoá chặt trong một căn phòng cho tới khi chết.

Ngồi nhói lại đời mình, nhiều khi ta lại muốn khóc, để đến được ngày hôm nay ta phải đưa ra biết bao nhiêu quyết định táo bạo, cũng gần 9 năm ròng, biết bao nhiêu cung

bậc cảm xúc, từ đau khổ, dǎn vặt lương tâm, chịu mắng chịu chửi, có những lúc ta lại hối hận...

Để thay đổi được một cuộc đời, cái giá này quả là không nhỏ.

Đêm nay không khí tĩnh mịch quá, đến nỗi ta còn nghe rõ được tiếng tim đập của mình... Ta nên viết cái gì đây? Từng kí ức cứ như được sống lại... thôi thì ta sẽ ráng phấn đấu để làm hết những gì mà mình có thể.

Quan niệm của Lão – Trang

Trong Nam Hoa Kinh của Trang Tử có một câu chuyện như sau:

"Một hôm Trang Tử dẫn học trò của mình đi lên núi, đang đi thì bỗng cả đoàn người bắt gặp một chú tiểu phu. Cậu ta cứ đứng trước cây gỗ này rồi than thở, sau đó đứng nhìn một cây gỗ khác cũng lại lắc đầu, một hồi lâu không kiềm được cảm xúc cậu ta đã thốt lên những lời buồn bã.

Trang Tử và học trò lại hỏi tại vì sao, cậu ta thưa rằng cậu ta đang đi tìm những cây gỗ tốt để về làm nhà, nhưng những cây gỗ ở đây thì đều cong với quẹo, cho nên chẳng dùng vào được việc gì, do đó cậu ta mới buồn phiền, nghe xong Trang Tử nói với học trò rằng: các con thấy không, **vì vô dụng nên cái cây mới có thể sống ung dung tự tại mà không ai làm hại đến mình.**

Sau khi xuống núi, Trang Tử cùng học trò vào nhà người bạn, trong nhà có nuôi hai con gà và chủ nhà liền làm thịt một con để款 khách. Trang Tử lúc vào mới hỏi: vì sao ông lại làm thịt con này mà không làm thịt con kia. Chủ nhà thưa rằng: con bị làm thịt là con không gáy được, nó vô dụng như thế thì để sống làm gì. Nghe xong Trang Tử cũng lại nói với học trò: các con thấy không: **vì vô dụng nên con gà này mới bị người ta làm hại**

Lúc này học trò mới hỏi: vậy thì chúng con nên vô dụng hay hữa dụng? Ta có thể diễn tả những lời dạy bảo tuyệt vời của Trang Tử với học trò như sau: **Không có chết, dại cũng chết, chỉ có biết thì mới sống, hay người khôn ngoan là người biết được vị trí đang đứng của mình là đâu**

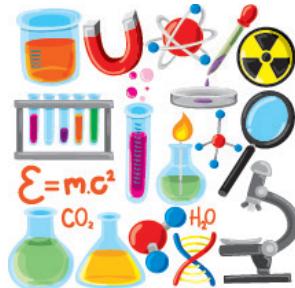
Tư Mã Ý cũng có câu này: Kẻ biết nhiều quá thì không sống được lâu

Ta ghi lại câu chuyện này để tự nhắc nhở bản thân mình, và cũng muốn nhắn nhủ với bạn đọc: Khi đọc xong bài viết này và chịu ứng dụng như những gì bài viết chỉ ra, thì các bạn đã không còn đứng chung hàng ngũ với những con người bình thường.

Cho nên các bạn đừng đi vào vết xe đổ của các bậc tiền bối: **Những kẻ có tài thì lầm tật – sau đó tự chuốc vạ vào thân.**

Và cũng vì lí do trên cho nên bài viết này xin để lại một số phần chìm để bạn đọc tự suy ngẫm, bởi tại ta cũng không muốn tự mình chuốc vạ vào thân.

Định lý Godel về tính không đầy đủ

Vào năm 1931, nhà toán học người Đức là Kurt Godel – cột trụ của Toán Học thế kỷ 20 đã chứng minh được định lý rất nổi tiếng về tính không đầy đủ trong bản chất của toán học.

Định lý phát biểu rằng: trong bất cứ một hệ tiên đề hình thức nào – như toán học ngày nay thì luôn luôn tồn tại những vấn đề mà không thể nào chứng minh được là đúng hay sai, dựa trên những tiên đề đã được sử dụng để định nghĩa cho hệ thống đó.

Nói cách khác Godel đã chỉ ra rằng: có những bài toán không thể giải được bằng bất cứ một tập hợp các qui tắc hoặc phương pháp nào. Định lý Godel đã đặt ra giới hạn cơ bản cho toán học, nó gây ra một cú sốc lớn cho giới khoa học, vì nó đã phá vỡ những quan niệm phổ biến cho rằng toán học là một hệ thống chặt chẽ hoàn chỉnh dựa trên một cơ sở logic duy nhất.

Có nghĩa là, dù bất cứ một hệ thống lôgic nào – Toán học là đứng đầu, cũng mang trong mình nó nhược điểm: phải thừa nhận một tiên đề nào đó là đúng và từ đó hệ thống mới được xây dựng nên.

Thế tác dụng của kết luận này là gì? Bạn đọc nên nhớ câu này cho tới suốt đời: Chúng ta đang sống trong thế giới của niềm tin – **niềm tin là cái đến trước và mọi thứ khác là cái đến sau** – sẽ giải thích câu nói này cực kì rõ ràng ở phần bên dưới, và các ứng dụng của nó.

Cho dù đó có là khoa học như Toán học, Triết Học, Tôn Giáo... thì họ bắt buộc phải tin vào một cái gì đó gọi là tiên đề, mà cái này thì không thể chứng minh được, và từ đó họ dùng tiên đề này để xây dựng hệ thống cho riêng họ.

Nguyên Lý Bất Định của Heisenberg

Nguyên lý này cùng với phương trình sóng của Schrodinger là hai cột trụ của Cơ học lượng tử, nếu phát biểu nó bằng ngôn từ của Vật Lý học thì bạn đọc sẽ rất khó hiểu, cho nên Doremom sẽ phát biểu đơn giản như sau: **Ta không thể nào đo sự vật như bản thân khách quan nó vốn có.**

Bằng ngôn từ của Vật Lý học thì khi các bạn muốn "đo" một vật nào đó, thì luôn tồn tại sự tương tác giữa dụng cụ làm thí nghiệm và vật cần đo, và sự tương tác này là không triệt tiêu được – Cơ học lượng tử gọi nó là Hiện tượng vuông víu lượng tử.

Định lí Godel về tính không đầy đủ và Nguyên Lý Bất Định của Heisenberg đã cung cấp cho nhân loại một hiểu biết đầy đủ về thế giới này: **Con người không đủ khả năng để nhìn thế giới theo cách khách quan nhất.**

Bất cứ một bộ môn khoa học hay Tôn giáo nào cũng có những tiên đề bắt buộc phải tin và thừa nhận – thế cái khách quan tuyệt đối ở đâu ra?

Khi các bạn "đo" thế giới này bằng các cơ quan cảm giác của các bạn thì luôn có sự tương tác giữa các bạn và thế giới – lúc này thế giới như thế nào là do góc nhìn của các bạn gây ra.

Cái này đã nói ở bài trước: Mỗi một người trong chúng ta chỉ "sờ" được phần nào đó của thế giới mà không bao giờ "sờ" được thế giới này như chính nó vốn có.

Cũng cùng một sự kiện thế nhưng mỗi một nhà: Toán học, Triết học, Chính Trị học, Kinh tế học, Tâm lí học... nhận xét hoàn toàn khác nhau. Những người khác nhau về thời gian (thế kỷ 20 với 21) sẽ nhận xét sự việc khác nhau. Những người khác nhau về địa lí (nông thôn với thành phố) sẽ nhận xét khác nhau. Những người khác nhau về quốc gia (Việt Nam với Mỹ chẳng hạn) sẽ nhận xét khác nhau.

Thế Doremon mang các kết luận khoa học này vào đây để làm gì? Để thực hiện lời hứa với các bạn: muốn gì được nấy. Cụ thể hơn: bộ óc của các bạn tin vào cái gì thì các bạn sẽ có cái đó – và bài viết bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Những phép màu

Mark Victor Hansen – một trong hai người sáng lập ra bộ sách nổi tiếng Chicken Soup for the Soul (người còn lại là Jack Canfield). Có mấy ai biết được rằng sau thành công của con người này là gì?

Ông ta đã thất bại trong việc tìm ra nhà xuất bản và hầu như đã hết đường hi vọng. Thế nhưng ông ta đã thực hiện phép màu như sau: ông ta mua bìa tạp chí bestseller về, dán hình tên sách Chicken Soup for the Soul lên đó và ngày nào trước khi đi làm, ông ta

cũng nhìn vào nó, trước khi đi ngủ cũng nhìn vào nó, như thể cuốn sách Chicken Soup for the Soul đã trở thành bestseller – và quả thật một năm sau phép màu xuất hiện.

Brian Tracy – chắc bạn đọc còn nhớ tới nhân vật này, trong giai đoạn nghèo khổ còn sống nhà thuê thì ông ta đã ước mơ có được căn biệt thự. Ông ta cũng thực hiện phép màu như sau: Ông ta mua các tạp chí có ngôi nhà ông ta thích, sau đó dán hình ngôi nhà này khắp phòng, lúc nào cũng tưởng tượng rằng mình đang sống trong ngôi nhà đó, và ba năm sau: ông ta có được thứ ông ta muốn.

Brian Tracy có bày kĩ thuật này cho người bạn. Bạn ông ta muốn có được một việc làm tính theo khả năng thay vì tiền lương hàng tháng. Ngày nào ông bạn này cũng đọc lại câu nói: Tôi có được việc làm như ý muốn. Ba tháng sau phép màu xảy ra: Ông ta đã đến tiệm ăn quen thuộc, bỗng nhiên ngày hôm đó tiệm này đông khách, thế là ông ta la cà tản bộ, sau một lúc thì ông ta đói bụng, ông dừng lại bên một tiệm ăn không hề quen biết, ông ta bước vào quán, ông ta gặp lại người bạn cũ ngày xưa, người này than thở: tôi có được việc làm này nhưng không tìm ra người. Và việc làm này chính là việc làm mà bạn Brian Tracy muốn.

Những người bị cản bệnh mộng du có thể làm những trò xiếc khiến cho các diễn viên xiếc bậc thầy cũng cúi đầu khâm phục.

Những nhà chiêm tinh học có khả năng đoán trước tương lai.

Những nhà ngoại cảm có khả năng nhìn thấy thứ gì đó mà phần đông nhân loại không thấy được.

Cô gái người Anh, Penny Hopkins có kể lại câu chuyện xảy ra với mình vào tháng 3 – 1973, khi cô đến cửa hàng để mua đồ, thì bất thình lình trước mắt cô hiện ra một khung cảnh tàn sát đẫm máu, đường phố đầy những mảnh kính vỡ. "Tôi không thể hiểu được" – cô hồi hộp nhớ lại, "dường như ngoài tôi ra thì không một ai thấy được những cảnh tượng khủng khiếp này, tôi còn nghe thấy tiếng bom nổ rất lớn, đột nhiên sau đó tất cả đều trở nên yên lặng, và không một tiếng ồn ào nào, cảnh tượng trên đã hoàn toàn biến mất, và tôi thấy mình lại đi trên con đường quen thuộc".

Ngày hôm sau những tên khủng bố Alien đã cho nổ một quả bom ngay tại chính khu vực mà Penny Hopkins đã đi qua, toàn cảnh sau vụ nổ hoàn toàn giống hệt như những gì mà cô ta thấy trước đó 24h.

Bạn đọc có cảm giác rùng rợn hay không? Doremon sẽ giải thích rõ cơ chế vận hành của nó, để rồi sau đó các bạn dùng thử sức mạnh được cho là siêu nhiên, ma quỷ... để có được bất cứ cái gì mình muốn

Gặp lại Nguyên Lý 20/80

Nguyên Lý này các bạn đã biết và Doremon mở rộng nó ra

Nếu đất nước chúng ta là 1 tập thể đóng kín thì:

- 20% lượng người đóng góp tới 80% thành công cho đất nước
- 80% lượng người còn lại chỉ đóng góp có 20% thành công cho đất nước

Nếu đất nước chúng ta là 1 phần trong tập thể nào đó thì

- 80% thành công của đất nước đến từ yếu tố bên trong – tự lực cánh sinh
- 20% thành công còn lại là do các mối quan hệ bên ngoài

Cho nên nhiệm vụ của những người đứng đầu tổ chức là phải biết được: ai là người quan trọng, mối quan hệ nào là thiết yếu... để từ đó đầu tư và chăm sóc nếu muốn tổ chức phát triển và tồn tại

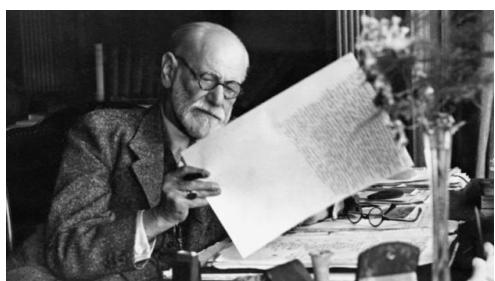
Tương tự cho con người, và đây mới là cái mà Doremon muốn nói

Việc các bạn là ai, thành công hay thất bại, giàu hay nghèo, hạnh phúc hay đau khổ là kết quả của những thứ sau:

- 80% là các yếu tố bên trong: cách tư duy, cách nhìn đồi, học thức...
- 20% là các yếu tố bên ngoài: các mối quan hệ, hoàn cảnh

Điều này có nghĩa là nếu các bạn mỗi đồi đồi, muốn có được cái gì đó thì mục tiêu các bạn cần nhắm tới: **tập trung cải thiện yếu tố bên trong**.

Gặp lại Sigmund Freud – Phân Tâm Học

Theo báo cáo mới nhất từ Stanford University thì con người mới chỉ sử dụng chưa tới 2% khả năng của bộ óc. Thế 98% còn lại để làm cái gì? Một sự lãng phí không tin nổi và bây giờ chúng ta hãy đánh thức nó dậy bằng Phân Tâm Học của Sigmund Freud.

Doremon nói thêm để các bạn khỏi nhầm lẫn nếu như các bạn có đọc sách Tiếng Anh hoặc đọc về cấu tạo của bộ óc theo góc nhìn của Thần Kinh Học, NLP... Những môn học này nhìn bộ óc gần như là cỗ máy như não trái, não phải, thần kinh... Còn Phân Tâm Học thì nghiên cứu về chiều sâu – quá trình thông tin đi vào bộ óc

Như đã nói ở bài trước (trong cuốn Cách học Tiếng Anh thần kỳ) bộ óc chúng ta gồm 3 phần: ý thức, tiềm thức, vô thức

- 1. Ý thức:** phần tiếp nhận thông tin đầu tiên thông qua 5 cơ quan cảm giác, và chủ thể (chúng ta) biết được lượng thông tin ở phần này, như các bạn biết được mình đang làm gì, đọc cái gì, và ý thức chỉ giữa lại ít ỏi thông tin mà chủ thể cần.
- 2. Tiềm thức:** những thông tin được lặp đi lặp lại nhiều lần hay liên quan đến các cảm xúc đặc biệt sẽ được lưu trữ ở nơi này và nó là thói quen, phản xạ, kí ức...
- 3. Vô thức:** “bãi rác” của bộ óc, có bao nhiêu thông tin thừa nào thì ném hết ở chỗ này

Có nghĩa là thông tin đi vào bộ óc của chúng ta thông qua 5 cơ quan cảm giác sẽ đi như sau:

- 1.Đi qua tầng ý thức – chủ thể giữ lại 1 phần nhỏ thông tin
- 2.Thông tin lặp lại hay liên quan đến cảm xúc đặc biệt thì giữ lại ở tiềm thức
- 3.Thông tin thừa thãi hết xuống vô thức

Trong đó:

Ý thức: chỉ sử lý được thông tin theo từng bước một và có giới hạn về khả năng chịu đựng.

Tiềm thức và vô thức: có nhiệm vụ là giải tỏa căng thẳng cho bộ óc và hoạt động 24/24.

Quay lại vấn đề về niềm tin như đã nói ở Định lí Godel về tính không đầy đủ và Nguyên Lý Bất Định của Heisenberg và nhắc lại: **Các bạn muốn có cái gì thì chỉ cần làm cho bộ óc các bạn tin rằng các bạn có cái đó.**

Và các trường hợp dùng “phép màu” một cách chủ động của Mark Victor Hansen hay Brian Tracy là như vậy: họ đổ vào bộ óc họ lượng thông tin chứa cái mà họ muốn, sau đó họ có được nó – Doremon sẽ giải thích cơ chế của nó sau.

Nhưng Doremon muốn làm rõ hơn nữa cho các bạn về câu nói này: Chúng ta đang sống trong thế giới của niềm tin – niềm tin là cái có trước – cứ tin cái gì thì có cái đó.

Quá trình diễn biến phức tạp của nó như sau, Doremon sẽ cố gắng trình bày để các bạn dễ hiểu nhất

Ý THỨC (viết hoa) là thuộc tính đặc biệt của bộ óc, nó gồm ba yếu tố ý thức (viết thường – là phần mà các bạn biết), tiềm thức và vô thức

Ý THỨC (viết hoa) là sự phản ánh thế giới khách quan vào trong bộ óc con người một cách nồng đậm và sáng tạo

Điều này có nghĩa là mọi thông tin từ thế giới bên ngoài đập vào bộ óc của chúng ta, sau đó Ý THỨC (viết hoa) gồm 3 bộ phận nhỏ ý thức, tiềm thức và vô thức) sẽ tái tạo và

xử lý thông tin này, giống như các bạn nạp thông tin vào máy tính, sau đó máy tính này sẽ xử lý thông tin theo những gì mà nó được lập trình.

Và quá trình xử lý thông tin của bộ óc thì đã nói:

1. Ý thức (viết thường – phần mà các bạn biết): giữ lại thông tin cần dùng
2. Tiềm thức: chứa các thông tin lặp đi lặp lại hay cảm xúc đặc biệt để tạo ra phản xạ, thói quen, kí ức...
3. Vô thức: bã rác của bộ óc

Và ý nghĩa của câu nói: Chúng ta đang sống trong thế giới của niềm tin, không có nghĩa rằng cứ các bạn tin cái gì thì cái đó nó có, mà là: **các bạn tin cái gì thì bộ óc sẽ tái tạo và xử lý thông tin theo các qui luật của tự nhiên để các bạn có cái đó**

Có nghĩa là nếu các bạn tin rằng mình có thể bay được bằng cách leo lên lầu 5 sau đó nhảy xuống, lúc này định luật Vạn vật hấp dẫn của Newton sẽ làm cho các bạn nát bét.

Cái mà Doremon muốn nhấn mạnh: Bộ óc (gồm 3 tầng ý thức, tiềm thức, vô thức) sẽ tái tạo và xử lý thông tin theo các định luật của tự nhiên để các bạn có được thứ mà mình tin. Có nghĩa là **miễn thứ mà các bạn tin hoàn toàn phù hợp với các định luật tự nhiên thì KHÔNG CÓ CÁI GÌ MÀ CÁC BẠN KHÔNG ĐẠT ĐƯỢC**.

Việc các bạn muốn thành thiên tài, giàu sang... đều có thể được bởi vì đã có hàng đống người tới đẳng cấp đó, hoàn toàn khác với ước muốn điên rồ như ví dụ về biết bay.

Vấn đề mấu chốt còn lại: Làm cách nào để thuyết phục được bộ óc tin rằng các bạn có cái đó? Và hãy chú ý: bộ óc gồm tới 3 phần chứ không phải là 1 phần

Cơ chế vận hành của phép màu

Trước mắt chúng ta có hàng loạt các thực thể vật chất, nhưng mắt người không thấy được, có hàng loạt âm thanh tương ứng với các bước sóng điện từ khác nhau, nhưng tai người không nghe được bởi vì 5 cơ quan cảm giác của con người luôn có một giới hạn nhất định.

Có nghĩa là những gì mà các bạn không cảm nhận được thì không có nghĩa là nó không tồn tại, cho nên vấn đề về ma quỷ, thần thánh, cũng xuất phát từ sự dốt nát mà ra.

Hiện giờ nếu ai đó dùng mạng không dây, iphone... thì các bạn vào internet bằng đường nào? Các bạn download một gói dữ liệu nào đó thì gói dữ liệu này đi bằng đường nào để về máy tính của các bạn? Có dây nhợ nào đâu và mắt của các bạn có thấy được gói dữ liệu đó truyền từ internet về máy mình đâu, thế nhưng trong thực tế thì gói dữ liệu này đã có mặt trong máy tính các bạn

Và gói dữ liệu này đi **bằng con đường sóng điện từ**, cho nên vẫn nhắc lại: **5 cơ quan cảm giác của con người luôn có một giới hạn nhất định và những thứ mà chúng ta không cảm nhận được thì không có nghĩa rằng nó không tồn tại.**

Cụ thể: Các bạn không bao giờ có được thứ mà mình muốn bởi vì các bạn không biết được cơ chế vận hành ở đằng sau.

Những con người tài ba nhất thế giới, giàu sang nhất thế giới, những nhà chiêm tinh, ngoại cảm... vì vô tình hay cố tình mà họ dùng được thứ sức mạnh mà 5 cơ quan cảm giác chúng ta không cảm nhận được, và Doremon sẽ giúp các bạn dùng được thứ sức mạnh này một cách hoàn toàn ý thức.

Quay lại ví dụ về bạn Brian Tracy:

Bạn ông ta muốn có được một việc làm tính theo khả năng thay vì tiền lương hàng tháng. Ngày nào ông bạn này cũng đọc lại câu nói: Tôi có được việc làm như ý muốn. Ba tháng sau phép màu xảy ra: Ông ta đi đến tiệm ăn quen thuộc, bỗng nhiên ngày hôm đó tiệm này đông khách, thế là ông ta la la cà tǎn bộ, sau 1 lúc thì ông ta đói bụng, ông dừng lại bên 1 tiệm ăn không hề quen biết, ông ta bước vào quán, ông ta gặp lại người bạn cũ ngày xưa, người này than thở: tôi có được việc làm này nhưng không tìm ra người. Và việc làm này chính là việc làm mà bạn Brian Tracy muốn.

Doremon giải thích cơ chế của nó như sau: Gọi ông này tên là ông A và bộ óc của ông ta gồm

1. Ý thức ông A: chứa thông tin mà ông A biết

2. Tiềm thức ông A: chứa các phản xạ, thói quen... của ông A

3. Vô thức ông A: bã rách

Đầu tiên ông A lặp đi lặp lại câu nói: Tôi có được việc làm như tôi muốn, tôi có được việc làm như tôi muốn... Việc lặp đi lặp lại nhiều lần câu nói này có tác dụng sau.

1. Ý thức ông A: sẽ tập trung vào những thông tin liên quan đến cái việc làm ông A muốn

Tiềm thức ông A: bắt đầu tạo ra các phản xạ giúp ông A có được cái việc làm ông A muốn

Vô thức ông A: vì ông A đã bị ám ảnh bởi câu nói “Tôi có được việc làm như tôi muốn” cho nên vô thức sẽ xử lý thông tin ở bãi rác và để tìm ra câu trả lời – nhằm mục đích giải tỏa căng thẳng cho não bộ.

2. Vì ông A cứ nói câu “Tôi có được việc làm như tôi muốn” cho nên ông A cũng đồng thời gửi ra môi trường một thông điệp như trên tương ứng với tần số âm thanh nào đó, cụ thể

- Những người đứng đù gần ông A sẽ nghe câu nói này “Tôi (ông A) có được việc làm như tôi muốn”, và câu nói này đã nằm trong bộ óc của họ (ông B, bà C...)
- Những người đứng xa ông A thì họ không nghe được câu này “Tôi (ông A) có được việc làm như tôi muốn” bởi vì âm thanh của câu nói này đã mất dần năng lượng, cụ thể nó đã không nằm trong ngưỡng nghe của tai người, nhưng vấn đề là ở chỗ này: câu nói này “Tôi (ông A) có được việc làm như tôi muốn” cũng đi vào bộ óc của những người đứng xa vì 5 cơ quan cảm giác của con người luôn có 1 giới hạn nhất định và những thứ mà chúng ta không cảm nhận được thì không có nghĩa rằng nó không tồn tại.

Có nghĩa là câu nói “Tôi (ông A) có được việc làm như tôi muốn” sẽ được thả ra môi trường dưới dạng sóng điện từ và những ai đứng gần thì nghe được (vì nó nằm trong ngưỡng nghe của tai người) còn những ai đứng xa thì không nghe được, nhưng: thông tin này đã đi vào bộ óc của họ (ông B, C, D..., bà E, F, G...)

Và khi thông tin này đã được tích luỹ đủ nhiều – nhớ lại Nguyên lý chuyển hóa lượng chất, thì bắt đầu cơ chế vận hành tiếp theo.

Những ai đã nhận được “lệnh” từ câu nói “Tôi (ông A) có được việc làm như tôi muốn” thì họ sẽ thực hiện “lệnh” này. Đó là bỗng nhiên hôm đó ông B, C, D..., bà E, F, G... gì đó, không hẹn mà gặp cùng tới ăn ở cái tiệm mà ông A muốn ăn, khiến cho ông A đi đến đó lại phải ra về vì hết chỗ.

Sau đó ông A đi lang thang và lúc này vô thức của ông A sẽ ra tay: nó chỉ đường cho ông A đi vào cái tiệm nợ, nơi có người bạn ông ta đang tìm kiếm người làm cho mình và thế là không hẹn mà gặp.

TẤT CẢ NHỮNG SỰ KIỆN ĐƯỢC CHO LÀ NGẪU NHIÊN, MAY MẮN... ĐỀU CÓ NGUYÊN NHÂN NHẤT ĐỊNH CỦA NÓ.

Doremon sẽ tiếp tục mõ xé để các bạn hiểu rõ nũa

Vd: khi ông A và bà B bàn nhau về chuyện bí mật nào đó, ông A nói bà B nghe do khoảng cách gần, nên tần số âm thanh đủ mạnh để tai bà B nghe, và sau đó âm thanh mang lượng thông tin bí mật này sẽ được thả ra môi trường, và sóng điện từ này càng đi xa thì năng lượng của nó càng giảm khiến cho những người ở khoảng cách xa không nghe được – không nghe được ở đây có nghĩa là sóng điện từ này sẽ đi vào bộ óc nhưng vì tần số của nó không nằm trong ngưỡng nghe của tai người nên ta không “ý thức” được, **thế nhưng thông tin này đã đi vào bộ óc và bị thả xuống bãi rác ở tầng vô thức.**

Nếu như ý thức của người bắt được thông tin này bị ám ảnh đủ mạnh mà có liên quan đến thông tin này thì vô thức sẽ chờ cơ hội để đẩy nó lên

Đây chính là bí ẩn của những nhà ngoại cảm, những chuyện thần thoại, thần giao cách cảm: Ngoài con đường dùng 5 cơ quan cảm giác để cảm nhận một sự kiện nào đó thì còn có con đường khác: **trực giác hay giác quan thứ 6 – và trực giác hay giác quan thứ 6 là do vô thức đẩy thông tin ở “bãi rác” lên.**

Có nghĩa: hiện nay có đầy đủ tạp nham các loại thông tin với các bước sóng điện từ khác nhau đang đi vào bộ óc của chúng ta, nếu bước sóng điện từ này nằm trong ngưỡng nghe thì ta nghe được, ta “biết” được thông tin đó đã nằm trong bộ óc, trái ngược lại những thông tin không nằm trong ngưỡng nghe thì nó vẫn nằm trong bộ óc của chúng ta nhưng chúng ta không hề hay biết gì.

Và những ai, vì vô tình (như nhà ngoại cảm...) hay cố tình (bị ám ảnh) mà vô thức sẽ đẩy lượng thông tin mà họ không hay biết gì lên.

Tiếp theo là các trường hợp tiên tri, mấu chốt vẫn là ở vô thức như đã nói: có 2 con đường để các bạn biết (ý thức) một sự kiện nào đó.

Con đường thứ nhất: các thông tin từ bên ngoài đập vào bộ óc và nằm trong giới hạn của 5 cơ quan cảm giác, lúc này các bạn thực sự cảm nhận được chúng.

Con đường thứ hai: bị ám ảnh cho nên vô thức sẽ đẩy những thông tin mà các bạn không hay biết gì lên tầng ý thức để các bạn biết.

Trong y học có rất nhiều người bị căn bệnh này: họ không phân biệt được đâu là sự kiện thực sự và đâu là ảo ảnh.

Có những người họ lên báo cáo công an rằng họ đã giết người và ăn năn hối hận, nhưng khi công an đến kiểm tra hiện trường thì không hề thấy án mạng nào. Việc giết người này là do người bị bệnh họ bị ám ảnh bởi cái gì đó, cho nên vô thức sẽ đẩy các thông tin lên để người này “ý thức” được.

Việc vô thức đẩy thông tin lên tầng ý thức để các bạn cảm nhận được, giống như việc các bạn cố gắng nhớ lại 1 kỉ niệm nào đó, sống lại 1 khoảnh khắc nào đó. Cái khác biệt: các bạn hoàn toàn chủ động trong việc lựa chọn các kí ức để “thấy lại nó 1 lần nữa”. Còn phần vô thức chỉ đẩy thông tin lên khi các bạn bị ám ảnh.

Tương tự như các trường hợp thấy ma quỷ..., thấy trước tương lai...

Việc ai đó thấy ma quỷ, thần thánh... trong khi người khác không thấy, mặc dù cả hai người cùng nhìn một sự vật. Con ma mà người kia thấy thì đó là “con ma” do vô thức tạo ra và đẩy lên tầng ý thức để người đó thấy – do người này bị ám ảnh bởi chuyện ma quỷ.

Việc thấy trước tương lai cũng tương tự: vô thức sẽ tái tạo và xử lí thông tin theo các qui luật tự nhiên, mà các qui luật tự nhiên thì có tính chất **không phụ thuộc nền – không phụ thuộc vào thời gian và không gian**. Một định luật đã đúng ở chỗ này thì phải đúng ở chỗ khác, đã đúng ở năm 2000 thì phải đúng ở các năm trước và sau nó.

VD: nếu 1 tháng các bạn làm ra 10 triệu VND thì các bạn có thể dùng ý thức để đoán trước tương lai dựa trên công thức toán học: 10 tháng tiếp theo các bạn sẽ có 100 triệu VND.

Và vô thức cũng tương tự, nó sẽ tái tạo và xử lí hàng tá thông tin theo các qui luật và đưa ra các dự báo về tương lai và đương nhiên các dự báo này: có khi trúng có khi trật.

Như đã nói: vô thức có nhiệm vụ là giải tỏa căng thẳng trong não bộ. Có nghĩa là nếu bộ óc bị căng thẳng thì vô thức sẽ ra tay và nhắc lại: **nó là con dao hai lưỡi**. Vô thức có thể giải tỏa căng thẳng theo hướng tích cực là giúp các bạn có được thứ mình muốn, và trường hợp xấu là nó phá huỷ ý thức dẫn tới bị điên.

Và vô thức sẽ xuất hiện khi các bạn không ở trong trạng thái có ý thức – có nghĩa là những lúc các bạn nầm mơ, bị điên, hay đi dạo... nói tóm lại: không bị căng thẳng thì đó là lúc vô thức ra tay.

Lời cảnh báo

Khi các bạn đọc xong bài viết này và thực sự hiểu được nó thì đồng nghĩa với việc các bạn đã kiểm soát gần như toàn bộ mọi sự kiện xảy ra cho mình, thế nên Doremon xin nhắc trước cái này: **Đừng nên sử dụng thứ sức mạnh siêu nhiên này để hại người khác**.

Và quá trình sử dụng thứ sức mạnh siêu nhiên như sau: Đổ vào bộ óc của các bạn thông tin liên quan đến thứ các bạn muốn nhầm mục đích là để làm cho bộ óc nó tin, và khi nó tin cái gì thì các bạn có được cái đó – cơ chế đã giải thích rất rõ ràng.

Thế nhưng có rất nhiều người vì vô tình hay cố tình đã sử dụng thứ sức mạnh này để làm hại người khác, sau đó lại tự chuốc vạ vào thân. Cụ thể là các trường hợp như: yểm bùa, dùng hình nhân đóng đinh...

Vì đã nói, nếu các bạn thù ai đó và suốt ngày cứ nói câu này: Tôi mong ông giùm chết, Tôi mong ông giùm chết... thì câu nói này sẽ vận hành như đã mô tả. Rất có thể nếu các bạn bị ám ảnh đủ mạnh hoặc cùng nhiều người nói câu đó: Tôi mong ông giùm chết... thì xác xuất để con người này chết là rất lớn – đừng nên cho rằng đây là nói đùa – Doremon đang có trong tay hàng loạt các sự kiện như thế.

Nhưng lời cảnh cáo là ở đây: Vô thức là con dao hai lưỡi. Nếu bạn bị ám ảnh bởi câu nói: Tôi mong ông giùm chết... thì khi sự ám ảnh này đủ lớn mà ông giùm vẫn không chết, thì vô thức sẽ quay lại phá huỷ ý thức – làm cho các bạn bị điên, hoặc thậm chí làm cho các bạn chết ngay lập tức – làm tim ngừng đập. Cho nên các bạn thấy có những người đi trêu người khác, người khác không chết nhưng họ lại chết.

Quay về khởi điểm

Số phận của các bạn từ trước đến giờ do cái này mà ra

Khi mới sinh ra mỗi một người chúng ta như tờ giấy trắng, và sau đó chúng ta được nạp vào đầu hàng tá thông tin. **Và quá trình nạp thông tin này là chúng ta hoàn toàn không hay biết gì**, vì khi đó chúng ta còn nhỏ, nhưng rất tiếc chính lượng thông tin này đã làm cho chúng ta có được ngày hôm nay.

Nếu ai đó sinh ra trong nghèo nàn thì thông tin mà các bạn nạp vào sẽ nghèo nàn

Nếu ai đó sinh ra trong giàu sang thì thông tin mà các bạn nạp vào sẽ giàu sang

Và tương tự cho tới tính tình, cách ăn nói...

Nhưng cái đau đớn là ở chỗ này: The Attractor Factor – cái này trong tôn giáo gọi nó là The Law Of Attraction – **Bạn luôn kéo về phía mình những sự kiện hài hòa với thông tin mà các bạn có trong đầu**

Quá trình “kéo về” như thế nào thì Doremon đã mô tả ở trên. Mặc dù việc kéo về này các bạn có muốn hay không muốn.

Có nghĩa nếu ai đó sinh ra trong nghèo đói thì trong đầu của các bạn

Tầng ý thức: các bạn không tin rằng mình giàu, hoặc không dám ước mơ...

Tầng tiềm thức: có những phản xạ, thói quen, cảm xúc nghèo nàn... cụ thể các bạn sẽ dùng các ngôn từ như nghèo, thiếu tiền, hay rên rỉ...

Tầng vô thức: toàn các thông tin hình ảnh lên quan tới cái nghèo

Và chính cái này sẽ làm cho các bạn tiếp tục nghèo, bởi vì như Doremon đã phân tích

① Đầu tiên các bạn luôn kéo về phía mình những sự kiện hoà hợp với thông tin nằm trong đầu (ở cả 3 tầng ý thức, tiềm thức và vô thức)

② Các bạn thải ra môi trường những thông điệp liên quan tới các nghèo, cái khổ...

và những người xung quanh sẽ nhận “lệnh” này và tiếp tục làm cho các bạn nghèo. Do vậy cái đầu tiên mà các bạn phải làm đó là: **TIẾN HÀNH QUÁ TRÌNH TẨY NÃO**. Có nghĩa là các bạn cần phải có kí ức mới, kỉ niệm mới, cách tư duy mới... cụ thể bộ óc của các bạn cần phải có được một lượng thông tin mới, và thông tin này là thông tin liên quan tới thứ các bạn muốn, thế nhưng...

Vấn đề đau đầu

Các bạn có đủ sức từ bỏ quá khứ hay không? Nếu không thì các bạn phải chấp nhận sự thật: các bạn không đủ sức thay đổi được cuộc đời của mình dù các bạn có nỗ lực đến mấy.

Bởi vì có những người suốt đời gặp may, không cần làm việc vất vả nhưng vẫn sung sướng và giàu có. Trái lại có những người lao động đầu tắt mặt tối nhưng cho đến chết vẫn thiếu tiền. Bởi vì tất cả những người này cũng như các bạn chỉ thấy được bề nổi, còn phần mấu chốt quyết định cuộc đời của các bạn: **là lượng thông tin mà các bạn có trong đầu**.

Có nghĩa là nếu các bạn có trong đầu những thông tin nghèo nàn thì dù các bạn có lao động vất vả đến cỡ nào các bạn vẫn cứ nghèo. Nếu các bạn muốn bằng chứng khoa học thì đây là hai cuốn sách sống động nhất:

1. The Science of Getting Rich – Wallace D. Wattles

2. Think and Grow Rich – Napoleon Hill

Hai cuốn sách này không biết đã thay đổi cuộc đời của bao nhiêu con người, và các bạn cần đọc sớm, đọc gấp... thế nhưng sau khi đọc xong bài viết của Doremon thì các bạn đọc nó sau cũng được – khi trình độ Tiếng Anh đã khá lên.

Do vậy vấn đề còn lại bây giờ là: các bạn có đủ sức bỏ lại quá khứ hay không? Và tạm thời công thức nó như sau:

Muốn giàu: đổ vào đầu thông tin giàu có càng nhiều càng tốt cụ thể chơi với người giàu, xem khung cảnh giàu, dùng các ngôn từ giàu có...

Muốn giỏi: chơi với người giỏi, đọc sách khoa học...

Muốn hạnh phúc: chơi với người hạnh phúc, đọc sách hạnh phúc

Muốn nghèo: chơi với người nghèo, xem khung cảnh nghèo nàn

Muốn dốt: chơi với người dốt, nói xàm nói nhảm...

Muốn đau khổ: chơi với người rên rỉ...

.....

Doremon cũng nói luôn với các bạn: Doremon đã bỏ lại dǎng sau tất cả mọi thứ, từ bạn bè, người thân... bởi vì Doremon cần một cuộc đời mới – tạm thời hiện nay đang cô đơn một mình. Cảm giác này ban đầu đau khổ lắm, nhưng giờ thì Doremon đã làm được.

Và quá trình này diễn biến ra như sau:

Khi các bạn mới sinh ra, các bạn được nạp vào đầu các thông tin như đã nói và các thông tin này tốt hay xấu đều phụ thuộc vào nơi mà các bạn sinh ra. Và chúng quyết định số phận của các bạn cho tới tận ngày hôm nay.

Bây giờ để cần một cuộc đời mới thì các bạn phải cần một lượng thông tin mới, cụ thể giàu sang, hạnh phúc, giỏi giang. Vậy lí do gì để các bạn phải tiếp tục nạp vào đầu các thông tin liên quan tới nghèo đói, dốt nát, đau khổ?

Thế nhưng rất có thể các bạn không làm được bởi vì các bạn đã bị cột chặt vào các mối quan hệ đó, đến nỗi các bạn không đủ can đảm để vứt bỏ chúng đi. Riêng Doremon chỉ giữ lại mối quan hệ với cha mẹ, anh em ruột còn lại là vứt hết, mặc dù hiện giờ Doremon đang sống xa họ.

Lí do: Zig Ziglar says, "If you want to fly with the eagles, you can't continue to scratch with the turkeys."

NẾU BẠN MUỐN BAY VỚI ĐẠI BÀNG THÌ HÃY CÁCH XA LŨ GÀ

Cái giá phải trả cho một cuộc đời mới là như thế:

Các bạn phải có mối quan hệ mới, cái này như đã nói: ai giàu, ai giỏi, ai hạnh phúc thì chơi và ngược lại

Các bạn phải từ bỏ các mối quan hệ cũ: ai nghèo, ai dốt, ai đau khổ thì tránh xa...

Các bạn cần phải có cách tư duy mới, cách ăn nói mới....

Rất có thể các bạn cho rằng Doremon ích kỷ chỉ biết nghỉ đến bản thân, lời nói này Doremon cũng biết từ đâu mà ra, nhưng như đã nói: Chúng ta nên tôn trọng lẫn nhau – đường ai nấy đi là tốt nhất. Bởi tại vì: **không một ai trong chúng ta có thể nhìn nhận thế giới này theo những gì mà nó vốn có.**

Điều này cũng có nghĩa là mọi thứ như: niềm tin, văn hoá, đạo đức... cũng đều do con người tự tạo ra bằng thông tin mà các bạn bỏ vào đầu.

Nếu các bạn sinh ra trong một nơi nào đó thì các giá trị như niềm tin, văn hoá, đạo đức... sẽ hoàn toàn khác với người khác. Vậy các bạn lấy thước đo nào để cho rằng mình là tốt và phê bình người khác là ích kỷ? – Hay thước đo này cũng do các bạn bị nhồi nhét vào não mà ra?

Do vậy Doremon chỉ có thể giúp đỡ cho những ai có đủ can đảm để vượt ra khỏi mọi gông cùm của cuộc đời, để rồi được sống cho chính bản thân mình. Doremon tâm sự với các bạn rằng, cuộc đời chỉ lo toan cơm áo gạo tiền, các trách nhiệm với xã hội.... Doremon đã chịu đựng nó đủ rồi và xin nhường lại cho những ai muốn tiếp tục cuộc đời đó, vì với công thức mà Doremon đưa ra thì: Các bạn cũng như Doremon có thể có bất cứ cái gì mà mình muốn (sẽ mô tả công thức rõ hơn nữa), cho nên còn lí do gì để chúng ta tiếc nuối cuộc đời cũ

Theo lịch trình của Doremon thì như sau

1. Thức ăn nào ngon nhất thì ta ăn
2. Biệt thự nào đẹp nhất thì ta ở
3. Luôn giữ gìn sức khoẻ ở trạng thái tốt nhất
4. Nơi nào đẹp nhất, tốt nhất thì sống

Và Doremon sẽ dành khoảng 15 năm để in dấu chân khắp nơi trên thế giới, đi tham quan để thưởng ngoạn cảnh đẹp của tạo hóa, để cảm thụ nghệ thuật của cuộc đời... Và sẽ tìm người bạn thân cũng như bạn đời trên đường đi... Sau đó đi ngắm hoa nở ở sa mạc... Nói chung là phải tận hưởng cho hết mọi cái tốt cũng như cái đẹp nhất trong đời.

Còn các bạn, nếu các bạn không đủ can đảm để tháo gỡ các mối quan hệ cũ kĩ ra thì cuộc đời các bạn sẽ như thế này: vấn đề cơm áo, gạo tiền, các mâu thuẫn cũng như xung đột xã hội... và lúc nào cũng luôn tồn tại câu hỏi: làm người sao khổ quá? Nói tóm lại đây là quyền lựa chọn của các bạn

Còn Doremon nói thật với các bạn rằng, đã từ lâu lắm rồi Doremon chưa bao giờ xem một tờ báo, đọc các tin tức thời sự, theo dõi các sự kiện xã hội... Vì tác dụng của những thứ thông tin này như thế nào thì Doremon cũng quá biết.

Doremon mô tả quá trình cảm xúc diễn ra trong cơ thể các bạn như sau:

Giả sử nếu buổi sáng các bạn đọc tin tức “Người Giàu là người tốt” thì thông tin này sẽ nằm trong đầu các bạn.

Buổi chiều thì các bạn đọc tin tức “Người Giàu là người xấu” thì thông tin này cũng sẽ nằm trong đầu các bạn.

Và lúc này chúng đấu đá lấn nhau, dấn tới mâu thuẫn, cho nên các bạn không biết tin vào cái gì, và niềm tin này cũng như thời tiết, nếu các bạn giàu thì các bạn sẽ moi thông tin “Người Giàu là người tốt” để khẳng định mình giàu là đúng, còn nếu các bạn nghèo thì các bạn sẽ moi thông tin “Người Giàu là người xấu” để khẳng định mình nghèo là đúng.

Tương tự cho các trường hợp về tôn giáo, văn hoá, đạo đức... **Nếu các bạn muốn tiếp tục sống trong sự mâu thuẫn – cảm giác này khó chịu lắm thì các bạn cứ tiếp tục nạp vào đầu những thông tin trái chiều nhau.**

Bởi vì cảm giác của các bạn đều là do các thông tin trái chiều chúng xâu xé lấn nhau, cho nên các bạn bị đau khổ là vậy, có nghĩa:

Nếu muốn đau khổ: chỉ nạp vào đầu thông tin đau khổ

Nếu muốn hạnh phúc: chỉ nạp vào đầu thông tin hạnh phúc

Nếu muốn bị mâu thuẫn và dần vặt lương tâm: Nạp vào đầu thông tin trái chiều để nó đấu đá lấn nhau.

Tóm lại: Cảm giác của con người là do lượng thông tin nào trội hơn gây ra.

Và môn học NLP ra đời là để giúp cho con người đạt đến trạng thái hạnh phúc nhất: sau một thời gian rèn luyện thì người ta có thể moi các thông tin liên quan đến hạnh phúc sung sướng lên để rồi sống với nó và đẩy các thông tin còn lại đi xuống dưới.

Cho nên Doremon thành thật xin lỗi bạn đọc, bởi tại vì chúng ta sống trong hai thế giới khác nhau. Doremon chỉ nạp vào đầu các thông tin liên quan tới giàu sang, tài giỏi, hạnh phúc và từ chối các thông tin còn lại, còn các bạn thì nạp vào đầu đủ loại thông tin.

Như vậy: Sau khi đọc xong bài viết này thì các bạn phải biết được tác dụng của thông tin mà các bạn nạp vào đầu, và cảm xúc của các bạn từ đâu mà ra, cho tới tích cách, quan niệm đạo đức...

Tổng kết

Các bạn muốn thay đổi cuộc đời của mình nhanh, chậm như thế nào là phụ thuộc vào:

Ý thức: đây là thuyền trưởng của con tàu, các bạn phải chỉ đúng đường cho con tàu này đi

Tiềm thức và vô thức: đây là thuyền viên, đi nhanh hay đi chậm và có đi đúng đường hay không là do 2 thành phần này gây ra.

Ví dụ: Có nhiều người ý thức rất yếu để rồi họ suốt đời sống theo bản năng, như biết cái gì đó là đúng nhưng vẫn chiều theo thói quen xấu.

Có nghĩa bạn muốn đạt được thứ mình muốn nhanh nhất thì: ý thức phải đi đúng đường và tiềm thức với vô thức phải nghe lời

Và cuộc đời các bạn được xác định bởi các yếu tố sau:

Theo chiều ngang:

1. Chất lượng thông tin các bạn nạp vào đầu: cái này đã nói rất rõ ràng ở trên, các bạn muốn mình như thế nào thì bỏ vào đầu thông tin như thế đó
2. Khả năng tái tạo và xử lý thông tin của bộ óc: đương nhiên việc xử lý thông tin của các bộ óc như Bill Gates, Albert Einstein sẽ nhanh và tốt hơn người thường.

3. Chất lượng thông tin mà các bạn thả ra môi trường: đã phân tích ở trên, các bạn thả ra cái gì thì nhận lại cái đó, cho nên nếu ai muốn cuộc đời mình khá lên thì Doremon hi vọng rằng những comment như sau sẽ không xuất hiện

- Hạn chế tối đa viết sai chính tả
- Tránh viết bậy viết bạ
- Tránh rên rỉ ca than
-

Vì những thứ này sẽ kéo về cái bạn cái gì? Còn gì nữa ngoài nghèo đói, đốt nát, đau khổ

Theo chiều dọc

1. Mức độ ám ảnh – bị ước mơ ám ảnh càng lớn thì các bạn sẽ đạt được nó càng nhanh – và Doremon đang sở hữu trong tay các phương pháp khoa học để tạo nên sự ám ảnh cho bộ óc, theo Doremon được biết thì ngay đến cả tổng thống Mỹ Barack Obama cũng dùng, và một trong số đó là đã nêu ở trên như ví dụ của Brian Tracy

Và nhắc lại chỗ này: Vô thức là con dao hai lưỡi cho nên để sử dụng nó một cách tốt nhất thì ám ảnh này là do các bạn tự nguyện. Các bạn thấy có nhiều trường hợp bị điên do ép học hay căng thẳng nào đó.

2. Sự kiên trì: Phải kiên trì cho tới khi lượng và chất chuyển hoá xong

Khi Edison được hỏi rằng: "Ông có cảm giác gì khi bị thất bại đến 10.000 lần mới làm ra bóng đèn điện?"

Edison đáp: "Quá trình làm ra bóng đèn điện là một quá trình gồm 10.000 bước"

Cho nên việc kiên trì là điều không thể thiếu, còn lí do để kiên trì là để: **lượng và chất cũ chuyển sang lượng và chất mới**

Như vậy Doremon đã liệt kê ra 5 yếu tố quyết định số phận các bạn, và những ai muốn thay đổi số phận của mình thì các bạn làm 5 điều sau

1. Chỉ bỏ vào đâu thông tin liên quan tới giàu sang, hạnh phúc, tài giỏi... nếu các bạn muốn thứ này, cụ thể:

- Chỉ xem phim có khung cảnh giàu sang, xa hoa, lộng lẫy... phim Mỹ là thích hợp nhất
- Chỉ nghe nhạc hưng phấn... tránh xa các nhạc rên rĩ, cải lương
- Tránh xa các tin tức tiêu cực
- Tránh xa con người tiêu cực
-

Rất có thể nhiều người sẽ hỏi: Nếu không theo dõi tình hình kinh tế thì sao biết các thông tin nóng hổi như thất nghiệp, tự tử...

Doremon xin nhắc lại: tránh xa các thông tin đó ra tại vì **bộ óc chúng ta là một thành phần dốt nát, nó sẽ cho các bạn cái mà các bạn tin**, cụ thể là lượng thông tin nào trội hơn trong đầu thì các bạn có thứ đó.

Cho nên nếu ai đó cứ xem mấy thông tin tiêu cực như lạm phát, thất nghiệp... thì yên tâm các bạn sẽ nhận được thứ này

Và khi các bạn chỉ bỏ vào đâu các thông tin: giàu sang, tài giỏi, hạnh phúc... thì lúc này các bạn sẽ thay đổi từ tính tính cho tới cách ăn nói, sở thích, góc nhìn cuộc đời... dẫn tới các bạn sẽ không hoà hợp với những người xung quanh – cụ thể là các mối quan hệ cũ – dẫn tới rạn nứt – Doremon viết ra luôn để các bạn biết được những gì sẽ diễn ra nếu các bạn làm theo lời chỉ dẫn.

Cho nên ai đọc bài viết này xong và làm theo nhưng đã có gia đình (vợ hoặc chồng) thì các bạn nên cân nhắc.

2. Tái tạo và xử lí thông tin một cách tốt nhất: thông qua quá trình đọc sách từ các con người tài giỏi thì các bạn sẽ tư duy tốt hơn nhiều – sẽ có bài viết về vấn đề này

3. Chất lượng thông tin thoải ra môi trường: cấm rên rĩ, cấm dùng các ngôn từ nghèo nàn như thiếu tiền, tội dốt...

4. Sự ám ảnh: Có những công cụ tạo ra sự ám ảnh – sẽ có bài viết liên quan đến vấn đề này. Nhưng trước hết các bạn nên tự hỏi rằng: ước

mơ mình đã đủ lớn chưa. Cụ thể: **CÁC BẠN PHẢI CÓ THAM VỌNG.** Những người không có tham vọng thì không làm nên trò trống gì trong đời đâu

5. Sự kiên trì: phải đặt quyết tâm ngay từ lúc đầu là làm cho tới cùng hoặc chết

Chú ý:

Để đạt được hiệu quả cao nhất thì các bạn ngay từ bây giờ phải tập cho được khả năng: tin mà không nghi ngờ. Lý do thì đã nói: cứ cái gì tin thì bộ óc sẽ làm cho các bạn có cái đó. Cho nên nếu hiện giờ các bạn không có gì cả, và các bạn muốn thửa múa tiền bạc, muốn gìn giữ sức khoẻ... mà không biết cách nào và các bạn cố tìm cách thì điều này rất tai hại bởi vì các bạn đang nghi ngờ về khả năng mình đạt được thứ mình muốn

Cho nên: **Các bạn không cần thiết phải biết làm cách nào để có được thứ mình muốn và chỉ cần tin vào việc mình sẽ có được thứ mình muốn.**

Và quá trình các bạn có được thứ mình muốn như sau: Làm theo 5 bước đã kể trên thì cho dù hiện tại các bạn không biết làm cách nào để đạt ước mơ, thế nhưng:

1. Các bạn không biết là ở tầng ý thức, còn tầng vô thức nó sẽ biết, cái quan trọng là cần sự ám ảnh để vô thức ra tay.
2. Hiện tại các bạn không biết, nhưng theo ngày tháng khi các bạn cứ nạp vào đầu các thông tin liên quan đến giàu sang, hạnh phúc, tài giỏi thì các bạn sẽ biết.
3. Các bạn còn thả ra môi trường các thông tin liên quan đến giàu sang, hạnh phúc, tài giỏi và lúc này khi lượng chất đã chuyển hóa thì người khác sẽ giúp các bạn có được cái mà các bạn muốn – có hàng triệu, triệu con người đã thay đổi cuộc đời bằng cái này.

Cho nên mấu chốt vẫn là ở chỗ: **TIN KHÔNG NGHĨ NGỜ**

Và “phép màu” này xảy ra nhanh hay chậm để các bạn thay đổi cuộc đời là phụ thuộc vào mỗi một người, bởi vì mỗi một các bạn chứa đựng lượng thông tin trong đầu là khác nhau. Cho nên “quá trình tẩy não” là không ai nói được.

Doremon khuyên các bạn làm cái này: cứ làm theo những gì mà Doremon đã chỉ khoảng 3 năm để rồi sau đó các bạn nhìn lại cuộc đời mình xem sao.

Nhưng cái giá của nó: Các bạn phải chấp nhận từ bỏ cái cũ, những mối quan hệ cũ, thói quen cũ, cách ăn nói cũ, cách tư duy cũ.. Ai đó vẫn còn bám níu vào cái cũ thì đừng mong có cái mới.

Các câu nói nổi tiếng về vấn đề này

Henry Ford – “If you believe you can do a thing or you believe you cannot, in either case you are probably right”

Wayne Dyer – “You will see it when you believe it.”

Albert Einstein – “Imagination is more important than facts.”

Napoleon Bonaparte – “Imagination rules the world.”

Napoleon Hill – “Whatever the mind of man can conceive and believe, it can achieve.”

Buổi Đầu Của Ước Mơ

Vẫn trong căn phòng nhỏ, chiếc chìa khoá vẫn nằm trên mặt bàn... không một tiếng động.

Ta đã quay trở lại nơi này, nơi ta cất giữ những hình ảnh về cuộc đời mình, nơi ta đưa ra một quyết định mà từ đó cuộc đời ta được hồi sinh.

Ta chán ghét cuộc đời đầy rẫy những tiếng ồn, đau khổ, oán hận... Không biết từ khi nào, cái lúc mà ta cảm nhận được một thứ gọi là nghệ thuật, chính lúc này đây ta mới thầm cảm ơn Thượng Đế, bởi vì ta còn được sống...

Chưa bao giờ ta vui sướng đến phát điên như vậy, sức sống được hồi sinh mãnh liệt đến như vậy... Kể từ cái ngày đó ta xin được dành trọn cuộc đời mình cho việc cảm thụ nghệ thuật, tận hưởng cái đẹp trong đời...

Vẫn 2 người đàn ông ngồi bất động, có lẽ họ cũng đang chịu sự giằng xé về tư tưởng, giữa một bên là tự do và bên kia là xiềng xích...

Thế con người ta sinh ra để làm gì? Để bị cột chặt vào các mối quan hệ lẩn trách nhiệm trong xã hội, đến nỗi khi nhắm mắt xuôi tay con người ta vẫn còn lo sợ rằng mình sẽ được sinh ra thêm lần nữa...

Ta tiến về phía họ, nhưng họ không nhìn thấy được ta, ta cũng ngồi vào đó, 3 người đàn ông... Sau đó 4, 5, 6... không thể nào đếm xuể... Những con người tìm kiếm sự tự do đã về ngồi lại một nơi để đưa ra quyết định cuối cùng cho đời mình: tự do hoặc xiềng xích

Mỗi một người trong chúng ta đều có một lí tưởng cho riêng mình, hai ông đi tìm tự do cho nước Mỹ, còn ta ta tìm tự do cho cuộc đời ta. Nhưng điểm chung của chúng ta vẫn là ở đó, cảm giác được tự do để sống, để tồn tại, để ước mơ... không gì tả nổi. Cảm giác này tuyệt vời đến mức ta có thể đánh đổi cả mạng sống của mình để có được nó...

Chiếc chìa khoá vẫn nằm yên trên bàn, cánh cửa vẫn còn đóng kín. Có lẽ giây phút này đã ngưng đọng và tưởng chừng có thể kéo dài đến hàng thế kỷ... Một sự ngột ngạt và nóng bức lan toả vào bầu không khí... Chính sự ngột ngạt này đã giam hãm chúng ta biết bao nhiêu năm trời, và giờ đây nó cần được chấm dứt...

Chiếc chìa khoá đã được nhắc lên, không một chút chần chừ: chìa đã nằm vào ổ. Cánh cửa đã được mở ra, quyết định cũng đã thực hiện, sự ngột ngạt cũng đã tan biến, cuộc sống đã được hồi sinh...

Ta xin được cảm ơn người Thượng Đế, bởi vì được sống là một điều hạnh phúc.

CHƯƠNG 11: **SỐNG ĐỂ LÀM GÌ?**

SỐNG ĐỂ LÀM GÌ?

**HE WHO HAS A WHY TO LIVE FOR CAN BEAR WITH
ALMOST ANY HOW**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

Hôm nay đường phố HCM lại tiếp tục bị ngập nước vì cơn mưa không ngừng đã kéo dài hơn 1h. Ta ngồi đây trong căn phòng vắng vẻ, bỗng nhiên đâu đó những kí ức xưa đột nhiên hiện về

Vào một ngày nọ... Một con người cô độc... Một câu hỏi xuất hiện... **Sống để làm gì?**

Socrates đã nói: "**Một cuộc đời không suy xét thì không đáng sống**"

Cuộc đời của mỗi người chúng ta có ý nghĩa gì đó hay không? Hay đó chỉ là sự tồn tại do bắt buộc?

Shakespeare viết: "Cuộc đời chẳng qua là một bóng mờ bên đường, một diễn viên tồi bước khập khẽn đầy sâu thẳm suốt vai diễn trên sân khấu, rồi sau đó không còn được nghe nói đến nữa, và diễn là một câu chuyện được kể lại bởi thằng ngốc đầy ồn ào và phẫn nộ nhưng chẳng mang lại một ý nghĩa nào cả"

Chúng ta là những con cá đang bị nhốt trong thác nước, là con chim bị nhốt trong chiếc lồng, là đống xương tàn đang chờ ngày mục nát, là sinh vật đang bị giết dần bởi thời gian.

Một sự tồn tại không hề có ý nghĩa có đáng để tồn tại? Chính vì thế giới chẳng ban cho ta một ý nghĩa nên ta phải tự tìm lấy nó, phải tìm ra một ý nghĩa nào đó, phải tìm ra một lí do nào đó cho cuộc đời.

Jean Paul Sartre nói rằng khi một nhà hiện sinh viết về một kẻ hèn nhát, thì anh ta nói rằng kẻ hèn nhát đó phải chịu trách nhiệm cho sự hèn nhát của mình. Anh ta như thế không phải vì anh ta có trái tim hay cái phổi hay bộ não hèn nhát, không phải vì cấu tạo sinh lý của anh ta, mà anh ta hèn nhát bởi vì anh ta tự biến mình thành kẻ hèn nhát thông qua những hành vi của mình.

Triết học hiện sinh vô thần nói rằng, kẻ hèn nhát làm cho mình trở thành hèn nhát, vị anh hùng làm cho mình trở thành anh hùng, và luôn luôn tồn tại khả năng kẻ hèn nhát không còn hèn nhát nữa, vị anh hùng không còn là anh hùng nữa.

Thuyết hiện sinh luôn định nghĩa con người qua hành động, cho nên không có học thuyết Triết Học nào lạc quan hơn nó, vì số phận của mỗi con người luôn nằm trong chính bản thân họ, nó bảo với anh ta rằng **hi vọng duy nhất của anh ta chính là hành động, và hành động là cái duy nhất biến anh ta thành những gì mà anh ta mong muốn.**

Vậy ý nghĩa cuộc đời này là gì? Tại sao tôi phải sống trên đời? Ta luôn tự hỏi lấy mình và câu hỏi này đã bóp chết nhiều nhà triết học khi họ cố gắng tìm ra lời giải đáp. Thế ta có nên bỏ cuộc, có nên tự an ủi với lòng mình rằng: Anh không hiểu được cuộc đời này đâu, đừng nghĩ đến nó, hãy lo mà sống đi...

Thế nhưng ta lại muốn gào thét lên trong tuyệt vọng, sống đi... nhưng sống để làm gì? Sống vì cái gì? Sống cho cái gì? Đâu đó trong bóng tối ẩn hiện một con người cô đơn lẻ loi bị che lấp bởi những câu hỏi về cuộc đời.

Lev Nikolayevich Tolstoy khi còn thiếu niên ông ta đã tỏ ra khác thường, ông muốn đi tìm một triết lí, một mục đích cho cuộc đời. Tolstoy hầu như đã thử hết mọi loại chủ nghĩa, từ khổ hạnh đày đoạ tẩm thân, chịu đói chịu rét, cho tới chủ nghĩa khoái lạc sống trác tác bất cần đời, sau đó lại theo thuyết linh hồn hư vô, suốt ngày ngồi phân tích tâm hồn và cầu nguyện Thượng Đế.

Nhưng càng phân tích ông càng chán nản, ông ta mất hết niềm tin vào bản thân mình, ông ta bị lạc lõng bơ vơ. Sau khi chung chạ với giới quý tộc thượng lưu thì Tolstoy lại cảm thấy kinh tởm và chán ghét tầng lớp này, thế là ông ta quay về làm ruộng để nhờ thiên nhiên gột bỏ những thứ dơ bẩn trong mình.

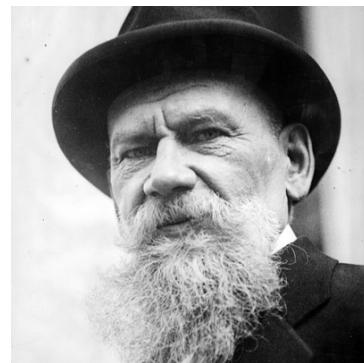
Ông làm việc và tiếp xúc với các tầng lớp nhân dân lao động, ông muốn đỡ đần và tìm hạnh phúc của mình trong hạnh phúc của họ, thế nhưng sau đó ông ta lại thất vọng khi thấy họ hoặc quá ngu dốt, hoặc quá an phận, chỉ muốn cam tâm sống lay lắt từ ngày này sang ngày khác.

Lúc này Tolstoy lại bị khủng hoảng, ông tự hỏi mình rằng có đi lạc đường hay không và nên sống như thế nào?

Và cho đến cuối cuộc đời Tolstoy đã gần như muôn chống lại xã hội, vì đời ông đã không còn lối thoát: "Tôi ráng khuyếch trương tài sản của tôi để làm gì? Rồi tôi chết đi tôi mang theo được cái gì? Tôi xuất bản Chiến Tranh và Hòa Bình để mang lại danh vọng nhưng sau đó thì sao? Tôi nuôi con tôi để sau đó thế nào? Để rồi chúng cũng chết như tôi, và chết là chấm hết, có còn chẳng là những con dòi lúc nhúc trong một đống xương tàn...

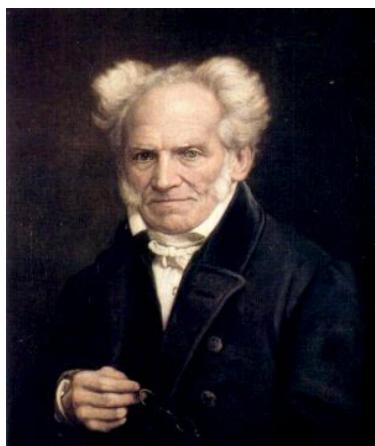
Tôi đang sống trong một thế giới lừa dối lẫn nhau... gia đình mình, vợ con mình, họ cũng là những con người như mình, họ cũng đang sống trong một cảnh ngộ như mình, hoặc là họ phải sống trong sự dối trá, hoặc là họ phải thấy ghê sợ sự dối trá này và cách xa nó...

Tôi lâm vào tình trạng khủng khiếp, tôi biết rằng tôi đã không còn tìm thấy được điều gì trên con đường nhận thức lí tính ngoài việc phủ nhận cuộc đời này.

Theo nhận thức của tôi thì đời sống con người là một cái xấu và người ta ai cũng biết lấy điều này, vấn đề là người ta có chịu chấm dứt lấy tình trạng đó hay không? Thế nhưng người ta vẫn phải cứ sống và tiếp tục sống, còn bản thân tôi vẫn đang sống mặc dù từ rất lâu rồi tôi đã biết rằng đời sống này là vô nghĩa..."

Có thật sự là ta nên đi theo con đường của Lev Nikolayevich Tolstoy? Có thật sự đời sống này là vô nghĩa? Ta dần vặt bản thân, ta hoài nghi tất cả... thế nhưng đâu đó vẫn còn chút ánh sáng cho một câu hỏi đầy tối tăm.

Arthur Schopenhauer – nhà triết học bi quan của thế kỷ 19 cũng có một cái nhìn tương tự, theo ông ta: "Mọi vật đều là những con rối được chuyển động nhờ bộ máy bên trong... con người có vẻ được lôi kéo từ phía trước nhưng thực tế thì nó lại bị đẩy từ phía sau, không phải sự sống lôi kéo nó mà là sự tất yếu đẩy nó đi tới".

Đối với Schopenhauer thì mỗi một cá nhân không có một giá trị gì đối với tự nhiên, vì "thiên nhiên không chăm lo cho một cá nhân mà nó chăm lo cho cả loài".

Do vậy "Một đời sống hạnh phúc là điều không bao giờ có được, điều duy nhất mà một con người có thể làm là đời sống hoành tráng. Kẻ sống đời sống hoành tráng luôn chiến đấu bằng mọi cách, trong mọi hoàn cảnh sống để chống lại những thứ khó khăn vô tận vì lợi ích chung của mọi người, và tới lúc nằm xuống thì chính y lại chẳng được lợi ích hay đền bù nào cả.

Lúc lâm chung con người anh hùng đó sẽ hoá đá như ông hoàng Re Corvo của Gozzi, nhưng với một tư thế cao quý và hào hiệp. Kỷ niệm về con người chân thực sẽ còn mãi, và sẽ được xưng tụng như một vị anh hùng, thế nhưng dục vọng của y, sự hoành tráng của y cũng sẽ bị tan rã bởi sự bội bạc của cuộc đời, và rồi cuối cùng sẽ tắt ngấm nơi niết bàn".

Đời sống của con người do đó không phải là một ân huệ để vui hưởng, mà là nhiệm vụ bốn phận nặng nề phải thực hiện. Hàng triệu người kết hợp tạo thành đảng phái, quốc gia để nỗ lực tìm kiếm các lợi ích chung, nhưng cũng hàng ngàn người đã ngã gục xuống như những vật hi sinh vô nghĩa cho các lợi ích đó.

"Khi thì những ảo vọng vô nghĩa, lúc thì tranh chấp chính trị, chúng làm cho các quốc gia gây chiến chống lại lẫn nhau... Trong hoà bình, kỹ nghệ và thương mại phát triển, các phát minh tạo ra những phép màu, đại dương đầy tàu bè qua lại, các đồ xa xỉ được thu gom từ khắp chân trời góc biển".

Nhưng Schopenhauer tự hỏi: "Mục đích của tất cả mọi sự cố gắng này là gì?"

Câu trả lời của ông ta là: "Để kéo dài sự sống phù phu và đau khổ của các cá nhân trong một thời gian ngắn ngủi".

Schopenhauer nói cuộc đời là một thoả thuận trao đổi xấu, là sự bất cân đối giữa một mặt là nhọc nhằn của con người, và mặt kia là phần thưởng, có nghĩa cuộc đời là sự thể hiện của chúng ta để "tìm kiếm một cái gì đó vô giá trị".

Chẳng có gì để tìm kiếm ngoài "sự thoả mãn cơn đói khát và bản năng tình dục hay một chút thoả mái chóng qua".

Kết luận của Schopenhauer: "Cuộc đời là một cuộc buôn bán, mà tiền lời không bù đắp đủ các chi phí. Không thể có hạnh phúc thực sự vì hạnh phúc chỉ là sự chấm dứt tạm thời những đau khổ của con người, đau khổ phát sinh do ham muốn và là biểu hiện của sự thiếu thốn hay các nhu cầu của con người mà không bao giờ có thể lấp đầy được.

Do vậy đời người là một nỗ lực không có mục tiêu hay mục đích gì cả... đời sống của một cá nhân... thực sự luôn luôn là một bi kịch, mà nếu đi sâu vào từng chi tiết thì nó có đặc tính của một hài kịch"

.....

Đang chìm vào dòng hồi tưởng, thế nhưng những tiếng động ồn ào xung quanh ta do cơn mưa đã ngừng, lập tức kéo ta về với thực tại... Ta tự mỉm cười với lòng mình... sống để làm gì? Sống cho cái gì? Những câu hỏi này có thể giải quyết được hay không? Một tia sáng của lí trí xuyên qua màn đêm của sự ngu dốt đã...

Tiếp tục nhật ký của Doremon

Đường phố HCM lại được uớt át sau một ngày dài tắm mưa. Không khí trở nên mềm mại nhè nhẹ những giọt sương lấp lánh khoảng trống. Ta lại một mình trong căn phòng vắng vẻ, nhìn ngắm bản thân trước tấm gương soi, và kí ức lại bắt đầu tràn về... Một điệp khúc quen thuộc vang lên... vang lên

Cách đây vài năm... Có một con người... Có một câu hỏi... Sống để làm gì?

Albert Camus cũng như nhiều nhà văn hiện sinh khác đã bắt đầu thể hiện nỗi lo sợ về thân phận con người trước bao nhiêu biến động và tai ương của xã hội. Tiếp thu triết học của Soren Kierkegaard, Camus đề cao bề sâu cái tôi và thâm nhập thế giới tâm linh bằng trực giác, ông học tập tinh thần “thờ phụng cái tôi” của các nhà triết học hiện sinh đương thời.

Tuy đề cao trực giác nhưng Camus không hoàn toàn phủ nhận tư duy lí tính, nhờ lí tính mà Camus mới nhận ra thế giới này, cuộc đời này là phi lí, cái phi lí ấy không phải là lời mòi gọi dì vào chủ nghĩa hư vô, mà là lời thúc giục dì tìm ra ý nghĩa cuộc đời, và đảm nhận lấy trách nhiệm ở đời

Cuộc đời đã phi lí thì con người phải tìm cách chiến thắng nó bằng cách sống hết mình trong sự cảm thụ cái phi lí. Cái phi lí diễn ra giữa bao nhiêu sự việc vây bủa lấy con người, cái phi lí lộ nguyên hình qua sự xung đột giữa cái dơ dáy trong cuộc sống và ước mơ được trong sạch bắc nguồn từ thuở ấu thơ.

Cần can đảm sẵn sàng nhận ra mọi thứ cùng cực và xấu xa của đời sống, nhưng nên khước từ mọi hi vọng, vì hi vọng chỉ là một ảo ảnh như lời Sartre: “Hi vọng luôn làm ta nhức nhối”

Camus viết: “Chính ở trong thế giới này mà tôi đáp lại cái phi lí bằng sự nỗi loạn của tôi, tự do của tôi và sự say mê của tôi. Chỉ bằng hoạt động của lương tâm, mà tôi biến đổi cái gì đó mòi mọc đến cái chết thành qui tắc sống và tôi khước từ sự tự vẫn”.

Theo quan niệm của Camus, sự nỗi loạn có mục đích là chống lại sự phi lí, là sự nỗi loạn của cá nhân có tính chất siêu hình và vô nguyên tắc, đó là sự thách thức của con người

trước mọi cái phi lí trong đời. Tự do có nghĩa là "Tôi chỉ là tôi", tôi không chấp nhận một cái gì có sẵn, không chấp nhận một lí thuyết, một đường lối giải thích nào...

Eugene Ionesco – một trong ba nhà sáng lập nên kịch phi lí đã mô tả rất chân thực về cái phi lí của cuộc đời, và cái phi lí mà ông ta chọn là cái chết. Cái chết đối với Ionesco không đơn thuần chỉ là sự tắt thở về mặt sinh học, mà đó là sự tắt thở về mọi mặt, con người có thể chết ở mọi khía cạnh, mọi trường hợp, mọi lứa tuổi và không cần có lí do.

Ionesco viết: "Chẳng có gì là tàn bạo. Tất cả đều tàn bạo. Chẳng có gì là buồn cười. Tất cả đều bi đát. Chẳng có gì là bi đát. Tất cả đều buồn cười. Tất cả đều thực. Tất cả đều không thực. Có thể hiểu nỗi chặng? Không thể hiểu nỗi. Tất cả đều nặng. Tất cả đều nhẹ".

Đoạn văn này bị loạn thần kinh chặng? Đối với Ionesco mọi thứ đều loạn thần kinh, vì hầu hết tác phẩm của ông ta nhân vật đều chỉ là cái máy, khi họ sống mà không có một lí do, sống chỉ vì nghĩa vụ.

Trong cuộc trò chuyện với Claude Bonnefoy, Ionesco tâm sự: "Đôi khi tôi gọi là phi lí điều mà tôi không hiểu... Tôi cũng gọi là phi lí khi con người lang thang không mục đích, con người bị chặt đứt bởi mọi gốc rễ cốt yếu, siêu nghiệm của nó... Tất cả những cái đó đều là sự thể nghiệm của cái phi lí siêu hình"

Theo Ionesco tất cả mọi người đều là nạn nhân của cái phi lí, nó không chừa một ai, chỉ có điều chúng ta có nhận ra hay không.

Trong tác phẩm Kẻ Cô Đơn của ông có một nhân vật tự kể chuyện: "Ở tuổi 35, đã đến lúc tôi nên rút chân ra khỏi cuộc đời bon chen này, tôi đã chán ngấy công việc, tôi xin thôi việc và chia tay ông chủ cùng với bạn đồng nghiệp, rồi đứng dừng đi thuê 1 căn phòng để sống 1 mình, không cho ai biết địa chỉ, chẳng tiếp xúc với ai ngoài bà giúp việc... Tôi đạt tới một trạng thái đứng dừng về mặt tinh thần... Họ không còn là đồng bào của tôi nữa, tôi cố gắng chẳng hiểu gì khi nghe những lời họ nói ở tiệm ăn..."

Có lúc lòng gắn bó với cuộc đời trỗi dậy, tôi lắp điện thoại để trò chuyện với bạn bè, chấp nhận lời đề nghị sống chung với cô hâu bàn để chữa nổi cô đơn, tôi nhớ đến kỉ niệm êm đềm của thời thơ ấu, đã có một thời... đã có một thời.

Có đúng là tôi còn ràng buộc với một thời nào đó hay không? Đúng, đúng như thế, điều này làm cho tôi cảm thấy vui vui... Nhưng chút ánh sáng bừng lên rồi cũng chợt tắt, tôi ngày càng dấn thân vào cuộc sống cô đơn...

Cuộc sống của tôi lúc này như thực như ảo, không gian bị xoá mờ... Cuối cùng tất cả đều biến mất, chỉ còn lại một xa mạc vô biên, căn phòng của tôi dường như treo lơ lửng im lìm, một dấu chấm trong khoảng không vô tận”.

Kẻ cô đơn trong tác phẩm này không phải cô đơn về nghĩa đen, mà đó là cô đơn về mặt triết học, cô đơn vì cảm thấy đời này không có gì để bám níu, “Vũ trụ đối với tôi dường như là một cái chuồng lớn, hay đúng hơn là một nhà tù lớn, bầu trời, chân trời là những bức tường”.

Điểm toát lên ở Ionesco không phải là cái cô đơn, cái đau khổ khi ta phải sống, mà đó là cái đau khổ bế tắc cho một cuộc đời không ý nghĩa, cái đau khổ khi phải sống cuộc đời không lí do, cái đau khổ khi phải tồn tại mà không có mục đích – đây chính là cái chết mà Ionesco đã dùng ngòi bút của mình thể hiện – Con người đã chết khi mà họ sống không có lí do

Thế còn bản thân ta, ta tự hỏi mình: Ta sống để làm gì?... Ta tự mỉm cười và nhớ lại những ngày tháng lang thang không mục đích... Ta nhớ đến Roquentin trong tác phẩm Buồn Nôn của Sartre... Ta nhớ đến thế giới của sự dư thừa về tồn tại, những sự vật hiện hữu một cách dày đặc lầm lì và không có lí do.

Ta nhớ đến những thứ phi lí trong cuộc đời, và đâu đó ta còn nhớ “Mọi sự vật đều phi lí: đây không phải là tiếng kêu phẫn uất về cuộc đời mà là một nỗi cay đắng âm thầm phát sinh từ trực giác về sự hiện hữu của sự vật. Sống cho tận cùng những nỗi cay đắng ấy, con người lại tìm thấy con đường giải phóng cho riêng mình: **đảm nhận lấy trách nhiệm để được tự do thể hiện vận mệnh của mình..**”

Ta còn nhớ đến nhiều thứ lầm, nhớ đến hình bóng của một kẻ cô đơn đang mắc kẹt trong đêm tối về câu hỏi cuộc đời...

Đồng hồ đã điểm 21h... Ta quay về lại với thực tại... Ta nhìn vào bản thân... Ta mỉm cười với bản thân..

Tiếp tục nhật ký của Doremon

21h, sau khi học bài xong, ta bắt đầu nhìn lại căn phòng của tư tưởng... Ta đi theo nó... Ta muốn viết về kí ức... Ta muốn lưu lại dấu ấn vào những khoảng thời gian ta chìm vào hồi tưởng...

21h15' Một khoảng không gian vô tận được mở ra... Nhưng tối tăm quá không một chút ánh sáng... Ta không thấy được gì hết... Bỗng nhiên có một con người cô đơn đang bước đi trong đêm dài vô tận... Ta tiến lại gần, có một con người... Đúng, có một con người đang lang thang... Ta tiến lại gần hơn nữa và nhận ra khuôn mặt của người này, dáng vẻ này... Đúng, không thể nhầm lẫn được... đó chính là ta.

21h 30' Ta vẫn bước đi, nhưng đâu là đích đến? Ta mệt mỏi sau chặng đường dài, ngồi lặng im suy nghĩ... Ta đi đâu bây giờ? Vẫn không có câu trả lời... Thế nhưng khi bắt đầu cất bước trên một lộ trình mới, ta thấy được một chút ánh sáng, ta đi theo nó và đích đến là một cánh cửa...

Một cánh cửa giữa khoảng không vô tận... Ta vui mừng... Ta gào thét... Một cánh cửa... Một con đường đã mở ra cho ta trong bóng đêm vô tận. Ta bước lại gần và thấy được dòng chữ: "Hiện Sinh Vô Thần". Ta đọc đi đọc lại từ này mấy lần và bắt đầu nghiền ngẫm: ý nghĩa của nó là gì? Ta bắt đầu vươn tay mở ổ khoá, thế nhưng... một bàn tay ai đó đã chặn lại. Một câu hỏi, một giọng nói vang lên:

"Ngươi có yếu đuối không?"

"Có", Ta đáp trong e thẹn

"Ngươi có yếu đuối không?" – hỏi lại lần 2

"Có", Ta trả lời không cần nghĩ

"Ngươi có yếu đuối không?" – hỏi lại lần 3

"Có", Ta gào lên trong giận dữ

.....

Ta lùi lại, ta gục ngã, ta oà khóc... Một sự xỉ nhục lan toả khắp bản thân. Cánh cửa này không dành cho ta. Ta nức nở và nhìn lại sự yếu đuối của mình. Bây giờ ta phải đi đâu?

Lang thang không mục đích trong đêm tối cuộc đời hay mở ra cho mình một cánh cửa? Thế nhưng tại sao, tại sao ta không thể nhìn thấy một cánh cửa nào dành riêng cho đời mình, ngoài cánh cửa của Hiện Sinh? Ta giận mình, ta gào thét trong tuyệt vọng...

Bỗng nhiên một sức mạnh vô hình giúp ta đứng dậy, ta tiến gần lại, ta nắm chặt vào ổ khoá, ta giật tung cánh cửa của Hiện Sinh... Một con đường đã mở ra... Thế nhưng ta vẫn chần chờ, ta lo sợ và nhớ lại câu hỏi: "Ngươi có yếu đuối không?"

Ta đứng lặng im không một cử động, và một bàn tay vô hình nào đó đã đẩy ta đi về phía trước. Ta cố nhìn lại, bàn tay của một ông lão già nua mà sau này ta mới được biết đến tên: Socrates. Thế là những bước chân đầu tiên đã được in vết – cánh cửa của Hiện Sinh Vô Thần

Triết học Hiện sinh vô thần

Nền tảng của loại triết học này có thể dùng câu nói của Friedrich Nietzsche để diễn đạt: "Đối với các nhà tư tưởng của chúng ta, điều kì lạ là vấn đề thúc bách nhất không ai chịu giải quyết: công việc của họ có ích lợi gì và cho mục đích gì?"

Soren Kierkegaard là một trong những người chịu đào sâu về vấn đề Tồn tại hay Hiện sinh. Đối với Kierkegaard từ tồn tại không phải được dành riêng cho tất cả con người, ông nói tồn tại chỉ dành riêng cho những cá thể nhất định, những cá thể biết xem xét những khả năng, biết quyết định và biết dấn thân.

Kierkegaard luôn phân biệt giữa khán giả và diễn viên, bằng cách lí luận rằng chỉ có diễn viên là tham dự vào sự tồn tại=hiện sinh, chấn chấn khán giả theo một nghĩa nào đó cũng có thể nói là tồn tại, nhưng từ tồn tại theo đúng nghĩa thì không dành cho các vật bất động và im lìm, dù cho đó có là khán giả hay cục đất cục đá.

Kierkegaard minh họa sự phân biệt này bằng cách so sánh hai loại người trên loại cỗ xe ngựa, một loại thì ngồi ngủ và một loại thì cầm cương. Trong trường hợp thứ nhất con ngựa chạy theo ý muốn của mình mà không có sự chỉ đạo vì người chủ đang ngủ.

Trường hợp còn lại, người cầm cương thực sự tham gia và hoạt động đánh xe và điều khiển con ngựa.

Chắc chắn theo một nghĩa nào đó thì cả hai loại người trên đều tồn tại, nhưng theo Kierkegaard thì chỉ có những cá nhân ý thức được sự tồn tại của mình và tham gia vào sự tồn tại mới được gọi là tồn tại.

Martin Heidegger – một tên tuổi lừng lẫy của triết học Đức, ông ta đã dành toàn bộ cuộc đời của mình để đào sâu câu hỏi: **Cái ý nghĩa của tất cả những thứ đang tồn tại là gì?** Triết học của Heidegger rất phức tạp, nhưng có thể hiểu được nó thông qua Hiện tượng học của Husserl.

Heidegger viết: "Bản chất của con người là gì? Câu trả lời không nằm ở bất cứ một thuộc tính hay tính chất nào cả, mà nó nằm ở cách mà con người đó tồn tại như thế nào".

Đối với Heidegger thì con người phải luôn ý thức về cá nhân họ, họ phải ra lựa chọn, ra quyết định và tự thể hiện mình thông qua các hành động, vì chỉ có con người là "bị ném vào trong thế giới" và quyết định mình sẽ như thế nào.

Ngược lại những cá thể không thoả mãn điều kiện trên sẽ bị chìm vào hư vô và được an nghỉ ở cõi niết bàn. Như vậy chỉ mới mở màn ở hai nhân vật mà chưa phải là cột trụ của Triết học hiện sinh vô thần, thì ta đã thấy có một sự khinh miệt về các cá nhân, chỉ những cá nhân nào dám sống, dám hành động, dám tham gia vào việc điều khiển số phận của mình thì mới được gọi là sống, là tồn tại, những cá nhân còn lại cũng không khác gì con trâu, con bò, cục đất, cục đá là mấy.

Jean Paul Sartre – một trong các cột trụ của Hiện sinh vô thần, người đã từ chối giải thưởng Nobel Văn học năm 1964 với lý do: "Tôi không muốn biết thành một cơ chế" – bởi vì đối với các nhà hiện sinh thì xiềng xích có là bằng vàng đi nữa thì cũng là xiềng xích.

Phát biểu kinh điển của Sartre là: **Tồn tại có trước bản chất**. Điều này là một sự đảo lộn hoàn toàn với các quan niệm của Siêu hình học và Triết học từ thời Platon: **Bản chất có trước tồn tại**

Tồn tại có trước bản chất có nghĩa là gì? Và nó có hệ luỵ như thế nào đối với ý nghĩa đời sống của một cá nhân? Sartre lấy ví dụ về con dao rọc giấy, trước khi con dao rọc

giấy được làm ra thì người thiết kế đã có toàn bộ hình ảnh cũng như chức năng của nó trong đầu. Người thiết kế tưởng tượng, vẽ vời... mọi ý tưởng của ông ta về con dao, và sau khi khâu thiết kế trên giấy được hoàn tất, thì tư liệu về con dao sẽ được đưa xuống xưởng và biến nó thành hiện thực.

Tương tự cho con người, các học thuyết Triết học cũng như Siêu hình học luôn mô tả con người như là sản phẩm của một nhà chế tạo, cụ thể là Thượng Đế. Sartre viết: "Chúng ta thường nghĩ về Thượng Đế như là một thợ thủ công siêu nhiên, chúng ta quan niệm rằng khi Thượng Đế sáng tạo ra con người, thì ngài đã biết chính xác ngài tạo ra cái gì, chức năng của nó ra sao và được dùng như thế nào, giống như con dao rọc giấy được tạo ra bởi trí tuệ của người thợ thủ công".

Theo quan niệm này – Bản chất có trước tồn tại, thì mỗi một cá nhân không có quyền can thiệp vào số phận của mình, vì vị trí, vai trò, tính chất của nó đã được tạo ra trong ý óc của người chủ (Thượng Đế). Do vậy hệ lụy của nó là gì? Ai làm nô lệ thì vẫn tiếp tục làm nô lệ, ai làm ông chủ, ai giàu, ai nghèo... thì vẫn tiếp tục... vì mọi vị trí cũng như vai trò của họ đã được qui định sẵn bởi quan niệm: Bản chất có trước tồn tại

Trái ngược lại là Triết học hiện sinh vô thần với quan niệm: **Tồn tại có trước bản chất** thì: **trước tiên con người tồn tại, đối diện với chính mình, xuất hiện trong thế giới và sau đó mới dùng các hành động để định nghĩa mình là ai.**

Như vậy ở đây bằng việc phũi sạch các thể lực siêu nhiên, các quan niệm về số phận, Jean Paul Sartre đã mở ra một cánh cửa mới, thế nhưng rất đau khổ cho tác giả, khi mà Triết học hiện sinh trở thành mối thù ai cũng muốn sống một cách hiện sinh, và hậu quả là họ đã đi lệch con đường dẫn tới các tệ nạn: "Mại dâm hiện sinh", "Tự tử hiện sinh"...

Một cách cửa mới

Friedrich Nietzsche phát biểu: "Thượng Đế đã chết".

Mikhailovich Dostoevsky tiếp nối: "Nếu Thượng Đế không tồn tại thì mọi sự đều được phép".

Trong một thế giới vô thần, con người đã bị bỏ mặt, sự bỏ mặt ở đây có nghĩa là sự gạt bỏ Thượng Đế cũng như các thể lực

siêu nhiên ra khỏi cuộc sống con người. Tâm trạng bị bỏ mặt của con người dẫn tới những hệ quả kì lạ, đó là mọi thứ đều được phép, và do đó người ta trở thành phóng túng vì họ không còn chõ dãm nào khác ngoài bản thân.

Lúc này con người không thể bào chữa cho các hành động của bản thân, tồn tại của họ luôn đi trước bản chất của họ, **có nghĩa là con người như thế nào là do bản thân mỗi người làm ra**. Nói rằng không có gì ngoài một cá nhân đang tồn tại có nghĩa là không có Thượng Đế, không có một hệ thống giá trị định sẵn đâu là tốt, đâu là xấu, không có một bản chất được làm sẵn và tóm lại là không có một sự tất định.

Lúc này con người đã trở thành một cá thể hoàn toàn tự do, và Sartre có một câu nói kinh điển: "Con người bị kết án là tự do". Như vậy đối với thế giới hiện sinh vô thần thì mỗi một cá nhân phải chịu trách nhiệm cho đời mình, một cuộc sống không thể là một cái gì cả chừng nào nó chưa được sống, và mỗi một cá nhân có trách nhiệm là làm cho đời mình có một ý nghĩa nào đó, **giá trị của cuộc đời không phải là một cái gì khác ngoài cái mà người đó muốn tạo ra**

Trần Thái Đỉnh viết về Triết học hiện sinh như sau: "Con người hiện sinh là con người tinh ngô, dám nhìn thẳng vào sự thật với nhãn quan và khả năng của mình. Tự do ở đây là tự do hiện sinh, tự do lựa chọn, tự do quyết định. Tự do ở đây là dám là mình.

Nếu tôi cứ sống như cái máy, ở trên bảo sao tôi làm vậy, người ta bảo sao mình làm vậy, thì tôi mới chỉ sống như một sinh vật, chưa sống cái kiếp người của tôi. Cuộc sống ù lì đó, sống chỉ để sinh tồn, sống như cây cỏ đó, Sartre gọi là buồn nôn, Camus cho là phi lý, Heidegger gọi là tầm thường.

Và con người muốn vượt khỏi cuộc sống tầm thường đó thì phải vượt lên trên mình, phải sống một cách độc đáo. Độc đáo ở đây không có nghĩa lập dị mà chỉ có nghĩa là tự do chọn lấy một lối sống riêng, không bắt chước người khác và cũng không chịu sự sai bảo, kiềm chế của người khác. **Độc đáo là tự xác định nhân vị của mình"**

Sau khi dấu chân của ta đã in vết trên con đường Hiện sinh vô thần, thế nhưng ta vẫn tự hỏi: Ta sống để làm gì? Ta sống cho cái gì? Ta chưa tìm ra cho mình lời giải đáp, nhưng

trước hết ta đã xác định được mình là ai. Ta là ai? Ta sẽ dùng hành động để trả lời cho câu hỏi này... Ta đang hành động... Ta đang hành động để định nghĩa lấy bản thân

.....

23h 30' Bỗng nhiên ta thấy lại hình ảnh của một ông già, một con người có tên Socrates, và ta thấy chiếc chìa khoá về câu hỏi: Sống để làm gì đang nằm trong tay của người này. Ta tiến lại gần, bóng hình càng xa, ta chạy theo nó, bóng hình đã chìm vào đêm tối

.....

23h 45' Có một con người cô đơn... Có một câu hỏi còn sót lại... Sống để làm gì?

CHƯƠNG 12:

TƯ DUY PHI THƯỜNG - ĐỜI LÀ BỂ SUỐNG

**THE FUTURE BELONGS TO THOSE WHO BELIEVE IN
THE BEAUTY OF THEIR DREAMS**

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

HCM 10h PM

Ngồi một mình trầm tư suy nghĩ... Câu hỏi này thế nào rồi cũng tới... Vấn đề này trước sau gì cũng giải quyết xong... Thôi thì ta đành phải đối diện với nó một lần để rồi mọi thứ sẽ được chấm dứt.

Gặp lại Triết học Hiện sinh vô thần: Sống để làm gì?

Trong cuộc đời mỗi một con người chúng ta, có mấy ai chịu ngồi lại để giải quyết câu hỏi: Sống để làm gì? Người ta luôn tránh xa câu hỏi này như một căn bệnh dịch, thế nhưng căn bệnh này không buông tha cho bất kì ai, và cái gì đến cũng sẽ đến...

Tất cả chúng ta luôn chạy theo những ảo ảnh để rồi kết thúc cuộc đời mình trong một sự rỗng tuếch và vô vị. Cho nên ngay tại ngày hôm nay ta muốn chấm dứt ra khỏi từ điển của mình một quan niệm: Đời là bể khổ

Nietzsche – một trong những người sáng lập ra triết học hiện sinh đã thốt lên: “**Đối với các nhà tư tưởng của chúng ta, điều kì lạ là vấn đề thúc bách nhất không ai chịu giải quyết: công việc của họ có ích lợi gì... và cho mục đích gì?**”

Tất cả mọi chúng ta đang bị lạc lõng trong một thế giới đầy rẫy những tiếng ồn. Tivi, radio, báo chí, internet... tất cả mọi phương tiện thông tin đại chúng đang nhồi nhét vào não chúng ta biết bao nhiêu loại thông tin. Từ vụ đánh bom trong một thành phố nào đó làm hàng trăm người thiệt mạng, cho tới những quảng cáo đầy trơ trẽn về những món hàng nào đó...

Cùng một phát thanh viên cũng với giọng nói đầy truyền cảm, luôn thu hút và hấp dẫn người nghe vốn thường gây cho bạn một ấn tượng nghiêm trang về tình hình chính trị nào đó, thì giờ đây đang truyền tải cho khán giả về cái giá của một lọ nước mắm là bao nhiêu. Báo chí kể cho ta nghe về những tư tưởng cũ mèm hay các thói quen ăn sáng của những cô đào mới nổi danh nào đó, kèm theo là các vụ tai tiếng của những ngôi sao...

Tất cả những điều này cứ được lặp đi lặp lại đến nỗi người ta đã không còn biêt đến tính chính xác của những gì được nghe thấy. Ta không còn bị kích thích, say mê... cảm xúc và sự phán xét của ta luôn bị ngăn trở và cuối cùng là thái độ hời hợt và lanh đạm với tất cả mọi việc trên đời.

Thế vấn đề ở đây là gì? Tất cả mọi sức lực của chúng ta đều dành cho một mục đích nào đó, và người ta không bao giờ ngờ về tiên đề này: họ biết được họ muốn cái gì. Thế nhưng không một ai chịu dừng lại để đặt ra câu hỏi: **liệu những mục đích mà họ đang theo đuổi có thực sự là thứ mà bản thân họ mong muốn hay không?**

Chúng ta thấy con người đang được đào tạo theo phương pháp lĩnh hội những cảm xúc vốn dĩ không phải là của mình, ta học cách “hoà đồng với mọi người”, “giống như người khác”, “thân thiện”... Nếu anh không mỉm cười thì anh sẽ bị đánh giá là kẻ thiếu tính cởi mở, mất lịch sự, do đó anh phải học cách lịch sự nếu như anh muốn bán được những dịch vụ của mình, dù cho anh có là bồi bàn, người bán hàng hay y bác sĩ...

Chỉ có những người nằm dưới cùng bậc thang của xã hội, những người không còn gì để bán, và những người ở tận trên cùng bậc thang của xã hội mới không cần phải tỏ ra đặc biệt “cởi mở”. Sự thân thiện, vui vẻ và mọi thứ mà người ta cho là có thể bày tỏ

bởi một nụ cười, giờ đây nó đã trở thành một việc đầy máy móc đến nỗi người ta có thể bất tắt nó một cách thật dễ dàng giống như bậc tắt công tắc điện.

Ban đâu thì nhiều cá nhân cũng nhận thấy hành động nào là làm bộ, nhưng lâu dần theo thời gian thì người ta đã mất luôn ý thức về nó, lúc này họ đã không còn khả năng để phân biệt được đâu là cảm xúc giả tạo và đâu là sự thân thiện tự nhiên.

Tình trạng méo mó và giả tạo này cũng diễn ra đối với tư tưởng sáng tạo của con người, ngay từ quá trình giáo dục đầu tiên thì những tư tưởng sáng tạo luôn bị ngăn cản bởi sự nhồi nhét dù mọi thứ vào trong đầu óc con người, hàng trăm sự kiện vụn vặt vốn chẳng ăn nhập gì với nhau cứ bị nhồi bừa vào đầu của chúng ta theo quan điểm nó ra sao thì ra.

Trên thực tế **việc tiếp thu một sự kiện nào đó mà không biết được ý nghĩa của nó là điều hoàn toàn vô nghĩa**, nó có tác dụng như khi người ta muốn tìm hiểu về cách chuẩn bị làm một cuộc hành trình qua sa mạc Sahara, nhưng lại được chỉ dẫn về đời sống ở Bắc Cực.

Theo dòng chảy của lịch sử, uy quyền của Giáo Hội được thay thế bởi uy quyền của Nhà Nước, rồi thay cho Nhà Nước là uy quyền của Lương Tri, và trong thời đại của chúng ta cái uy quyền ẩn danh này thường nấp dưới tên gọi “Ý thức cộng đồng” hay “Ý kiến dư luận”.

Con người đã sống tron cuộc đời mình nhưng chưa bao giờ biết được hương vị thực sự của cuộc sống, nhất cử nhất động của chúng ta không xuất phát từ nhu cầu của bản thân, mà tất cả mọi hành động đều là do sự điều khiển của dư luận – **con người đã bị biến thành con trâu và được “ý kiến dư luận” xỏ mũi dẫn đi**.

Vì đã thoát khỏi những hình thái đe doạ trực tiếp và bên ngoài như trước kia, cho nên con người thường không nhận thấy rằng mình đã trở thành nạn nhân của một loại uy quyền mới.

Chúng ta đã bị biến thành cái máy sống trong ảo tưởng của cái được gọi là “tự do”, tất cả mọi người đều sống trong một thế giới mà ở đó không thể nào cảm nhận được những mối liên hệ đích thực – mối liên hệ giữa con người với con người. Mọi người và mọi công việc cho dù đó có là anh bán báo, chị viên chức, người học sinh... thì vào bất kể giờ phút nào họ cũng phải đóng một vở kịch, nhất cử nhất động đều chỉ để diễn cho người khác xem.

Lúc này cái gọi là ý thức về “trách nhiệm” như ta đã thấy đang tràn ngập trong đời sống của con người hiện đại, thật ra nó bị méo mó một cách khủng khiếp bởi sự dồn nén của xã hội, “lương tâm” là một người chủ ác nghiệt do chính con người tự quàng vào bản thân mình, nó thúc đẩy con người hành động theo những ý muốn và mục tiêu mà họ tưởng là của chính mình, trong khi thực tế thì nó là sự tiếp thu từ những đòi hỏi của xã hội bên ngoài.

“Trách nhiệm” – nó săn đuổi chúng ta gay gắt và ác liệt, nó ngăn cản chúng ta mơ mộng và hạnh phúc, nó biến cả cuộc đời của chúng ta thành những chuỗi ngày đền tội cho những thứ tội lỗi kì cục nào đó mà người khác đã gán cho.

Khi còn đi học chúng ta được giáo dục rằng phải có điểm tốt, khi trưởng thành thì muốn thành đạt hơn trong cuộc sống, kiếm được nhiều tiền hơn, có được nhiều quyền lực hơn, mua được chiếc xe tốt hơn... Song không một ai chịu dừng lại để suy ngẫm giữa một chuỗi hành động cuồng điên đó, thì vấn đề đằng sau có thể làm cho họ tỉnh ngộ: **“Nếu tôi có được công việc mới này, nếu tôi có được cái xe hơi mới này, nếu tôi có được căn nhà mới này... rồi thì sao? Đâu là mục đích cuối cùng của tất cả những cái đó? Có thật là bản thân tôi muốn chúng hay không? Phải chăng tôi đang chạy theo những mục tiêu được cho là sẽ khiến tôi hạnh phúc, thứ hạnh phúc đó có tồn tại sau khi tôi đạt được chúng hay không?”**

Thế nhưng khi những câu hỏi này được đặt ra thì nó thật khủng khiếp, bởi vì nó đã phủ nhận toàn bộ mọi hoạt động sống của con người. Thế nên những con người bình thường có xu hướng rũ bỏ càng sớm càng tốt những suy nghĩ phiền hà này, họ thấy mình bị làm phiền bởi những câu hỏi đó, họ cảm thấy mệt mỏi hay chán chường vì nó quá khủng khiếp đối với họ, họ tìm cách che đậy những suy nghĩ về vấn đề ý nghĩa của hành động bởi những thói quen trong hoạt động hàng ngày, bởi niềm vui mà con người tìm thấy trong các mối quan hệ riêng tư hay quan hệ xã hội, bởi thành công trong công việc, bởi bất kì những trò tiêu khiển nào, bởi việc “tận hưởng niềm vui”, “tạo ra các mối quan hệ”, “đi đây đi đó”...

Thế nhưng một ngôi sao không thể làm sáng lên cả bầu trời, nỗi cô đơn sợ hãi khi bị bỏ lại trong sự tối tăm của cuộc đời dù sớm hay muộn thì người ta cũng nhận ra, nó khiến cho người ta không thể nào chịu đựng thêm được nữa, nhưng làm người bình thường

thì cũng có cái hay của nó: họ lại ráng chịu đựng và tiếp tục theo đuổi những mục tiêu mà họ cho là của mình.

Song tất cả những điều trên chỉ chứng tỏ một sự lạc lối của con người: **họ cho rằng mình muốn cái gì và mình sống vì cái gì nhưng thật ra họ chẳng biết được mình muốn cái gì và mình sống vì cái gì**

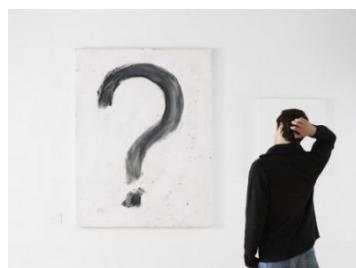

Để nhận thức được vấn đề này thì người ta cần phải nhận thấy rằng: biết được mình thực sự muốn gì là việc làm không hề dễ dàng như người ta thường nghĩ, đây là một trong những vấn đề khó khăn nhất mà bất kì ai cũng phải đối mặt: **Tôi muốn gì?** Đây là một câu hỏi mà người ta thường hay né tránh bằng cách chấp nhận những mục đích, sở thích của người khác hay một nhóm người nào đó và cho đó là của mình, việc này tương tự như câu nói: Anh thích gì? Tôi thích những thứ mà người ta bắt tôi phải thích.

Khi cốt truyện chung của một vở kịch được dàn dựng lên, thì mỗi một người được phân công để đóng một vai diễn đầy sinh động trong đó, họ có thể diễn nó một cách thật xuất sắc, nhưng cuối cùng họ không hề băn khoăn về vai diễn của mình có ý nghĩa như thế nào đối với vở kịch, và do đó kết thúc của vở kịch này là một hành động đầy nhạt nhẽo, vô vị: người diễn xong bước xuống dưới để nhường chỗ cho người chưa diễn bước lên.

Tôi là ai?

Câu hỏi này nghe có vẻ là điên rồ, thế nhưng đằng sau nó là cả một sự cay đắng và bi phẫn. Con người ta đã bị đánh mất đi cái tôi của mình, điều này có nghĩa là con người chỉ có thể đảm bảo cho sự tồn tại của bản thân bằng cách sống theo sự mong đợi của người khác, nếu ta không sống theo sự chỉ dẫn đó thì ta không chỉ bị chống đối mà ngày càng bị xa cách và cuối cùng là ta bị tiêu diệt.

Bằng cách đáp ứng sự đòi hỏi của người khác thì ta luôn luôn ở trong tình trạng an toàn, tuy nhiên cái giá phải trả là quá đắt, đó là ta phải chấp nhận từ bỏ đi chính bản

thân mình. Nói một cách ngắn gọn thì cá nhân đã không còn là chính mình nữa, con người đã hoàn toàn mờ phỏng theo dạng tính cách mà những kiểu mẫu văn hóa mang lại cho họ, và vì thế mà họ trở nên giống với tất cả mọi người, và con người này chính là con người mà người xung quanh mong đợi. Cá nhân nào từ bỏ cái tôi thì cá nhân đó liền trở thành một cái máy, một cái máy chẳng khác nào hàng trăm, hàng triệu cái máy xung quanh nó.

Khi trẻ em được hỏi liệu chúng có muốn đến trường hay không? Câu trả lời luôn là: “đương nhiên em muốn”, nhưng liệu câu trả lời này có phản ánh đúng sự thật? Trong rất nhiều trường hợp thì câu trả lời này là hoàn hoàn không chính xác, đứa trẻ đó có thể muốn đến trường song nó lại thích chơi đùa hay làm cái gì khác hơn.

Ở đây với trẻ em thì vấn đề này không cần bàn cãi, vì đó là lứa tuổi mà chúng cần phải được dẫn dắt. Nhưng vấn đề quan trọng là ở đây: **hầu hết người ta luôn bị một áp lực vô hình nào đó xỏ mũi từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi.**

Khi cái tôi thật sự đã bị đánh mất và được thay thế bằng cái tôi giả tạo thì cá nhân luôn rơi vào tình trạng vô cùng bất an và lo sợ, người ta luôn sống trong nghi ngờ cho tới suốt đời, đây là hậu quả của việc đánh mất phẩm tính của mình, và việc sống với một phẩm tính nào đó được tạo ra bằng sự tản thành và đồng ý từ phía người khác.

Vì thế cho nên lúc này **cuộc đời chỉ là một mớ bòng bong mà không thể nào tháo gỡ nổi**, con người luôn bị thôi thúc hành động bởi những lực lượng mà họ không tài nào hiểu được, con người hành động hấp tấp từ chỗ này vội vàng đến chỗ nọ, nhưng họ vội vàng chỉ để mà vội vàng, và cuối cùng cuộc đời của con người đã không còn một mục tiêu hay mục đích nào cả, vì đơn thuần cuộc đời lúc này chỉ là **những chuỗi ngày đền tội cho những thứ tội lỗi nào đó mà người khác đã gán cho**.

Nietzsche nói: “Hầu như tất cả mọi hoạt động của con người phải chăng đều nhằm một mục đích là ngăn cản con người cảm nhận được đời mình, nhờ sự phân tán liên tục các dòng tư tưởng của họ. Sự chuyển biến điên cuồng này là một trò múa rối, một ảo giác làm cho con người ta quên mất mình là ai.

Thế nhưng tại sao người cao thượng luôn mong muốn điều ngược lại? Tại sao họ lại mong muốn được cam chịu khổ đau vì cuộc sống? Bởi vì họ đã vénh tai lên để nghe ngóng và ý thức được vấn đề, họ tuyên bố: “tôi chỉ muốn là tôi thôi”.

Vấn đề này thực sự là kinh khủng, bởi vì nó đặt ra cho người ta một câu hỏi phi thường: Tại sao tôi phải sống trên đời? Tôi đã học được gì từ đời sống này? Làm thế nào tôi mới có thể trở thành tôi? Họ luôn băn khoăn day dứt và nhận thấy rằng không ai đau khổ hơn mình....

Trái lại thì những con người đồng loại với họ đang say sưa giờ cả hai tay về những biến cố huyễn hoặc đang được bày ra trên sân khấu, trong đó có cả hàng trăm vai trò khác nhau, người trẻ tuổi, kẻ già nua, bậc cha mẹ, công dân, thầy tu, công chúa, nhà buôn... tất cả đều khoe khoang và chỉ nghĩ đến tấn hài kịch mà họ đang đóng với nhau, không nghĩ gì tới thế giới mà họ đang sống.

Với câu hỏi: tại sao tôi sống trên đời? Họ sẽ lập tức trả lời với vẻ kiêu hãnh: để trở thành một công dân tốt, một nhà thông thái, một luật sư... nhưng dù sao đi nữa thì những con người này vẫn cứ là họ, là một đồ vật không hơn không kém chứ chẳng phải thứ gì khác”

Sự thật là như vậy, lúc nào con người cũng dường như ở trong trạng thái bận rộn, họ ba chân bốn cẳng, vội vội vàng vàng để làm xong những nhiệm vụ trong ngày. **Dường như con người đang bị sóng gió cuộc đời cuốn trôi dạt đi, nhưng cuối cùng họ lại không biết mình sẽ gặp đến bến bờ nào.**

Nói một cách ngắn gọn thì con người đã hoàn toàn bị lạc lối trên đường đời, dangle sau cái gọi là tiến bộ và thành công, thì con người đang gấp phải một sự bất hạnh ghê gớm, trên thực tế là đang đứng trên bờ tuyệt vọng, chúng ta đang cố bám níu một cách vô vọng vào cái được gọi là tồn tại, tất cả mọi con người đang dần dần trở nên đồng nhất và không một ai có được sự khác biệt nào với những người xung quanh về bình diện tâm lí.

Có còn chăng đó là sự khác biệt về ngoại hình, tên gọi... chúng ta khai báo danh tính mình cho nhân viên đường sắt để mua vé tàu, chúng ta mặc đồ theo đúng giới tính của mình – tất cả những điều này ngụ ý cho sự thèm khát được khác biệt với người xung quanh, và điều này có lẽ là tàn tích cuối cùng cho sự bám níu vào bản ngã của con người.

Bất cứ một cá nhân nào cũng khao khát được sống, nhưng chính bởi vì là một cái máy cho nên người ta đã không còn cảm nhận được cuộc sống theo nghĩa là hành động

tự ý, là việc giải bày tư tưởng theo suy nghĩ của riêng mình mà từng cá nhân xem đó như là sự biểu hiện cho sự tồn tại của mình. Vậy đâu là ý nghĩa cho sự tồn tại của con người?

Mặc dù con người đã được giải phóng ra khỏi những trói buộc bên ngoài vốn ngăn cản họ trong những hành động và suy nghĩ mà họ thấy là thích đáng, **họ đã được tự do làm theo ý mình muốn nhưng vấn đề còn lại là họ không biết mình muốn gì và cảm nhận gì?**

Con người hiện đại đang phải tuân theo một uy quyền ẩn danh và sống một cuộc đời vốn không phải như mình mong ước, càng làm như thế thì người ta càng cảm thấy bất lực và càng bị bắt buộc phải tuân theo, bất chấp vẻ bề ngoài lạc quan và chủ động, con người hiện đại đang bị kiệt sức bởi một cảm giác bất lực sâu sắc đến nỗi người ta chỉ còn biết nhìn trân trối vào cuộc sống, và dần dần không còn một chút cảm giác gì đối với các sự kiện đang diễn ra.

Nhìn vào bề ngoài thì con người tỏ ra khá ổn định trong đời sống kinh tế và xã hội, thế nhưng thực sự là nguy hiểm nếu người ta lờ đi nỗi bất hạnh sâu kín nằm phía sau vẻ bề ngoài thích ứng đó. Đời sống mất đi ý nghĩa của nó bởi vì ý nghĩa này đã không tồn tại, con người đã trở nên tuyệt vọng và khốn cùng, con người đã không còn được sống và chết một cách thanh thản, **bởi vì còn gì tệ hại hơn khi con người đã đánh mất đi ý nghĩa cuộc đời.**

Khi mất đi ý nghĩa cuộc đời thì con người sẽ rơi vào tình trạng mất phương hướng, hay là những mâu thuẫn mà không thể nào thoát ra được, lúc này con người đã mất đi niềm tin vào tất cả, họ bắt đầu xa đao dần bởi bia rượu, cờ bạc, gái điếm, trai bao và những thú vui súc vật khác, họ thờ ơ với nghệ thuật, khô cằn về tình cảm, hời hợt trong tình yêu, con người đã bị biến thành con vật không hon không kém.

Và chính bọn súc vật này chứ không một ai khác đã làm đảo lộn tất cả mọi giá trị và sự thật trên đời, bọn rác rưởi và ghê tởm đó giống như một căn bệnh dịch đi đầu độc người khác và xã hội, vì những loại này luôn tôn thờ sự dối trá, đúng là “chân lý như ánh sáng làm cho người ta mù quáng. Điều dối trá thì ngược lại, nó như ánh hoàng hôn đẹp đẽ và đem lại giá trị cho mỗi sự vật”

Lũ người này tệ hại đến nỗi ta có thể mượn lại lời của các bậc tiền bối như Michel Mourre nói: “đó là lũ vô xã hội, lũ bệnh hoạn và lũ thất chí”, đối với Adamop “đó là những bóng ma bí ẩn, những gã què cụt... và luôn luôn là những kẻ loạn thần kinh”, ở Ionesco: “đó là bọn bù nhìn, những con rối, những nhân vật dở dở điên điên”, hay Becket: “đó là những kẻ vô gia cư, những thằng hề, những bọn tàn tật”, rồi Thackore: “đó là bọn quỵ lụy với người trên và tàn nhẫn với người dưới”, và Nietzsche: “đó là những kẻ hèn nhát, sợ sệt, vô giá trị, những kẻ hay nghi ngờ với cái nhìn dáo dác, những kẻ bẩn tiện, loại người chó má, những kẻ ăn mày nịnh hót và trên hết đó là bọn luôn nói láo”

Như vậy từng cá nhân đang dần cảm thấy bất lực trong một mớ hỗn độn các sự kiện, và họ luôn mong muốn có một ai đó có thể chỉ cho họ biết rằng họ phải làm gì và nên đi về đâu. Nhưng cũng có một nghịch lý, khi một cá nhân nào đó muốn tạo cho mình một sự khác biệt, thì họ lại bị rơi vào tình trạng bất lực và bấp bênh của một con người cô độc trong xã hội.

Vì kiệt sức cho nên người ta bắt đầu có những hoài nghi về bản thân mình, về ý nghĩa cuộc đời và cuối cùng là bởi mọi chuẩn mực mà theo đó có thể hướng dẫn cho mọi hành động của con người. Cả sự bất lực và hoài nghi này đã đẩy con người vào đường cùng: họ chấp nhận để ý kiến dư luận xô mũi dẫn đi. Thế nhưng cũng vẫn là câu hỏi này: **Nếu như tôi chẳng phải là**

một cái gì khác ngoài cái mà mọi người đã gán cho tôi, thế thì tôi là ai?

Trong các vở kịch của mình Pirandello đã diễn tả sự cảm nhận sâu sắc của ông ta như sau, ông bắt đầu với câu hỏi: Tôi là ai? Tôi có sự khẳng định nào khác cho nhân vị của mình ngoài cái mà người ta đã gán cho tôi? Câu trả lời của ông ta đã phản ánh một tình trạng tệ hại của con người hiện đại: Tôi không có nhân vị nào cả, chẳng có một bản ngã nào cả ngoại trừ một hình bóng phản chiếu những gì mà người khác đã đòi hỏi nơi tôi, như vậy tôi chỉ là “những gì mà người khác đòi hỏi nơi tôi”

Những con người không có tên

Hậu quả của việc đánh mất đi ý nghĩa của cuộc đời đã được phân tích rất sâu sắc bởi Becket, Ionesco và Adamop – ba cột trụ của kịch phi lý. Các nhân vật trong kịch phi lý đều luôn thảm hại, điên rồ, mất trí... đây là hậu quả của việc con người đã không còn biết mình sống để làm gì.

Trong tác phẩm nổi tiếng nhất của Becket là Trong khi chờ đợi Godo, thì cái phi lí của cuộc đời được thể hiện một cách cực kì sâu sắc trong câu hỏi: **phải chăng cuộc sống của con người chỉ là một chuỗi ngày chờ đợi – chờ cái chết?**

Ý nghĩa của câu nói này được thể hiện qua lời lẽ của nhân vật trong kịch: “Không có cái gì trôi qua, không có ai tới, không có ai đi, thật sự khủng khiếp”, hay “ngày nào cũng như ngày nào vậy một ngày vẫn chưa đủ hay sao?”

Điều này lại tiếp tục được diễn tả trong tác phẩm Tàn cuộc, Hamm – nhân vật trong tiểu thuyết nói: “Chúng ta thở, chúng ta biến đổi, chúng ta rụng mất tóc, mất răng, mất đi sự tươi mát, mất đi lí tưởng”. Còn Ciao thì “có lúc trèo lên ghế đầu, nhòm qua ống kính. Ciao đã thấy ngoài kia là đại dương, nhưng đại dương chỉ là số không, không cánh buồm, không cánh hải âu, còn sóng thì giống như chỉ”.

Tàn cuộc cũng đưa ra một triết lí cay đắng cho cuộc đời không ý nghĩa “Cuộc đời là gì? Sống để làm gì? Có thể kết thúc được rồi đấy... cả cuộc đời vẫn chỉ là những câu hỏi như thế mà thôi”. Nell cũng phát biểu: “Tại sao lại cứ diễn mãi cái trò này, ngày nọ sang ngày kia”. Còn Hamm: “Sự kết thúc đã nằm trong cái mở đầu, ấy vậy mà người ta vẫn cứ tiếp tục”

Hầu hết các nhân vật mà Becket miêu tả đều có mối liên hệ với những vai hè và những con rối, hình như ý ông ta muốn nói: **trong cuộc đời, con người giống như là những**

con rối, bị giật dây một cách thảm hại để làm những trò hề. "Trò chơi" mà các nhân vật đang chơi trên sân khấu, cũng chính là những tấn trò mà mỗi một con người ngoài đời đang chơi, dù đó là vô vị.

Đối với Ionesco thì "bi kịch của con người luôn luôn là hài kịch". Vì vậy suy cho cùng hài hước chỉ làm cho tính chất bi đát ngày một tăng thêm, cuộc sống đã không còn ý nghĩa lúc này sự tồn tại của con người thực sự đáng buồn cười, như Becket nói: "Chẳng có gì buồn cười hơn là nỗi bất hạnh... đây là điều hài hước nhất trần gian"

Văn là câu hỏi: Sống để làm gì?

Một câu hỏi tiếp theo lại xuất hiện: liệu câu hỏi sống để làm gì có nên hỏi hay là bỏ mặc nó đi để rồi sống?

Camus nói rằng: "Việc hỏi rằng cuộc đời này đáng sống hay không đáng sống là một câu hỏi cơ bản nhất trong mọi câu hỏi. Tất cả những câu hỏi còn lại, như thế giới là ba chiều hay nhiều chiều, trí tuệ có chín hay mười hai phạm trù đều chỉ là những câu hỏi đến sau"

Như vậy dù có muốn hay không muốn thì câu hỏi: Sống để làm gì phải được giải quyết càng nhanh càng tốt nếu như chúng ta thực sự muốn biết được cuộc sống này là gì?

Tiểu thuyết kiếm hiệp Tru Tiên do Tiêu Đỉnh viết, mặc dù là về ma quỷ, thần thánh... thế nhưng có một đoạn văn này rất đáng để suy ngẫm

Quí Lệ – nhân vật chính nhìn Chu Nhất Tiên chợt hỏi: "Tiền bối thủ nói xem, những người dân vô tội bị chết oan ấy, ai chẳng phải là những con người như chúng ta, ai chẳng đang sống một cách yên lành? Không phải là toàn bộ, nhưng chí ít là chín chín trong một trăm người vốn dĩ đều chẳng làm hại người hay súc vật, nhưng tại sao họ lại chịu đựng những tai họa tai bay vạ gió?"

Chu Nhất Tiên đáp: "Ngươi hôm nay đang đứng được nơi đây, còn những người dân vô tội thì đã bỏ mạng, ta hỏi ngươi, ngươi cho là vì duyên cớ gì?"

Quí Lệ im lặng một hồi lâu mới nói: "Ta khác với họ, ta tu tập đạo pháp, nên dù yêu quái kéo đến ta vẫn tránh được"

Chu Nhất Tiên gật đầu: "Vậy thì ngươi cho rằng ai cũng như ai, đó là ngươi nhìn từ một tầm cao, từ một cảnh giới rộng lớn tựa như Phật Môn của Thiên Âm Tự vẫn nói chúng sinh là bình đẳng. Theo lời của Phật Môn thì đâu chỉ là loài người, mà loài mãnh thú thì cũng có khác gì với chúng ta."

Lão ngừng lại mỉm cười rồi nói tiếp, "nhưng đâu thể nào nhìn thế gian theo cách nhỏ nhoi và đơn giản đến như thế? Người có bản lĩnh thần thông, có pháp lực cao siêu nên có thể thoát thân trong tử địa, có thể siêu thoát để vượt lên trên tầm chúng sinh phàm tục, nói là chúng sinh bình đẳng nhưng khi suy xét tỉ mỉ thì chưa bao giờ có bình đẳng cả."

Vẻ mặt Quí Lệ có nét hoang mang, hắn chầm chậm lắc đầu: "Ta không mong muốn vượt lên trên chúng sinh, ta cũng không có lòng từ bi phô độ, ta tuy tu đạo nhưng cũng không có chút quan tâm đến trường sinh bất tử"

Chu Nhất Tiên điềm đạm hỏi: "Vậy ngươi cần điều gì?"

Quí Lệ cười gượng gạo với tiếng nói đầy chua chát: "Đúng thế, ta muốn cái gì thì chính bản thân ta cũng không biết"

Sắc mặt hắn liên tục thay đổi, vầng trăng đã treo cao giữa trời toả ánh vàng rực rỡ, bóng hắn trải dài xuống mặt đất.

Chu Nhất Tiên lặng lẽ nhìn Quí Lệ, ánh mắt lão hoàn toàn khác với mọi ngày, trước mắt lão là nhân vật duy nhất trên thế gian đã tu tập xong bốn quyển Thiên Thư, mình đầy đạo pháp quí thần khó lường. Nhưng lúc này nhìn vào thì hình như Chu Nhất Tiên còn cao hơn cả hắn. Trông lão rất nho nhã ung dung, làn gió đêm thoảng qua bên mái tóc bạc trăng, hình như cả ánh trăng cũng lặng lẽ tụ lại bên lão.

Nhưng Quí Lệ thì hình như không cảm thấy có gì khác lạ, thực ra thì Chu Nhất Tiên vẫn đang đứng yên lành trước mặt hắn, còn hắn thì đang chìm đắm trong suy tư.

Sau một hồi, Quí Lệ gượng gạo mỉm cười nói: "Xem ra, ta đúng là chẳng ra gì cả, ngay

cả ta sống vì cái gì, muốn cái gì thì ngay chính bản thân ta cũng không biết”

Chu Nhất Tiên bình thản nhìn Quí Lệ, miệng thoảng nét cười: “Sai rồi chàng trai trẻ ạ”

Quí Lệ sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn nghe Chu Nhất Tiên gọi mình là chàng trai trẻ. Nhưng điều này không phải là chủ yếu, sau một lúc ngạc nhiên hắn nói: “Xin thỉnh giáo, tiền bối nói ta sai, vậy thì ta sai ở chỗ nào?”

Chu Nhất Tiên vẫn điềm đạm: “Ngươi cho rằng mình nghĩ không ra mình sống vì cái gì, tức là hạng không ra gì à? Theo ta thì ngược lại, ngươi đã biết nghĩ đến vấn đề này thì đó là chỗ hơn người của ngươi”

Quí Lệ ngạc nhiên hỏi: “Giờ co?”

Chu Nhất Tiên vãy tay: “Lại đây xem”

Quí Lệ bước đến bên lão, nhìn theo hướng tay lão chỉ, trong thành Hà Dương dưới ánh trăng vàng, những đốm lửa đèn không ngừng nhấp nháy trong không gian yên tĩnh.

Chu Nhất Tiên nhìn đám lửa đèn, ánh mắt lão thể hiện một tâm trạng đầy phức tạp, lát sau lão bình thản nói: “Ngươi đã thấy được những gì?”

Quí Lệ đáp: “Ánh đèn của vô số chúng sinh”

Chu Nhất Tiên gật đầu: “Phải, ánh đèn. Những đốm sáng ấy tựa như những con người đang sống trên thế gian này, hoặc là họ đắc chí, hoặc là họ không đắc chí, nhưng họ vẫn phải tiếp tục sống. Người nghe đây, chẳng rõ trong đông đảo chúng sinh có không biết bao nhiêu người sống chỉ để mà sống, nhưng người băn khoăn vắt óc để suy nghĩ về vấn đề sống để làm gì như người thì vạn người không có lấy một”

Tìm lại chính mình

Khi Đức Phật còn tại thế thì trong giai đoạn ông đi về hướng Ma – kiệt – đà, ông ghé vào một khu rừng nọ và ngồi nghỉ dưới một gốc cây. Khi đó có ba mươi thanh niên chạy vào rừng, những người ấy dáng vẻ đầy hót hải, mắt cả bình tĩnh, cặp mắt lão luyện, khi đi chẳng nhìn trên đường mà luôn nhìn quanh quất như đang tìm kiếm cái gì đó.

Khi đến chỗ Đức Phật một người hỏi: "Ngài có thấy một người đàn bà đi ngang qua đây không?"

Đức Phật đáp: "Ta không thấy nhưng vì sao các ngươi lại tìm người đàn bà ấy"

Mấy thanh niên trả lời: "Chúng tôi ở trong thành Ba - na - lại, hôm nay rủ nhau vào rừng chơi và có mang theo một cô gái để giúp vui. Vừa rồi ăn uống xong chúng tôi ngồi nghỉ ngoài trong rừng, chẳng ngờ thura lúc vắng vẻ cô ấy trốn đi và trộm theo rất nhiều đồ của chúng tôi, cho nên chúng tôi đi tìm cô ấy"

Đức Phật hỏi: "Này các ngươi, hãy nghĩ lại xem, lúc này các ngươi nên đi tìm lại cô ấy hay đi tìm lại chính bản thân mình?"

Nghe xong câu hỏi này các thanh niên hết sức ngạc nhiên, cả bọn đều nín lặng và sau một hồi trầm tư suy nghĩ thì một người lên tiếng: "Thưa ngài giờ thì chúng con nên tìm lại chính mình"

Đỉnh cao của Tâm Lí học – Viktor Emil Frankl

Viktor Frankl, Freud và Adler là ba cột trụ của Tâm Lí học. Cuộc đời của Viktor Frankl cực kì bi thảm, ông ta cùng gia đình bị bắt vào Trại tập trung của Đức quốc xã, cả gia đình ông ta gồm cha, mẹ, vợ, em trai đều bị thiêu sống, chỉ riêng ông ta và em gái còn sống sót.

Một con người lâm vào tình trạng như thế, bị đồng loại đối xử tệ hại đến như thế, nhưng ông ta không căm ghét đồng loại của mình mà ông ta chỉ nhận thức được một điều: **Con người là một sinh vật cực kì mạnh mẽ, nó có thể vượt qua bất cứ một khó khăn nào.**

Lí do gì để Viktor Frankl đi đến kết luận này, thay vì như người khác sống trong thù hận và căm thù con người cho tới chết? Tâm lí học của Viktor Frankl cũng chỉ ở chỗ đó: **BẤT CỨ MỘT SỰ KIỆN NÀO CŨNG KHÔNG HỀ CÓ MỘT Ý NGHĨA NGOẠI TRỪ Ý NGHĨA MÀ NGƯỜI TA GÂN CHO NÓ.**

Cái này đã nói ở bài trước: tất cả những giá trị như niềm tin, văn hoá, đạo đức... cũng đều do con người tự tạo ra dựa trên lượng thông tin mà các bạn bỏ vào đầu

Như vậy Viktor Frankl đã đưa chúng ta quay về khởi điểm của mọi vấn đề: **CÁC BẠN MUỐN CUỘC ĐỜI CỦA MÌNH CÓ ĐÂY Ý NGHĨA THÌ BẮT BUỘC CÁC BẠN PHẢI GÁN CHO NÓ MỘT Ý NGHĨA NÀO ĐÓ** – nếu không làm được điều này thì các bạn phải rơi vào hai trường hợp sau:

1. Cuộc đời các bạn sẽ kết thúc ở con số 0 – nhạt nhẽo và vô vị
2. Các bạn giống như một con robot bị môi trường và người xung quanh gán cho một ý nghĩa nào đó

Dù có rơi vào trường hợp nào thì chắc chắn các bạn cũng sẽ chìm vào thế giới sau: **đời là bể khổ**!

Khi Đức Phật còn tại thế, có một người phụ nữ chịu biết bao nhiêu đau khổ, và người này tìm đến Đức Phật để nhờ sự cứu giúp. Đức Phật chỉ hỏi câu này: **"KHỔ LÀ GÌ?"**

Khổ là gì? Sướng là gì? Tất cả những thứ này đều do con người tự tạo ra bằng cách gán cho nó một giá trị nào đó. Cho nên quan niệm của Phật Giáo: đời là bể khổ – bằng cách đưa mọi thứ trở về hư không, về vô thường... Bằng cách lánh xa trần thế, yên nghỉ ở cõi niết bàn để đưa mọi thứ về con số 0

Đối với Lão - Trang thì họ ngao du sơn thuỷ, sống nơi rừng sâu núi thẳm để đưa mọi thứ trở về vô vi

Thế nhưng có thật sự là chúng ta nên theo hai trường phái này?

Các bạn hãy nhớ: **BẤT CỨ MỘT LOẠI TƯ TƯỞNG NÀO DÙ CHO NÓ CÓ LÀ CỦA AI THÌ CŨNG ĐỀU LÀ SỰ PHẢN ÁNH QUAN NIỆM CỦA MỘT THỜI ĐẠI NÀO ĐÓ, GIAI ĐOẠN NÀO ĐÓ VÀ BỘ ÓC SẼ CHO CÁC BẠN THÚ MÀ CÁC BẠN TIN**

Cho nên vấn đề đầu tiên để một người nào đó muốn bước sang một thế giới mới thì các bạn phải chấp nhận tiên đề này và phải làm cho bộ óc nó tin: **ĐỜI LÀ BỂ SƯỚNG VÀ CUỘC ĐỜI NÀY ĐÁNG SỐNG**

Anthony Robbins ông ta nói rằng, nếu như có quan niệm cho rằng số phận con người do một thế lực siêu nhiên nào đó điều khiển, như “vận mệnh”, “kiếp” như các Tôn Giáo tin tưởng thì thà ông ta chọn một nền văn hoá khác, một nơi khác để ông ta sinh sống, nơi mà số phận của ông ta do chính ông ta định đoạt.

Ta cũng muốn làm tương tự, nếu như có cái quan niệm cho rằng đời là bể khổ và ta không bao giờ có được thứ mà ta muốn thì thà ta chọn nền văn hoá khác, đất nước khác, đảng phái khác hoặc hành tinh khác... nếu không tìm ra nơi này thì thà chết mẹ đi còn hơn.

Thế nhưng không biết vì một sự ngu dốt nào mà phần đông nhân loại lại dùng cuộc đời mình để chứng minh cho người khác thấy rằng: đời là bể khổ và tôi không bao giờ có được thứ tôi muốn. Thế tại sao người ta không chịu dùng cuộc đời mình để chứng minh thứ lòn ngược lại: đời là bể sướng, đời này đáng sống và ta có thể có được bất cứ cái gì mà mình muốn. Tại sao không để những thế hệ đi sau chúng ta thấy được điều này, để rồi họ có thêm sức mạnh và nghị lực để sống?

Tại sao nhân loại lại ít Anthony Robbins và Viktor Frankl đến thế? Các bạn có muốn con cái các bạn, những thế hệ tiếp theo nữa phải suốt ngày rên rỉ, đau khổ cho tới chết?

Muốn làm điều này thì cái đầu tiên mà bất cứ một con người nào cũng phải làm: **HỌC CÁCH GÁN LẠI TOÀN BỘ MỌI GIÁ TRỊ CHO SỰ KIỆN**. Các bạn phải tẩy não bằng cách vứt bỏ toàn bộ những thứ giáo dục dốt nát mà các bạn bị nhồi vào đầu cho đến tận bây giờ, những thứ giáo dục khiến cho cuộc đời các bạn chỉ toàn là những ngày tháng nhảm chán đau khổ, dù cho thứ giáo dục này có là của thần thánh phương nào.

Nếu các bạn không làm điều này thì đồng nghĩa với việc các bạn đang tự tay phá huỷ tương lai của các thế hệ tiếp theo, cụ thể là con cái, cháu chắt của các bạn. Các bạn dạy cho chúng cái gì khi bản thân các bạn phải chịu khổ, phải sống những ngày tháng buồn tẻ và nhạt nhẽo. Hay các bạn cũng muốn chúng tiếp nối con đường của cha mẹ chúng?

Nếu như Viktor Frankl ông ta không học cách gán lại toàn bộ mọi giá trị cho sự kiện: thay vì đi hận thù con người thì ông ta dùng bản thân mình để chứng minh cho câu nói:

Con người là một sinh vật cực kì mạnh mẽ, nó có thể vượt qua bất cứ một khó khăn nào.

Các bạn học được gì từ ông ta? Các bạn có cảm thấy rằng mình nên hận thù con người vì những bất công mà mình trải qua và kết thúc cuộc đời như thế, hay là nên gán lại mọi giá trị để rồi được bước sang một cuộc đời mới?

Những bất công mà các bạn đã gặp có là gì so với Viktor Frankl hay không? Cả gia đình ông ta đều bị thiêu sống...

Cho nên các bạn đang có trong tay một phương thuốc nhiệm màu để đưa các bạn sang một thế giới mà các bạn chưa hề biết: **ĐỜI LÀ BỂ SƯƠNG VÀ CUỘC ĐỜI NÀY ĐÁNG SỐNG BẰNG VIỆC HỌC CÁCH GÁN LẠI MỌI GIÁ TRỊ CHO SỰ KIỆN.**

Nếu gặp khó khăn, thất bại, bất công... thì như đã nói: gán lại giá trị bằng cách nhìn về phía trái. Ta học hỏi được cái gì từ chúng để rồi từ đó nâng mình lên cao và làm gương cho người khác – những người cần sự động viên về tinh thần để rồi họ cũng tự mình thoát ra khỏi cuộc đời đầy tăm tối này, chứ đừng như những bọn dốt nát – những kẻ đã không còn tương lai vì lười biếng và luôn tìm cách kéo người khác chết chung với mình.

Cho nên ta muốn gửi đến những ai có ước mơ và lòng kiên trì một thông điệp sau: dù cho các bạn có là ai, có giàu hay nghèo, có bằng cấp hay không... chỉ cần các bạn có ước mơ và lòng kiên trì thì sau lưng các bạn có một con người và người này đủ bản lĩnh để biến bất cứ một ước mơ nào đó của các bạn thành hiện thực, miễn ước mơ này hoàn toàn phù hợp với tự nhiên và đừng làm hại đến người khác.

Quay về khởi điểm: Triết học hiện sinh vô thần

Như đã nói: cuộc đời này có đáng sống hay không, có ý nghĩa hay không có ý nghĩa... thì đều phụ thuộc vào bản thân của mỗi con người: các bạn có chịu gán giá trị cho nó hay không, và gán như thế nào.

Và tiếp theo là triết học hiện sinh vô thần, việc ý nghĩa của sự kiện được gán như thế nào... thì không phụ thuộc vào bản thân sự kiện, không phụ thuộc vào môi trường... mà nó phụ thuộc vào hành động của chủ thể. Có nghĩa là đối với triết học hiện sinh thì hành động là thứ khiến bạn trở thành cái gì mà bạn muốn.

Cho nên triết học hiện sinh tôn thờ cái sáng tạo, bởi vì chỉ có sáng tạo nó mới đẩy lùi được những phi lí và đau khổ trong cuộc đời, nếu không có sáng tạo thì sự nhảm chán và nhạt nhẽo sẽ xuất hiện, và tiếp theo đó là con người rơi vào tuyệt vọng và chết.

Bởi thế cách duy nhất để con người không bị tuyệt vọng và sự nhảm chán vây quanh cũng như tìm thấy cho mình một ý nghĩa nào đó trong cuộc đời là phải không ngừng sáng tạo, muốn sáng tạo là phải mạo hiểm, là phải liều lĩnh.

Khái niệm liều của chủ nghĩa hiện sinh không được hiểu là liều lĩnh của những kẻ tầm thường, mà đó là liều lĩnh để sáng tạo ra bản thân mình, họ phải liều bởi vì không có một nguyên tắc nào làm tiêu chuẩn – nếu có thì chẳng gọi là sáng tạo, cho nên mọi hành động hiện sinh đều mang tính chất là liều.

Liều là nói, là làm, là hành động, là sáng tạo để vươn tới cái cao hơn... và cứ như thế cho đến vô

cùng cho tới khi nào nhảm mắt xuôi tay thì thôi.

Thế sáng tạo ra cái gì? Cái đẹp và cái cao cả bởi vì không có loại khoái cảm nào cao hơn là cái đẹp và cái cao cả. Và chỉ có cái đẹp và cái cao cả mới không bị bào mòn bởi thời gian. Cho nên các bạn thấy những thiên tài, vĩ nhân hay anh hùng... họ làm những hành động hay công trình khoa học... bởi vì những thứ này mang lại cho họ cảm giác “phê” – cảm giác này không có loại ma túy nào qua nổi đâu.

Ai đó nếu có làm được những việc mà trước đó mình chưa làm được, và những việc này nó gắn liền với cái đẹp và cái cao cả thì mới biết được phần nào cảm giác này.

Cái đẹp là một phạm trù thẩm mỹ học dùng để chỉ một phẩm chất thẩm mỹ của sự vật, khi nó phù hợp với quan niệm của con người về sự hoàn thiện và tính lí tưởng, có khả năng gợi lên ở con người một thái độ thẩm mỹ tích cực do tác động qua lại giữa đối tượng và chủ thể.

Cái cao cả là một phạm trù của thẩm mỹ học dùng để chỉ những phẩm chất khách quan của những sự vật, hiện tượng, có tầm vóc lớn, có sức mạnh phi thường gây nên ở con người cảm xúc ngưỡng mộ, thán phục, sảng khoái, phấn chấn khi vượt qua được trạng thái choáng ngợp, bối rối ban đầu do chưa làm chủ được đối tượng. Từ đó có khả năng khơi dậy được sức mạnh bản chất nơi con người, kích thích ở con người ý chí, khát vọng để vượt qua được những khó khăn thử thách để vươn tới tầm cao.

Vygotsky nói: “Các cảm xúc về nghệ thuật là cảm xúc của trí tuệ”

Cho nên muốn cảm nhận được cái đẹp và cái cao cả thì các bạn phải nâng học thức mình lên, nâng khả năng cảm thụ nghệ thuật của mình lên.

Do vậy để có được một cuộc đời đáng sống, có ý nghĩa và hạnh phúc thì các bạn phải đảm bảo thỏa mãn 3 điều kiện sau

1. Phải có ước mơ, cụ thể ước mơ đó phải đưa các bạn đến cái đẹp và cái cao cả. Và ước mơ này phải kéo dài cho tới chết nếu như không muốn sự nhạt nhẽo và vô vị của cuộc sống xuất hiện.

2. Phải thực hiện hành động nhằm biến ước mơ thành hiện thực.

3. Phải thích thú trong việc làm hành động đó – cái này môn NLP cho phép các bạn lên đến đỉnh điểm của hạnh phúc, vì có những phương pháp luyện tập trong môn NLP cho phép các bạn **hoán đổi cảm xúc của những hành động**.

Vd:

Hành động chơi game, bài bạc – > mang lại cảm giác thích thú và sướng

Hành động học – > mang lại cảm giác chán

Môn NLP cho phép các bạn làm điều này sau 1 thời gian luyện tập

Hành động chơi game, bài bạc – > mang lại cảm giác chán

Hành động học – > mang lại cảm giác thích thú và sướng

Cho nên chỉ cần các bạn trở thành Master trong lĩnh vực NLP thì không có một cảm giác nào mà các bạn không đạt được.

Ta cần một ước mơ

Ngay chính ngày hôm nay, ta muốn vẽ ra một tương lai cho mình, ta cần một đích đến...

Sau khi mọi việc đã đâu vào đấy, ta sẽ rong chơi khắp nơi để tìm ra một người bạn đời cho mình. Trong trí tưởng tượng của ta nàng phải hiền lành, đáng yêu, biết làm

nữa thì tốt... Sau đó hai đứa sẽ đi khắp mọi nơi trên thế giới, những nơi mà vốn dĩ có nằm mơ ta cũng muốn đặt chân đến đó. Nào là đi trượt tuyết, luota sóng, leo núi...

Ta dự tính không biết mình sẽ làm đám cưới mấy lần trong đời, khoảng 10 lần với 1 người thì tốt – vì có ai cấm điều này đâu. Khoảng 2 năm đặt chân lên Châu Âu, đến 1 nhà thờ nào đó, nhỡ 1 vị cha đao nào đó... thế là khoảng 2 năm thì lại làm đám cưới 1 lần... nghĩ tới khung cảnh này thì lại thấy vui.

Sau đó tìm nơi nào yên bình, tốt đẹp mua một cái biệt thự xây dựng gia đình. Hi vọng nàng sẽ sinh cho ta hai đứa nhỏ, gái trước trai sau. Mỗi tối thì chị sẽ kể chuyện cổ tích cho em ngủ. Sau đó bố lại kể chuyện cổ tích cho chị ngủ. Sau đó bố bế mẹ vào phòng riêng để tận hưởng cơ thể của nhau.

Sáng dậy thì đi tập thể dục, trưa về thì học nấu ăn, chiều lại thì trồng cây, học khiêu vũ, tối hơn chút nữa đánh đàn cho nhau nghe...

Sau đó ta sẽ nuôi dạy con cái ăn học đến nơi đến chốn, cho nó sang Châu Âu học hành là tốt nhất...

Cứ như thế, còn biết bao nhiêu dự định mà ta muốn làm. Bởi vì cuộc đời này sẽ nhảm chán biết mấy nếu như người ta không chịu sáng tạo.

Ta sẽ dành trọn cuộc đời này để sáng tạo ra cái đẹp và cái cao cả. Ta sẽ biến tất cả những ước mơ đó thành hiện thực bằng những hành động của mình.

Và ngày hôm nay hành động tiếp theo đã được thực hiện!

CHƯƠNG 13:

CON ĐƯỜNG KHÔNG ĐỐI THỦ

© iStockphoto.com/Chad

A WINNER NEVER QUILTS AND A QUITTER NEVER WINS!

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremont trên HVA

Vẫn trong căn phòng nhỏ đối diện với chính mình, những dòng hồi ký của Roquentin – nhân vật chính trong kiệt tác của Sartre, đã đưa ta về nơi mà ta cần muốn đến

"Trời đất ạ! Chính tôi đã sống cuộc đời nấm hoang đó sao? Tôi sẽ làm gì với những ngày tháng của mình đây? Tôi sẽ dạo chơi. Tôi sẽ đến ngồi tại điện Tuileries trên một chiếc ghế sắt, hay tốt hơn để tiết kiệm, ngồi trên một chiếc ghế băng. Tôi sẽ đến đọc sách tại các thư viện. Và rồi? Mỗi tuần một lần đi xem chiếu bóng. Và rồi? Ngày chủ nhật tôi có đi xem người leo dây không? Tôi có đến chơi đánh cầu với những người hưu trí ở vườn Lục Xâm Bảo không? Và vào năm 30 tuổi! Tôi thương hại tôi.

Có những lúc tôi tự hỏi tốt hơn hết có nên tiêu trong một năm trọn cả ba triệu đồng còn lại của mình chăng, và sau đó... Nhưng nó sẽ đem đến cho tôi được cái gì? Những bộ y phục mới? Những người đàn bà? Những cuộc du lịch? Tôi đã có tất cả những thứ đó và giờ đây... đã hết rồi, chúng không còn làm tôi thèm khát hơn nữa: đối với những gì sẽ còn lại từ đó. Trong vòng một năm, tôi sẽ gặp lại chính mình, tâm hồn cũng trống rỗng như ngày hôm nay, chẳng có đến cả một kỷ niệm và chán nản mệt mỏi trước cái chết.

Ba mươi tuổi! Và một trăm bốn mươi bốn ngàn lợi tức. Những phiếu lợi tức cứ phải ghi lại mỗi tháng. Tuy thế, tôi chưa là một ông già! Ước sao người ta ban cho tôi một cái gì đó để làm... Tốt hơn là tôi nên nghĩ đến chuyện khác, vì có lẽ trong lúc này, tôi đang tự chơi trò chơi đóng kịch với chính bản thân mình...

Một cuốn sách. Dĩ nhiên việc viết lại một cuốn sách cho đời mình thoát đi nó chỉ là một công việc đầy buồn chán và làm ta mệt mỏi; nó không ngăn cản tôi tiếp tục hiện hữu và cảm nghiệm rằng mình đang hiện hữu. Nhưng sẽ có một lúc khi mà cuốn sách được viết xong, cuốn sách ở đây sau tôi và tôi nghĩ rằng một chút ánh sáng rực rỡ của nó sẽ rơi xuống quãng đời quá khứ của tôi. Lúc ấy giờ xuyên qua nó, có lẽ tôi có thể nhớ lại mà không cảm thấy kinh tởm về cuộc đời của mình

Có lẽ vào một ngày nào đó, khi nghĩ đến đúng giờ phút này, cái giờ phút ủ ê, cái giờ phút mà lưng khòm xuống, tôi đang chờ lúc đó để leo lên tàu, có lẽ tôi sẽ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn và tôi tự nhủ: "Chính vào ngày đó, giờ đó, mọi sự sẽ khởi đầu"

Chính vào ngày đó, giờ đó, mọi sự sẽ khởi đầu...

Hai số phận được đặt lên bàn cân.

Ông ta đang du lịch trên một con đường tuyệt đẹp, thế nhưng một tai nạn đột ngột xảy ra. Khi tỉnh dậy, ông ta thấy mình đang nằm trên một chiếc giường với toàn thân bỗng nặng. Không chịu cúi đầu trước số phận, con người này đã chiến đấu với chính bản thân mình. Một sự cố tiếp theo, tai nạn máy bay đã làm ông ta liệt nửa người từ hông tới chân. Có lẽ trong cuộc đời của mỗi một con người, những thử thách mà cuộc đời đặt ra đã vượt quá mức chịu đựng, và cách duy nhất mà phần đông con người có thể làm được đó là bỏ cuộc.

Một con người khác, ông ta sinh ra trong một gia đình giàu có với tài năng thiên bẩm. Ở tuổi 22 ông ta đã trở nên nổi tiếng với đủ loại danh vọng. Ông ta có tất cả những gì mà người khác không có, một người vợ đẹp, một gia đình hạnh phúc, tài sản kếch sù và các mối quan hệ với những con người nổi tiếng.

Anthony Robbins là người kể lại câu chuyện này, câu chuyện về cuộc đời của hai con người hoàn toàn trái ngược và ông ta hỏi: Bạn muốn chọn cuộc đời nào? Câu trả lời đã quá rõ ràng: cuộc đời thứ 2. Thế nhưng Anthony Robbins nói rằng trước khi chọn lựa, hãy nghe hết toàn bộ câu chuyện mà ông ta muốn nói.

Con người thứ nhất tên là Mitchell, ông ta vẫn đang còn sống và có cuộc đời hạnh phúc hơn bất cứ con người nào kể từ khi tai nạn đầu tiên xảy ra, ông ta hiện là triệu phú và có tầm ảnh hưởng rất mạnh lên cộng đồng nơi ông ta đang sống.

Con người thứ hai tên là John Belushi. Ông ta là một diễn viên hài cực kì nổi tiếng và thành công trong giai đoạn của ông ta, người đã mang lại nụ cười cho biết bao nhiêu người khác, thế nhưng ông ta đã chết ở cái tuổi 33 với sự cố: chết vì dùng heroin và cocaine quá liều.

Anthony Robbins đi đến kết luận:

Mitchell: mặc dù con người này bên ngoài tưởng chừng đã mất đi tất cả, thế nhưng bên trong ông ta lại có được tất cả.

John Belushi: bên ngoài tưởng chừng như ông ta đã có được tất cả, thế nhưng bên trong ông ta lại chẳng có cái gì cả.

Còn hàng loạt câu chuyện như thế

Colonel Sanders – một triệu phú người sáng lập ra Kentucky Fried Chicken ở cái tuổi hơn 60 – cái tuổi mà người khác cho rằng mình nên chấp nhận cuộc đời và chết. Sau khi về hưu ở cái tuổi 60 Colonel Sanders ông ta quyết định sẽ làm lại cuộc đời, tài sản của ông ta lúc này chỉ là một món tiền nhỏ về hưu và công thức để làm món gà rán. Ông ta mang công thức này đến các nhà hàng với mong muốn họ sẽ làm món gà này và bán, sau đó chia cho ông ta một phần tiền lời.

Thế nhưng trời không chiều lòng người, Colonel Sanders đã trải qua những ngày tháng ăn bờ ngử bụi và gõ cửa đến hơn 1009 nhà hàng mới có người đồng ý. Lúc này Anthony Robbins hỏi: liệu nhà hàng thứ 1009 từ chối Colonel Sanders thì ông ta làm thế nào? Câu trả lời đơn giản: ông ta sẽ gõ cửa tới nhà hàng 1010.

Một ông già hơn 60t đủ sức chịu thất bại đến hơn 1008 lần đã khiến cho tự nhiên phải khuất phục và “phép màu” đã xảy ra.

Câu chuyện về Pete Strudwick người không có đôi bàn tay và bàn chân nhưng lại là nhà vô địch marathon ở cự ly 25000m.

Một Hellen Keller mới sinh ra đã câm, mù và điếc thế nhưng bà ta đã sống một cuộc đời hoành tráng hơn bất cứ một con người lành lặn nào và được toàn nước Mỹ tặng cho danh hiệu “Người thép hay người không gục ngã”

Có lẽ chính vào ngày đó, giờ đó, mọi sự sẽ khởi đầu...

Neuro Linguistic Programming (NLP)

Có lẽ hậu thế đi sau sẽ không có lời nói nào để thể hiện hết lòng khâm phục và kính trọng cho hai người đã sáng lập ra môn NLP là Richard Bandler và John Grinder

Môn NLP có thể nói nó là môn học duy nhất thật sự khoa học **giúp cho chúng ta có được bất cứ cảm giác nào mà mình muốn.**

Nền tảng của môn NLP như sau: **Bất cứ một loại cảm giác nào của các bạn cũng là do ba yếu tố chính sau gây ra**

- Môi trường bên ngoài
- Tư thế của các bạn
- Hình ảnh các bạn có trong đầu

Để minh họa một cách sống động thì các bạn hãy làm bài tập sau:

Trường hợp 1: Các bạn đứng với tư thế cúi đầu, mắt nhìn xuống đất và tưởng tượng ra khung cảnh tệ hại nhất đến với mình như thất nghiệp, hết tiền... Cảm giác gì sẽ diễn ra trong cơ thể các bạn? Đương nhiên: buồn chán, không có sức sống, hết hi vọng...

Trường hợp 2: Các bạn đứng thẳng cao đầu, nở cụ cười, tưởng tượng ra khung cảnh tuyệt vời nhất mà các bạn có được như tự do, đầy tiền, có bất cứ cái gì mình muốn... Cảm giác gì sẽ diễn ra? Ham sống, vui vẻ, tự tin...

Cũng cùng 1 con người thế nhưng trong 2 trường hợp sẽ sản sinh ra 2 loại cảm giác khác nhau, còn vì sao thì đã nói

Tiếp theo quay về với Nguyên Lý 20/80: Bên trong nó quyết định đến 80 % cho nên chỉ cần các bạn kiểm soát được hình ảnh trong đầu của các bạn đồng nghĩa với việc các bạn sẽ kiểm soát được cảm xúc của cơ thể và ngược lại.

Lúc này môn NLP đặt ra cho các bạn một nhiệm vụ duy nhất: phải làm chủ và kiểm soát cho được hình ảnh trong đầu thay vì để nó chạy linh tinh theo thói quen, phản xạ.

Hiện tại các bạn suy nghĩ về cái gì? Hình ảnh trong đầu các bạn là tiêu cực hay tích cực? Thế nhưng Doremon cam đoan rằng: có những suy nghĩ hay hình ảnh các bạn không muốn nó tới nhưng nó vẫn tới – đây là hậu quả của việc từ trước đến giờ các bạn sống một cách buông thả – theo nghĩa các bạn để những suy nghĩ của mình được dấn dắt bởi thói quen, bởi môi trường.

Lấy ví dụ: Các bạn đang ở trong trạng thái hưng phấn vì mới làm được cái gì đó, bỗng nhiên các bạn nhận được một thông tin tiêu cực như: bị đuổi việc, hay gây hấn với người khác. Lúc này cảm giác các bạn sẽ hoàn toàn khác: thất vọng hay tức giận...

Các bạn hãy nhớ

- Việc hưng phấn: là kết quả của suy nghĩ và hình ảnh trong đầu các bạn.
- Việc thất vọng hay tức giận: cũng là kết quả của suy nghĩ và hình ảnh trong đầu các bạn.

Vậy câu hỏi tiếp theo: **Cảm giác gì của các bạn sẽ xảy ra nếu như các bạn đủ sức kiểm soát được suy nghĩ và hình ảnh trong đầu?** Đương nhiên câu trả lời đã có phía trên: **Các bạn sẽ có được bất cứ cảm giác nào mà mình muốn.**

Cho nên Anthony Robbins ông ta kinh khủng ở một chỗ: ông ta trở thành chuyên gia trong lĩnh vực NLP tới mức độ là ông ta có thể có được bất cứ một loại cảm giác nào, vào bất cứ một thời điểm nào và lâu đến chừng nào mà ông ta muốn.

Trái ngược lại là các bạn: Việc các bạn vui sướng giận hờn, hưng phấn hay chán nản hầu như không nằm trong tầm kiểm soát của các bạn, mà nó nằm ở bên ngoài. Có nghĩa là cảm xúc của các bạn nó giống như thời tiết, mưa nắng thất thường.

Cho nên các trường hợp về những người liệt kê ở trên là như vậy: dù cho bên ngoài các bạn có được tất cả mọi thứ như tiền tài, danh vọng hoặc các bạn mất đi tất cả như bị tai nạn, bệnh tật... thì nó đều không phải là nguyên nhân chính sản sinh ra cảm giác của các bạn, mà gốc rễ sâu xa của nó: **là hình ảnh và suy nghĩ mà các bạn có trong đầu**.

Cho nên đừng ngạc nhiên gì mấy khi các bạn thấy những người có thừa tiền, danh vọng, thiên tài... nhưng họ vẫn đau khổ như ai.

Kỹ thuật Reframing – Thay đổi trạng thái

Một trong các kỹ thuật cực mạnh hoặc có thể nói là trái tim của môn NLP là kỹ thuật reframing. Kỹ thuật này cho phép các bạn thay đổi bất cứ một trạng thái nào mà các bạn muốn, bằng cách thay đổi hình ảnh hay ý nghĩa của hình ảnh.

Lấy ví dụ: Nếu các bạn suốt đời chưa gặp cướp thì việc các bạn đi ngoài đường và nghe tiếng bước chân đi sau mình sẽ chẳng gợi lên cảm giác gì nơi các bạn. Trái ngược lại nếu một người đã bị cướp thì họ sẽ rất lo sợ.

Việc 2 người cùng nằm trong 2 trường hợp như nhau nhưng lại sản sinh ra hai cảm giác khác nhau bởi tại vì: **ý nghĩa mà họ gán cho sự kiện là khác nhau**.

Lúc này các bạn hãy nhớ lại Tâm Lý học của Viktor Frankl: Tất cả mọi sự kiện đều không hề có một ý nghĩa nào ngoài ý nghĩa mà các bạn gán cho nó.

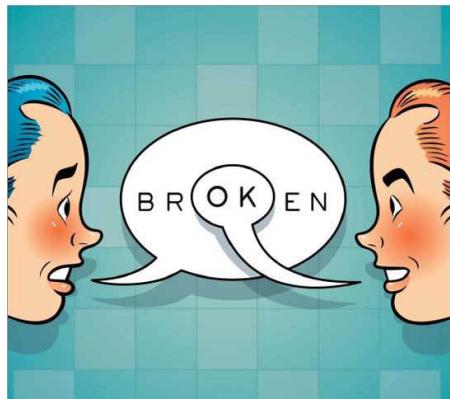
Trường hợp 1: Người không cảm giác gì bởi tại vì họ chưa gặp cướp cho nên trong bộ óc của họ không hề có một cảm giác gì liên kết với tiếng bước chân ở đằng sau.

Trường hợp 2: Người lo sợ bởi tại vì họ đã bị cướp cho nên họ liên kết bước chân đằng sau với vụ cướp mà họ gặp từ đó họ lo sợ.

Lấy một ví dụ nữa:

Có một bệnh nhân của Richard Bandler bị một chứng bệnh "tự yêu". Người này thương thầm một cô gái học chung trường với mình nhưng chưa bao giờ nói chuyện, ông ta – vì người này cũng lớn tuổi cù để mãi hình ảnh cô gái đó trong đầu với biết bao nhiêu mơ mộng những thứ tốt đẹp về cô gái đó.

Thế nhưng trong thực tế người con gái đó

lại không như ông ta nghĩ, vì vô tình mà người con gái đó lại là bạn gái của một người bạn của Richard Bandler. Và bất kì ai trong chúng ta cũng bị chứng bệnh này, chúng ta thương thầm một ai đó và thế rồi biết bao nhiêu mơ mộng được vẽ ra, ta tưởng tượng người đó có đầy đủ mọi thứ ta muốn, thế nhưng trong thực tế thì không như vậy.

Quay lại người bệnh, cái người này cần phải chữa: quên cô gái này đi. Thế nhưng ông ta lại không làm được – điều này có lẽ là bình thường đối với bất kì ai. Cho nên ông ta mới tìm đến Richard Bandler để nhờ chữa trị, bởi vì ông ta cần quên cô này đi để tìm cô khác.

Cái kinh khủng của môn NLP là ở chỗ này: Những căn bệnh tưởng chừng như bất trị, những căn bệnh lâu năm, có thể chữa khỏi trong vòng 15 – 30 phút đối với các chuyên gia NLP

Richard Bandler ông ta làm như sau: ông ta hỏi người bệnh là ghét cái gì nhất, mùi gì khiến ông ta cảm thấy buồn nôn và khó chịu nhất. Sau khi được cung cấp thông tin và lúc sau Bandler mang thứ đó tới – đương nhiên không cho người bệnh biết. Bandler lúc này bảo người bệnh hãy tưởng tượng ra hình ảnh cô gái đó thật mãnh liệt – được khoảng 5 phút sau thì Bandler bất thình lình mang cái thứ khiến người bệnh buồn nôn ra, thế là ông ta buồn nôn trong lúc ông ta nghĩ về cô gái

Bandler đã làm thứ sau cho người bệnh: **liên kết cảm giác buồn nôn với hình ảnh cô gái.**

Lúc này các bạn đoán xem cảm giác gì sẽ xảy ra khi người bệnh nghĩ về cô gái? đương nhiên là buồn nôn, thế là không cần bảo cũng quên cô này đi.

Các bạn cũng là nạn nhân của các thí nghiệm như trên nhưng các bạn không hay biết. Ví dụ khi các bạn mới gây gổ với ai đó thì lần sau chỉ cần nghe tới tên người đó hay gặp mặt người đó thì các bạn lại cảm thấy tức giận.

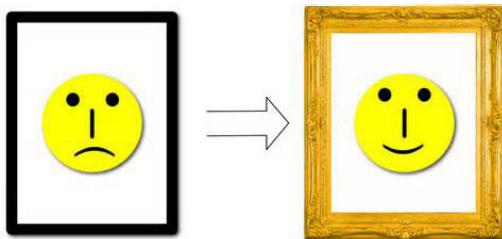
Các bạn đã thấy được ứng dụng khủng khiếp của những gì mà Doremon đã viết chưa?

Muốn bỏ thói xấu nào đó thì chỉ cần làm thứ sau: **liên kết cảm giác đau khổ, chán ghét, khó chịu tới thói xấu muốn bỏ.**

Muốn luyện đức tính tốt nào đó thì tương tự: **liên kết cảm giác sung sướng tới nó.**

Việc liên kết cảm giác có thể được thực hiện bằng 2 con đường:

- Bên ngoài: như Bandler đã làm
- Bên trong: kỹ thuật Reframing

Kỹ thuật Reframing như sau: Các bạn thay đổi toàn bộ lượng thông tin ban đầu, nguyên thuỷ thành thông tin khác. Cụ thể:

Thông tin hay hình ảnh A: khiến các bạn khó chịu, tức giận

Sau khi qua giai đoạn Reframing – thay đổi trạng thái thì các bạn sẽ làm biến dạng thông tin ban đầu để nó không còn như xưa, lúc này: Thông tin hay hình ảnh A – qua Reframing thành thông tin hay hình ảnh B: sản sinh ra cảm giác khác – còn cảm giác này là gì thì phụ thuộc vào mục tiêu Reframing của các bạn.

Lấy ví dụ:

Trường hợp 1: Các bạn bị sếp mắng từ đó sinh ra cảm giác chán đời, khó chịu hay tức giận khi thấy sếp

Lúc này nếu các bạn muốn thay đổi cảm giác đó khi nghĩ tới sếp thì làm như sau:

Ngồi một mình nơi yên tĩnh, nhớ lại ý chang khung cảnh, lời nói đó... Cái khác biệt là ở chỗ: Các bạn xem nó giống như một vở kịch, có nghĩa là các bạn là khán giả ngồi xem vở kịch có 2 người: 1 người là sếp mắng 1 người khác (là các bạn). Đương nhiên để làm điều này thì phải cần luyện tập và có trí tưởng tượng cực cao.

Sau đó các bạn thêm bớt nội dung gì vào vở kịch đó, như biến ông xếp thành một tên hài (thay hình ảnh của sếp thành hình ảnh tên hài, hoặc vịt donal, chuột mickey...) thay

lời chửi mắng thành lời của con vịt chẳng hạn... Sau đó tua “cuộn phim kí ức” đó đi tới, đi lui... giống như các bạn tua cuộn băng với tốc độ tối đa đến mức mà nó kêu xoẹt... Mục tiêu duy nhất của nó: **phá nát hình ảnh nguyên thuỷ và thay vào đó là một hình ảnh mới.**

Các bạn muốn thấy được hiệu quả: các bạn phải luyện kỹ thuật này đủ lâu, đủ mạnh tới mức độ là bộ óc của các bạn sẽ chấp nhận hình ảnh mới tạo ra như một sự thật. Giống như trường hợp “tự yêu” – trường hợp này các bạn cũng tự tưởng tượng ra, và do các bạn tưởng tượng quá nhiều quá lâu cho nên bộ óc nó tin là thật

Trường hợp 1 này Doremon minh họa cho các bạn việc thay đổi trạng thái từ tức giận, khó chịu vì bị sếp mắng sang cảm giác buồn cười hoặc lố bịch, vì một con vịt đứng kêu cợp cợp trước mặt các bạn không buồn cười hay lố bịch là gì?

Trường hợp 2: Các bạn muốn quên đi một người nào đó, như trường hợp “tự yêu”

Ngồi xem thử mình ghét cái gì nhất ở người bạn đời mình. Sau đó tưởng tượng ra người muốn bỏ làm những thứ mà các bạn ghét. Và lúc này các bạn đang liên kết người đó với thứ các bạn ghét...

Chỉ cần tưởng tượng đủ lâu, đủ nhiều... thì bộ óc các bạn sẽ chấp nhận nó như là một sự thật. Lúc này nghĩ tới người đó các bạn chỉ có cảm giác ghét mà thôi

Doremon chỉ minh họa nó đơn giản thôi, còn để hiệu quả hơn nữa các bạn có thể dùng hình ảnh, âm thanh...

Lấy ví dụ như các bạn thật sự muốn bỏ thuốc lá, các bạn chỉ cần đi mua các bức hình liên quan đến tác hại của nó như ung thư phổi... về để trước mặt và nhìn, sau đó tưởng tượng ra hình ảnh kinh khủng đó trong đầu, liên kết hình ảnh này với thuốc lá. Kèm theo đó là lời nói như: Tôi ghét thuốc lá, thuốc lá khiến tôi buồn nôn... Chỉ cần các bạn làm đủ mạnh, đủ nhiều... thì lúc này khi cầm đến điếu thuốc nó sẽ khiến các bạn buồn nôn thôi.

Cho nên vấn đề của kỹ thuật Reframing là ở chỗ đó: **Thay đổi hình dạng, ý nghĩa ban đầu của sự kiện để sản sinh ra cảm giác khác.**

Giả sử các bạn sợ độ cao thì cách chữa như sau: tưởng tượng trong đầu mình hình ảnh mình đứng trên độ cao nào đó (có thể ban đầu là không cao mấy, sau này nâng dần)

và cứ tưởng tượng nhiều để cho bộ óc nó tin, cần thiết thì nói: Tôi thích độ cao... Thì sau một thời gian luyện tập các bạn sẽ bớt sợ hoặc không còn sợ độ cao nữa.

Có nghĩa là: Các bạn có thể chữa bất cứ một căn bệnh nào của mình bằng cách làm cho bộ óc nó tin – quay lại vấn đề về niềm tin. Muốn làm cho bộ óc nó tin thì cứ tưởng tượng, vẽ vời hình ảnh đó trong đầu đủ lâu, đủ mạnh là xong.

Thế nhưng Doremon ít khi dùng kỹ thuật Reframing theo hướng là phá nát hình ảnh ban đầu, vì hầu như không cần. Nếu như các bạn có những chứng bệnh thật sự muốn trị như bị ám ảnh bởi cướp hay gì đó thì nên dùng, như tưởng tượng ra mình đi ngoài đường có tiếng bước chân theo sau thì các bạn vẫn vui vẻ... còn không thì thôi. Thế nhưng các bạn cũng cần phải luyện để tới lúc dùng.

Như Anthony Robbins khi ông ta đi diễn thuyết khắp thế giới, mới bước chân về nhà đã nghe tin công ty do ông ta lập ra phá sản, vì người ông ta tin cậy đã lén ăn cắp tiền. Lúc này người khác thì như thế nào? Hoảng hốt, thất vọng, lo sợ, tức giận...

Thế nhưng Anthony Robbins thì lại khác, ông ta vẫn để cảm giác đó xuất hiện như thường và sau đó Reframing lại chúng trong vòng 15 – 30' – thay hình ảnh khiến ông ta tức giận... bằng hình ảnh khác, sau đó thì ông ta đã lấy lại sự tự tin và hưng phấn như ban đầu, tiếp theo ông ta giải quyết khó khăn và cuối cùng là cứu công ty khỏi phá sản.

Cái khác biệt giữa người luyện với không luyện tập là như vậy: Anthony Robbins chỉ cần khoảng 15 – 30' là có thể thay đổi trạng thái từ tức giận sang vui vẻ, từ chán nản sang hưng phấn... còn các bạn có thể là vài tuần hoặc thậm chí là vài tháng hoặc có thể bị sự kiện nào đó ám ảnh cho tới suốt đời.

Ứng dụng tiếp theo: dành cho những ai có gia đình

Chúng ta hay thấy khi mình tức giận thì cứ tìm người bạn đời để trút bầu tâm sự – các bạn đang phá nát hạnh phúc của mình bởi vì lúc này các bạn đang làm thứ sau: liên kết cảm giác tức giận tới người bạn đời. Chỉ cần làm điều này đủ lâu đủ mạnh thì tới một lúc nào đó “phản xạ” sẽ xuất hiện: thấy người bạn đời – tức giận.

Cho nên các bạn phải sử dụng cho hết những trạng thái của các bạn: lúc nào chán đời, tức giận thì nghĩ tới thứ muôn bở và tránh xa người mình yêu thương. Lúc nào vui vẻ thì nghĩ tới thứ muôn có hay gặp người mình yêu thương.

Doremon tóm tắt lại như sau:

1.Các bạn muốn có hạnh phúc thì bắt buộc các bạn phải để trong đầu những hình ảnh liên quan đến hạnh phúc – đây mới là cái mà Doremon muốn các bạn dùng cho kỹ thuật Reframing.

Các bạn muốn cái gì? Một căn nhà đầy đủ tiện nghi, một cuộc sống giàu sang... thì bắt buộc các bạn phải kiểm soát hình ảnh trong đầu các bạn: **chỉ cho phép hình ảnh lên quan tới thứ mình muốn, những hình ảnh khiến các bạn vui vẻ, hưng phấn hiện lên trong đầu.**

Thế hình ảnh này từ đâu mà ra? Nếu các bạn không đủ sức tưởng tượng thì lên Google tìm các hình ảnh mà các bạn thấy thích và cứ nhìn vào đó

Cụ thể:

- Chọn hình ảnh các bạn thấy thích
 - Chọn hình ảnh khiến các bạn thấy hưng phấn
 - Chọn âm thanh khiến các bạn thấy vui vẻ
-

Sau đó bằng mọi giá phải luyện tập dần là chỉ cho những hình ảnh, âm thanh đó hiện lên trong đầu. Để làm điều này cũng không khó khăn mấy đâu, cái quan trọng là các bạn có muốn luyện tập hay không.

Nhân đây Doremon nói thêm về kỹ thuật tạo ra sự ám ảnh trong bộ óc. Một trong số đó là Imagination – sự tưởng tượng: cái gì các bạn tưởng tượng đủ lâu, đủ mạnh thì cái đó thành hiện thực.

Cho nên ngay từ bây giờ các bạn phải sử dụng phép màu bằng cách: luyện tập làm sao cho bộ óc của các bạn chỉ tượng tượng ra thứ mình muốn.

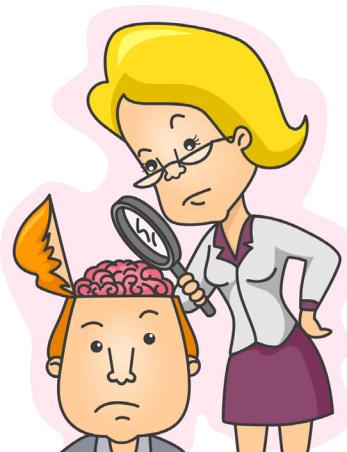
Trái ngược lại nếu như các bạn cứ theo thói quen là tưởng tượng ra thứ mình ghét hay không muốn như thất nghiệp, thất bại... thì các bạn sẽ có được cảm giác lo sợ, thiếu tự tin... kèm theo đó là sử dụng “phép màu” theo hướng có hại.

Để làm điều này đơn giản nhất: trước khi đi ngủ xem thử bộ phim nào có khung cảnh giàu sang, nếu kèm theo âm thanh vui vẻ nữa thì tốt... sau đó "chụp" lại khung cảnh các bạn muốn này. Cứ làm như thế ngày qua ngày thì "quá trình tẩy não" sẽ xảy ra rất nhanh.

Tiếp theo nữa để đạt tới trạng thái tự tin tối đa trước các sự kiện thì trong bộ óc các bạn phải có "người gác cửa", tức là các bạn phải tưởng tượng ra một hình ảnh nào đó thật oai hùng và lấy nó để làm điểm tựa. Có nghĩa là cứ khó khăn nào xuất hiện thì nó sẽ bị "người gác cửa" này đánh bật ra, còn các bạn thiếu tự tin hay lo sợ bởi vì các bạn hay nghĩ tới những thứ tiêu cực và trong bộ óc các bạn không có một hình ảnh nào đó thật oai hùng

2. Dùng kỹ thuật Reframing để trị các chứng bệnh mà các bạn bị ám ảnh bằng cách phá nát hình ảnh đó và thay vào là hình ảnh mới. Nếu ai không bị cái này thì khỏi cần

Anthony Robbins – Neuro Associative Conditioning (NAC)

NAC là một kỹ thuật đỉnh cao hơn cả NLP do Anthony Robbins xây dựng. Vì trong quá trình rèn luyện NLP Anthony Robbins phát hiện ra nó vẫn còn có nhược điểm – xác suất để các bạn quay về trạng thái cũ hay cảm giác cũ rất cao.

Lấy ví dụ như trường hợp bỏ thuốc lá, Anthony Robbins đã dùng kỹ thuật NLP để trị cho họ, thế nhưng sau một năm bỏ thuốc thì họ lại quay về thói quen cũ.

Những trường hợp yêu đương, sau khi quên người đó và chán ghét họ được 6 tháng hay 1 năm thì cảm giác yêu thương nó lại quay về, khiến cho người ta không thể nào bỏ đi quá khứ.

Cái vấn đề nó là ở chỗ đó, có nghĩa là kỹ thuật NAC là sự hoàn thiện hơn NLP một bậc – nó giúp cho các bạn có được bất cứ loại cảm giác nào cũng như mục tiêu nào trong một thời gian ngắn nhất và lâu dài nhất.

Nguyên thuỷ của NAC do Anthony Robbins xây dựng thì gồm 6 bước, riêng Doremon bỏ bớt một bước vì bước này nó đã nằm trong các bước kia

1. Xác định rõ ràng các bạn muốn cái gì và chướng ngại vật nào ngăn cản các bạn tới thứ mình muốn

Một lần nữa chúng ta lại quay về với vấn đề: Bạn muốn cái gì? Các bạn phải xác định cho được, lúc này cách tốt nhất là các bạn làm bài tập sau: Lấy giấy ra ghi tất cả thứ mình muốn

- Muốn sống ở đâu?
- Muốn có bao nhiêu tiền?
- Muốn cuộc sống mình như thế nào như ăn ngon, mặc đẹp?
- Muốn gia đình mình như thế nào?

Sau đó liệt kê ra toàn bộ những tính cách, suy nghĩ, người bạn, thói quen xấu... ngăn cản mình đạt được thứ mình muốn

Để làm điều này thì Doremon phải nhắc lại: Các bạn phải dám sống và dám chịu trách nhiệm cho đời mình. **Có nghĩa là các bạn phải có 100% tự do trong các lựa chọn và không cần thiết phải biết làm cách nào để đạt được thứ mình muốn.** Chỉ cần xác định được thứ mình muốn và đảm bảo thứ muốn đó gây ra ở các bạn cảm xúc hưng phấn, thèm khát, hạnh phúc.

2. Liên kết cảm giác đau khổ tới những thứ muốn bỏ

Cái này Doremon đã nói trong kỹ thuật NLP, lấy ví dụ

- Liên kết việc mất tự do với đau khổ
- Liên kết việc dốt nát với đau khổ
- Liên kết việc nghèo đói với đau khổ

Có nghĩa là các bạn phải liên kết cảm giác đau khổ tới thứ mình ghét. Còn muốn liên kết cảm giác thì đã nói

Lấy ví dụ: Tưởng tượng ra việc mình dốt nát, nghèo đói bị người ta xem thường, tưởng tượng đủ mạnh đủ nhiều vào. Muốn thì kèm theo lời nói như: Dốt nát là đau khổ, nghèo đói là đau khổ... và hãy nhớ phần quan trọng: cảm giác mà các bạn dồn vào các sự kiện. Có nghĩa là giữa một bên nói: Dốt nát là đau khổ với vẻ mặt bình thường, bên còn lại thể hiện nét mặt đau khổ thì nó khác.

Chú ý: Nếu như các bạn đã thực sự biết rằng việc dốt nát, nghèo đói... nó thảm hại, đau khổ đến cỡ nào thì bước này khỏi cần làm.

3. Liên kết cảm giác sung sướng tới thứ mình muốn có

Các bạn muốn có cái gì thì liên kết cảm giác sung sướng tới nó, mục tiêu là để các bạn có được sự hưng phấn và ham muốn để theo đuổi thứ mình thích. Giai đoạn này cực kì quan trọng, và những ai thất bại hoặc chán nản không có niềm vui trong cuộc đời bởi tại lí do sau:

- Các bạn không biết mình muốn cái gì
- Cái muốn của các bạn không khiến cho các bạn sung sướng hoặc hưng phấn cao độ

Cho nên giai đoạn này các bạn phải đảm bảo: Phải tìm ra cái muốn nào khiến các bạn thực sự muốn và hưng phấn. Muốn tìm ra nó thì Doremon đã nói, bỏ hết tất cả các giới hạn như lo sợ thất bại hay người khác không ủng hộ...

- Dùng kỹ thuật NLP để làm cho cảm giác muốn hay hưng phấn này nó mạnh lên bằng cách như đã nói: lên Google hay xem phim để tìm các khung cảnh hay âm thanh khiến các bạn "thèm khát", sau đó "chụp" toàn bộ chúng lại và giữ nó ở trong đầu.

Cần thiết thì thêm âm thanh, cảm giác vào như mỗi lần nghĩ tới thứ mình muốn thì nói: Tôi muốn có tự do quá, tôi muốn cái nhà quá... kèm theo các cảm xúc thật mãnh liệt. Mục tiêu cũng chỉ để: liên kết cảm xúc mãnh liệt này tới thứ mình muốn

- Phải làm cho cái muốn nó lớn hơn nỗi sợ hãi. **Hay làm cho cái mà các bạn sẽ có nó lớn hơn cái mà các bạn sẽ mất.**

4. Tạo điều kiện liên tục để cái mới – cái muốn có nó phát triển

Lấy ví dụ như trường hợp bỏ thuốc lá, sau khi bỏ được 1 năm họ liền quay lại với thói quen cũ, bởi tại vì:

- Họ không có thói quen nào thay thế cho thói quen bỏ thuốc lá – đây là việc làm ở giai đoạn 3. Có nghĩa là họ đã được các chuyên gia NLP tạo ra cảm giác ghét với thuốc lá, nhưng cái họ thiếu là không biết mình muốn gì, hay thói quen gì sẽ thay thế cho thói quen bỏ thuốc lá.

- Họ không tạo điều kiện để cái thói quen mới nó phát triển.

Lấy ví dụ như trường hợp yêu đương, sau khi ghét được 6 tháng hay 1 năm rồi thì quay lại, tại vì:

- Họ không có thói quen hay người yêu mới để thay thế cho người yêu cũ đã ghét – đây là giai đoạn 3
- Họ không tạo điều kiện để cái mới phát triển, do đó họ sẽ quay về với cái cũ

5. Kiểm tra nó

Xem thử cái mới có phù hợp hay không, nếu có thì tiếp tục giữ lại cho tới chết, không thì bỏ tìm cái khác, cứ như thế

Cho nên việc các bạn dám bỏ học, hoặc các bạn dám theo đuổi ước mơ của mình mà không cảm thấy lo sợ, buồn rầu... thì các bạn phải đảm bảo như sau:

- Xác định được thứ mình muốn – đã nói ở bước 1.
- Liên kết cảm giác đau khổ tới thứ muốn bỏ: như thói quen cũ, người bạn cũ, tính cách cũ, con người cũ.
- Liên kết cảm giác sung sướng tới thứ mình muốn có: thói quen mới, tính cách mới, con người mới. Giai đoạn này là cực kì quan trọng, nó quyết định các bạn có thành công hay không. Tóm lại: **phải làm cho thứ muốn có mạnh hơn thứ muốn bỏ là xong.** Có nghĩa: Các bạn phải thích thú với con người mình sẽ trở thành trong tương lai và chán ghét con người hiện tại của mình.
- Tạo điều kiện để cái muốn có phát triển. Có nghĩa: chấm dứt với cái cũ như bỏ dần tính cách cũ, không tiếp xúc hay liên hệ gì với cái cũ. Lấy ví dụ như Doremon: không liên hệ với bạn cũ, không nhớ tới kỉ niệm cũ... Chỉ xem phim và hình ảnh liên quan tới cái muốn có như: các danh lam thắng cảnh, chỉ suy nghĩ tới tương lai mình sẽ làm gì.
- Kiểm tra nó: nếu cái mới thật sự khiến các bạn hạnh phúc và hưng phấn thì giữ lại, không thì tiếp tục quay lại từ đầu. Cho nên đừng ném phí thời gian bằng cách: **xác định sai thứ mình muốn.**

Doremon cung cấp những cái muốn của mình để các bạn tham khảo:

- Nếu có bạn thì đó phải là học thức còn không thì thôi vì bạn dốt nát nó rất nguy hiểm và phiền phức, cho nên Doremon chưa hề cảm thấy cô đơn khi không có bạn.
- Hiện trên thế giới có mấy tỉ người, nếu các bạn có tiền rồi thì đi du lịch qua nước ngoài và sẽ tìm được những người bạn hợp với mình thôi.
- Cuộc sống này có đầy đủ thứ để ta hưởng thụ nên không có lí do gì để chịu khổ bằng cách: cam chịu, nhẫn nhục...

Nói tóm lại các bạn nên tự tìm cho mình thứ mình muốn và thứ muốn này phải khiến các bạn thèm khát hưng phấn là được

Con đường không đối thủ

Cũng đã lâu lắm ta chưa trò chuyện với chính bản thân mình, với hình bóng đang ẩn sâu trong suy nghĩ và giúp ta trụ vững cho đến tận ngày hôm nay...

Trong bản thân mỗi người đều có một vị anh hùng, một con người cung cấp cho ta một điểm tựa về niềm tin để ta tiếp tục chiến đấu...

Ta vượt qua hàng đống suy nghĩ mông lung, mờ ảo... để tiến về với con người mà ta cần gặp

Một bóng hình, một điểm tựa mà ta đã tạo ra qua bao năm tháng...

Hôm nay ta lại đến thăm ông đây, ta muốn ngồi lại nơi này để cùng ông trò chuyện...

Có lẽ thật sự là điên rồ, khi ta và ông sống cách nhau đến mấy thế kỷ, chúng ta cũng chưa từng gặp nhau lần nào, nhưng sao thấy thân quen quá, ta cảm giác rằng ông đã ở bên cạnh ta từ lâu lắm rồi, đã hòa vào cơ thể của ta, từng suy nghĩ, dòng máu...

Ta đã theo dõi ông qua từng trận chiến, những ngày tháng khổ luyện, những thất bại cũng như cay đắng trong cuộc đời...

Ta cũng đã từng thốn thúc và thề với lòng mình: ta sẽ làm cho hình ảnh của ông được sống lại, sống lại trong chính bản thân ta.

Chỉ đáng tiếc một điều là chúng ta không cùng sống trong một thời đại, vì biết đâu lúc đó ta và ông có thể là bạn của nhau, thật đáng tiếc thay...

Ta tự nhủ với lòng mình, ít ra... ít ra thì ta đã làm cho con người này sống lại trong chính bản thân mình. Con người này có tên là Miyamoto Musashi – samurai huyền thoại của Nhật Bản...

Ta được biết đến ông qua cuốn truyện tranh Vagabond và kể từ ngày đó tinh thần của ông đã là tinh thần của ta, ý chí của ông ta cũng đã làm cho nó bùng phát trong bản thân mình...

Một kẻ đội trời đạp đất Miyamoto Musashi, ngay từ nhỏ ông đã nói với người bạn thân của mình: "Ta sẽ trở thành một kẻ hùng mạnh, hùng mạnh tới mức không ai dưới gầm trời này là không biết đến Musashi"

Ông đã tuyên bố trước mặt một trong các đối thủ mạnh nhất của mình: "Chỉ cần chém chết bất cứ một kẻ nào hùng mạnh hơn mình thì người cuối cùng còn đứng vững sẽ được gọi là Thiên Hạ Vô Địch"

Vì một ước mơ như thế mà một con người và hai thanh kiếm... đã xây dựng nên tinh thần cho cả một thời đại: Tinh thần Samurai – thà chết chứ không lùi bước

Ta cũng mang trong mình một ước mơ: "Ta sẽ trở thành một kẻ hùng mạnh, hùng mạnh tới mức ta có thể dùng ý chí của mình để chém đứt bất cứ một trỏ ngại nào về mặt tinh thần"

Ông có kiếm còn ta thì không, ông chém chết đối phương, còn ta thì chém đứt nỗi sợ hãi trong bản thân mình. Giữa ta và ông không biết ai hơn ai. Nhưng có lẽ chúng ta đã là một...

Hiện giờ ta vẫn đang trên con đường khổ luyện, giữa con người mà ta muốn trở thành trong tương lai và con người hiện tại vẫn còn cách xa nhau nhiều quá, cho nên ta cần phải phấn đấu hơn nữa, phải nỗ lực hơn nữa... Và những lúc ta yếu lòng... thì đâu đó trong lòng ta hình ảnh của một Samurai kiêu hùng lại sống dậy...

Tư thế đó, hình ảnh đó, tinh thần đó... đã bắt đầu bùng cháy!

I'LL KEEP
CUTTING DOWN
MEN UNTIL
I FIGURE
IT OUT.

CHƯƠNG 14:

THIÊN TÀI THÚC GIẤC

Chú thích: Trích từ nhật kí của Doremon trên HVA

2/6/2013 HCM

Vào một ngày nào đó mà ta không nhớ rõ. Cuốn sách “Cuộc đối thoại giữa Ptoleme và Copernicus” ra đời. Nội dung của cuốn sách này là nhằm chứng minh cho sự đúng đắn của học thuyết Nhật Tâm – xem mặt trời là trung tâm do Copernicus xây dựng, và bác bỏ sai lầm của Kinh Thánh.

Khi cuốn sách được tung ra thì bản thân tác giả cũng biết được điều gì sẽ đến. Đức Giáo Hoàng Urban VIII gào lên trong tức giận khi ông ta nhận được cuốn sách này trước mặt các vị Hồng Y Giáo Chủ: “Đây là cái gì? Các vị đã đọc thứ nọc độc của qui dữ này chưa?”

Mấy vị Hồng Y liếc nhìn qua bìa sách “Cuộc đối thoại giữa Ptoleme và Copernicus”, hầu như chưa một ai đọc cuốn sách này nhưng họ cũng biết được điều gì sẽ xảy ra.

Giáo Hoàng Urban gầm lên: “Đây là một cuốn sách chống lại Chúa do một kẻ bội giáo viết ra, tên hắn là Galilei, hãy đưa ngay hắn về Rome”

Một vị Hồng Y rụt rè lên tiếng: "Thưa đức thánh cha tôn kính, con người này được cả Châu Âu biết đến tên, hơn nữa ông ta đã già yếu, bệnh tật và đang cố gắng sống những ngày cuối đời..."

Đức Giáo Hoàng vẫn không nguôi giận: "Nếu hắn không đi được bằng đôi chân của chính mình, thì hãy cho cát khiên hắn đến ngay trước toà án Giáo Hội"

Ngay lập tức một nhóm người tiến về Florence. Khi người ta báo tin dữ này cho Galilei thì đúng lúc ông ta đang cầm cuộn trên bàn làm việc, ông đón nhận nó với một thái độ bình thản, ông chỉ nói với người nhà: "Mang cho ta một cốc sữa nóng và đừng ai quấy rầy ta cho đến ngày sáng mai"

Ngày hôm sau Galilei cùng một người học trò xứng đáng kế tục sự nghiệp của mình là Torricelli thẳng tiến về Rome. Sau một thời gian dài xét xử thì Galilei đã đồng ý thừa nhận sai lầm của mình và được sống trong sự quản thúc của Giáo Hội cho đến chết.

Những người chứng kiến sự việc này cho rằng Galilei là kẻ hèn nhát, thế nhưng có mấy ai hiểu được nỗi lòng của ông ta, Galilei tự tâm sự với chính mình: "Ta cần phải vượt qua ranh giới giữa sống và chết, giữa vinh quang và tủi nhục, giữa danh dự và nhân phẩm, lúc này đây ta cần phải sống để làm hết những gì mà mình phải làm"

Bắt đầu từ ngày đó Galilei không hề tiếp xúc với ai ngoại trừ Torricelli và ông làm việc quá mức đến nỗi mù cả hai mắt. Sau khi ông chết đi thì trên bia mộ của Galilei người ta thấy có dòng chữ: "Ông đã mất đi thị giác vì trong thiên nhiên không có cái gì mà ông không nhìn thấy được"

Giải mã những câu đố

Trong bài viết hai mặt đối lập Doremon đã cung cấp cho các bạn thông tin: **bất cứ một câu hỏi nào cũng tồn tại câu trả lời tương ứng với nó.** Và bài viết này sẽ cung cấp cho các bạn công cụ để từ đó các bạn có thể tìm ra bất cứ một câu trả lời nào cho những khó khăn mà các bạn đối mặt.

Đây được xem là bài viết cực kì quan trọng trong loạt bài của Doremon, bởi vì nó giúp cho các bạn rèn luyện khả năng tư duy của

các thiên tài, và từ đó giúp cho các bạn thấy được những thứ mà phần đông nhân loại không ai thấy.

Vì tầm quan trọng của bài viết cho nên Doremon sẽ cố hết sức mình để truyền lại cho các bạn những gì mà Doremon có thể làm, bởi vì không ai có thể phủ nhận điều này: **muốn giúp các bạn tư duy như thiên tài thì ít ra người giúp các bạn phải là thiên tài.**

Doremon không biết mình có phải là thiên tài hay không và Doremon cũng không quan tâm tới mấy thứ đó thế nhưng bài viết này sẽ giúp các bạn tư duy giống Doremon, và Doremon thì lại học cách tư duy của thiên tài. Bởi vì các thiên tài họ đã chết cho nên dù những nhà khoa học có đầu tư thời gian và tiền bạc để nghiên cứu họ thì cũng không ai đảm bảo được rằng họ đúng.

Doremon lấy ví dụ, đó là có rất nhiều người đi nghiên cứu cách tư duy của Einstein và Leonardo da Vinci, thế nhưng có ai đảm bảo rằng những nghiên cứu của họ là chính xác, bởi vì Einstein và Leonardo da Vinci đã chết. Nếu thật sự những nghiên cứu này là đúng thì bản thân người nghiên cứu ít ra cũng gần bằng Einstein và Leonardo da Vinci. Thế nhưng theo Doremon được đọc thì nó không phải vậy.

Có nghĩa là nếu như Einstein và Leonardo da Vinci còn sống và họ chỉ người khác cách tư duy thì may ra người học mới gần đạt tới đẳng cấp đó.

Doremon trình bày như thế để các bạn biết được rằng, Doremon học cách tư duy của rất nhiều bậc thiên tài, đương nhiên việc học này chỉ thông qua những gì mà họ viết hoặc các công trình nghiên cứu về họ, bởi vì các thiên tài này đã chết, và sau đó phân tích, tổng hợp... để hình thành nên cách tư duy cho riêng mình.

Có nghĩa: **Doremon sẽ giúp các bạn tư duy như Doremon** chứ không phải giúp các bạn tư duy như Einstein, bởi vì các bạn muốn tư duy như Einstein thì chỉ có một cách: Einstein sống dậy và dạy cho các bạn – đương nhiên điều này là không bao giờ xảy ra.

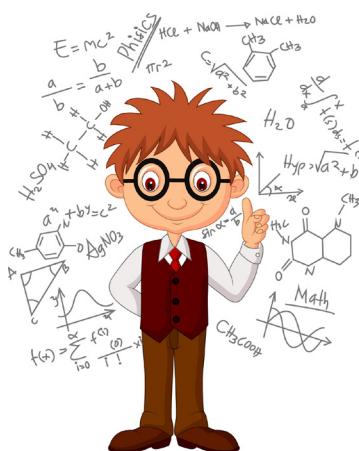
Và cách tư duy của Doremon thì nó lại là sự phối hợp của rất nhiều thiên tài và rất nhiều lĩnh vực, cho nên: hoặc là Doremon thua họ hoặc là Doremon hơn họ chứ không thể nào Doremon là họ.

Để viết bài viết này thì Doremon đã suy nghĩ rất nhiều đó là có nên viết hay không và viết như thế nào. Bởi vì các bạn phải biết một điều: **truyền lại cách tư duy cho các bạn không phải là điều đơn giản.**

Ví dụ như Bill Gates – ông ta rất giỏi thế nhưng tại sao ông ta lại không giúp người khác giỏi như mình? Có thể ông ta không muốn làm hoặc ông ta không làm được.

Nói dễ hiểu như thế này: Có một người đầu bếp giỏi và người này có thể làm ra những món ăn ngon từ những nguyên liệu bình thường. Cái giá trị của người đầu bếp là ở chỗ: **cách họ chế biến món ăn.**

Nếu như người đầu bếp này có thể giúp cho người khác chế biến món ăn y như ông ta thì đồng nghĩa với việc sẽ có hàng trăm, hàng triệu đầu bếp giỏi. **Các bạn có nhận thức được vấn đề mà Doremon muốn nói hay không?**

Nếu như Einstein có thể chỉ cho người khác cách mà ông ta tư duy để phát minh ra thuyết tương đối thì sẽ có hàng trăm, hàng triệu Einstein

Nếu như Bill Gates có thể chỉ cho người ta cách mà ông ta xây dựng nên Microsoft thì lúc này sẽ có hàng trăm hàng triệu Bill Gates

Cụ thể: **nếu như các thiên tài có thể chỉ cho người khác cách tư duy thì sẽ có hàng trăm, hàng triệu thiên tài.**

Câu hỏi còn lại: **Tại sao họ không làm?**

Giả sử nước Việt Nam chúng ta Giáo Sư Ngô Bảo Châu có thể giúp các thế hệ đi sau tư duy như ông ta thì đất nước Việt Nam sẽ như thế nào?

Một lần nữa Doremon hỏi các bạn lại câu này: Các bạn có nhận thức được vấn đề mà Doremon muốn nói hay không?

Người ta than vãn về đất nước Việt Nam không có người tài, thế tại sao những người tài nhất của đất nước Việt Nam lại không giúp người khác thành người tài?

Bất cứ một tổ chức hay tập đoàn hay đất nước nào cũng vậy, nếu có được người tài và tiến hành “quá trình copy” thì sẽ sản sinh ra biết bao nhiêu người tài.

Một nhà hàng có được đầu bếp xuất sắc và một quá trình copy thì chỉ cần những đầu bếp tồi đi qua quá trình copy thì họ cũng sẽ trở thành người xuất sắc.

Cho nên với câu hỏi: Tại sao các thiên tài lại không giúp người khác thành thiên tài như họ? Thì Doremon cho các bạn câu trả lời như sau:

1. Họ muốn ôm giữ tài năng của mình cho đến chết
2. Họ không đủ bản lĩnh

Và trường hợp 2 là chiếm tới 99%, điều này đã được xác nhận qua thực tế lịch sử. Có biết bao bậc thiên tài họ cũng có con cái, thế nhưng con của họ có ra trò trống gì không? Con của thiên tài âm nhạc Mozart chỉ là nhạc sĩ hạng xoàng... còn hàng đống ví dụ như thế nếu như các bạn chịu tìm hiểu.

Bởi vì việc các bạn truyền cho người khác công thức nấu ăn thì nó đơn giản hơn nhiều là truyền lại **công thức tư duy**. Và theo những gì được đọc thì Doremon cung cấp cho các bạn điều này: **Những bậc thiên tài họ cũng không biết được tài năng của mình từ đâu mà ra thì làm sao họ chỉ cho người khác – cụ thể là họ không biết được cách mà họ tư duy.**

Doremon lấy ví dụ: Để đi từ A đến B thì các bạn phải cần phương tiện, có thể là đi bộ, xe đạp, xe máy, máy bay... Và tùy vào phương tiện mà thời gian đi từ A đến B sẽ khác nhau. Trong ví dụ này thì đi máy bay là nhanh nhất.

Tương tự cho cách tư duy, đó là có những câu hỏi hay những vấn đề khó khăn mà **tùy vào cách tư duy** thì vấn đề đó có thể được giải quyết hoặc không và giải quyết nhanh hay chậm. Thế nhưng có một điều chắc chắn: **tồn tại cách tư duy để các bạn giải quyết vấn đề khó khăn một cách nhanh nhất và hoàn hảo nhất.**

Vậy cách tư duy đó là cách nào? Nếu như các bạn gấp khó khăn như thiếu tiền hay đau khổ và các bạn không giải quyết được thì cái sai lầm mà các bạn đối mặt: **các bạn tư duy lộn cách.**

Tóm lại:

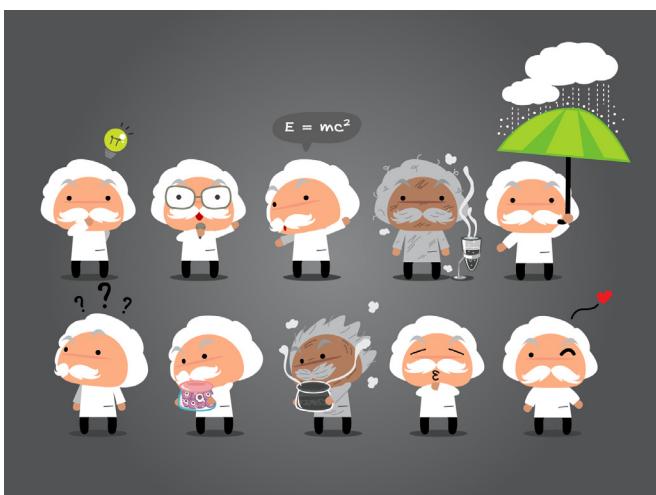
- Muốn thành thiên tài thì các bạn phải tư duy y như thiên tài.
- Muốn thành người giàu thì các bạn phải tư duy y như người giàu.
- Muốn giải quyết khó khăn thì các bạn phải tư duy theo cách của người giải quyết được khó khăn.

Vấn đề còn lại: **Làm cách nào để tôi tư duy được y như họ?** Để làm được điều này thì các bạn phải đảm bảo như sau:

1. Bỏ cách tư duy cũ – cách tư duy khiến các bạn chỉ là người bình thường
2. Học cách tư duy mới – cụ thể là học cách tư duy của Doremon – đương nhiên không ai ép các bạn làm điều này, và bài viết này chỉ dành cho những ai muốn học cách tư duy của Doremon.

Muốn thay đổi cách tư duy thì nó không phải một sớm một chiều, cho nên để thay đổi một cách nhanh nhất thì các bạn phải đọc bài viết này nhiều lần – mục tiêu là để lập đi lập lại và luyện tập những bài tập mà Doremon yêu cầu.

Trước khi bắt đầu bài viết thì Doremon mô tả sơ bộ. Để giải quyết bất cứ một khó khăn nào mà các bạn đối mặt thì các bạn chỉ có 2 con đường:

1. Copy cách giải quyết của người khác.

Lấy ví dụ nếu như các bạn thiếu tiền thì các bạn chỉ cần tìm ra người có nhiều tiền và copy phương pháp của họ. Để làm được điều này thì yêu cầu là các bạn phải đọc sách,

các bạn phải biết được cách mà họ làm thì các bạn mới copy được. Cho nên chỉ cần đọc sách nhiều thì không có một khó khăn nào mà các bạn không giải quyết được.

Thế đọc sách gì, đọc bao nhiêu? Cái này lại quay về Nguyên Lý 20/80: **các bạn chỉ cần đọc những cuốn sách giá trị nhất và phần quan trọng nhất.**

Doremon cung cấp thông tin cho các bạn, hiện trong Laptop của Doremon có số lượng sách bằng Tiếng Anh là khoảng 80.000 – viết bằng chữ là tám mươi nghìn cuốn. Số lượng sách này bao trùm đủ mọi lĩnh vực mà Doremon quan tâm, lúc này Doremon áp dụng Nguyên Lý 20/80 như sau:

- Phân loại 80.000 cuốn này theo từng lĩnh vực như kinh tế học, logic học....
- Sau khi phân loại xong thì lựa ra trong đống đó mỗi loại là 50 cuốn đáng đọc nhất. Có nghĩa là mỗi lĩnh vực mà Doremon quan tâm thì Doremon chỉ chọn ra 50 cuốn
- Tiếp tục phân loại là trong 50 cuốn ở từng lĩnh vực thì lựa ra tiếp 5 cuốn đáng đọc nhất...

Tóm lại ý đồ của Doremon là như thế này

- Hết tất cả sách ở lĩnh vực mà mình quan tâm trong khả năng có thể – ở đây là được 80.000 cuốn. Vì lượng sách càng nhiều thì những sách có giá trị nó càng tăng.
- Phân loại và lựa ra cái đáng đọc nhất – vì thời gian không cho phép.

Ngay tại chỗ này thì Doremon đã hơn các bạn nhiều lần, bởi vì giả sử tất cả mọi người cùng bỏ ra 1 ngày 4 tiếng đọc sách. Thế nhưng các bạn lại đọc sách linh tinh hoặc ít giá trị, còn Doremon thì lại đọc sách giá trị nhất.

Cụ thể một tháng đọc sách của Doremon thì lượng thông tin giá trị mà Doremon thu được bằng các bạn tích góp cả vài năm thậm chí vài chục năm – các bạn thấy được ứng dụng của Nguyên Lý 20/80 chưa?

Các bạn có thể hỏi: làm cách nào để kiếm ra nhiều sách đến như vậy? Câu trả lời là google, Doremon có thể mô tả quá trình tìm sách của mình cho các bạn tham khảo, nhưng đây là phần của các bạn.

2.Copy cách tư duy của người khác – và đây mới là chủ đề chính của bài viết

Lấy ví dụ để các bạn dễ hiểu

Có 2 người đầu bếp cùng chế biến ra 1 món ăn thì cái quyết định ai làm ra món ăn ngon hơn là do 2 nguyên nhân sau: Nguyên liệu làm món ăn và tay nghề để chế biến món ăn.

Cụ thể

- Nguyên liệu làm món ăn nó chính là: chất lượng thông tin đầu vào.
- Tay nghề để chế biến món ăn nó chính là: cách mà các bạn tư duy.

Tóm lại nếu như các bạn muốn giải quyết khó khăn một cách nhanh nhất, **thì các bạn phải có được thông tin chất lượng nhất và tư duy theo cách tốt nhất.**

Để đảm bảo cho tính chính xác cũng như giá trị của bài viết thì Doremon trình bày luôn: Cách tư duy của Doremon được xây dựng trên 4 thành phần sau:

- 1.Triết học duy vật
- 2.Phân tâm học của Sigmund Freud
- 3.Logic học
- 4.Cách tư duy của các thiên tài cụ thể là: Socrates, Sherlock Holmes, Einstein và Leonardo da Vinci

Đối với các thiên tài thì thật ra Doremon đọc rất nhiều, nhưng may cho chúng ta thì hầu như những thiên tài đều tư duy theo cùng một kiểu, có nghĩa là Bill Gates ông ta tư duy cũng gần giống như Leonardo da Vinci hay Einstein... có điều nó khác nhau về lĩnh vực và thời đại. Cho nên Doremon chỉ nêu đại diện là 4 người này

Chưa đi vào bài viết thế nhưng phần mở đầu đã rất dài, và Doremon có ý đồ khi làm vậy. Bởi vì bài viết này không dễ hiểu cho nên Doremon muốn lập đi lập lại những gì mình muốn nói nhiều lần. Và bây giờ thì nên đi vào phần chính

Quá trình nhận thức hay quá trình tư duy

Để giải quyết được các khó khăn thì cái đầu tiên mà các bạn cần phải biết, đó là quá trình nhận thức của bộ óc hay cụ thể là quá trình mà bộ óc các bạn nó tái tạo và xử lý thông tin.

Lấy ví dụ như cái máy tính cho dễ hiểu, các bạn nạp vào 2 máy tính cùng số liệu như 400 và 300. Kết quả mà 2 máy tính đưa ra sẽ khác nhau hoặc giống nhau là phụ thuộc vào **quá trình xử lý thông tin**. Có thể máy tính 1 nó sẽ làm phép cộng là $400 + 300 = 700$, còn máy tính 2 sẽ làm phép trừ là $400 - 300 = 100$.

Tương tự cho con người, có 2 người cùng thu nhận 1 lượng thông tin như nhau, thế nhưng kết quả họ đưa ra lại khác nhau. Cụ thể nhất là topic này, có rất nhiều người cùng đọc bài viết của Doremon thế nhưng việc các bạn hiểu bao nhiêu và ứng dụng được bao nhiêu là phụ thuộc vào mỗi người, và cái khác biệt nó là ở chỗ này: quá trình mà bộ óc các bạn xử lý thông tin.

Cho 2 con người là Bill Gates và người bình thường. Cả 2 người này cùng đọc về 1 bài báo liên quan đến IT, thế nhưng kết quả mà họ đưa ra là khác nhau, bởi vì quá trình xử lý thông tin của 2 bộ óc này là khác nhau, cụ thể là Bill Gates với người bình thường.

Cho nên chỉ cần các bạn biết được quá trình mà bộ óc các bạn nó xử lý thông tin, thì việc các bạn muốn cho ra kết quả nào là hoàn toàn nằm trong tầm tay của các bạn.

Một lần nữa Doremon nhắc lại: Doremon sẽ cố gắng mô tả nó trong khả năng có thể và khiến các bạn dễ hiểu nhất bởi vì đây là điều mà Doremon có thể làm, và biết đâu có người sẽ làm điều này tốt hơn Doremon.

Trước hết bất cứ một sự vật nào trong tự nhiên cũng nằm trong mối quan hệ, có nghĩa là chúng luôn có sự tác động qua lại lẫn nhau có thể là lí hoá sinh...

Lấy ví dụ như các bạn, các bạn luôn tác động lên các sự vật xung quanh mình như các bàn, cái ghế... và sự tác động này khiến cho các bạn có được thông tin từ chúng, như các bạn thấy được cái ghế, cái bàn... Thuộc tính này được gọi là **thuộc tính phản ánh của sự vật**.

Phản ánh đó là **sự tái tạo lại những đặc điểm của một hệ thống vật chất này lên một hệ thống vật chất khác trong quá trình tác động qua lại giữa chúng**. Và đây chính là cái mà Doremon đã nói ở bài Phân Tâm học đó là Ý THÚC (viết hoa) hay tâm hồn hay linh hồn.

Có nghĩa là hình ảnh mà các bạn đang có trong đầu hay cái mà các bạn gọi là Tâm hồn hay Linh hồn – đó là **sự tái tạo lại hình ảnh của thế giới bên ngoài vào bên trong bộ óc một cách năng động và sáng tạo**.

Doremon tô đậm cụm từ “một cách năng động và sáng tạo” để nhấn mạnh cho các bạn thấy: **không một ai tái tạo thế giới bên ngoài vào bên trong bộ óc như nhau**.

Ví dụ: có hai con người cùng nhìn một sự vật thế nhưng có người lại khen có người lại chê. Có hai con người cùng ăn một món ăn và cũng khen chê khác nhau.

Các bạn hiểu ý Doremon muốn nói hay không? Đó là giả sử có hai con người là Bill Gates và người bình thường, cả hai người này học cùng một lớp, cùng thầy, cùng giáo trình... có nghĩa là thông tin mà họ thu nhận là giống nhau, thế nhưng Bill Gates là Bill Gates bởi vì ông ta đã tái tạo và xử lý thông tin theo cách nào đó khiến cho ông ta là Bill Gates.

Và bây giờ chúng ta hãy xem thử quá trình mà bộ óc chúng ta nó xử lý thông tin là như thế nào?

Nhắc lại đó là bộ óc của các bạn nó giống như cỗ máy tính và nó được nạp vào thông tin thông qua 5 cơ quan cảm giác – thuộc tính này Doremon đã nói đó là thuộc tính phản ánh. Còn thông tin sau khi nó đi vào bộ óc các bạn để từ đó các bạn cảm nhận được thế giới bên ngoài – cái này là cái các bạn gọi là Tâm hồn hay Linh hồn hay Ý THÚC (viết hoa).

Còn quá trình mà thông tin nó đi vào bộ óc thông qua 5 cơ quan cảm giác và được xử lý sao đó thì được gọi là quá trình nhận thức hay quá trình tư duy. Như vậy **nhận thức hay tư duy là quá trình phản ánh thế giới khách quan vào trong bộ óc con người một cách nồng đậm và sáng tạo.**

Quá trình tư duy hay nhận thức của con người thì nó gồm 2 cấp độ là: tư duy cảm tính và tư duy lí tính

1. Tư duy cảm tính hay còn gọi là nhận thức cảm tính: đây là giai đoạn mà các bạn dùng 5 cơ quan cảm giác của mình để cảm nhận các sự vật nó gồm 3 hình thức: cảm giác, tri giác và biểu tượng.

- Cảm giác: đây là giai đoạn các bạn cảm nhận sự vật thông qua 5 cơ quan cảm giác.
- Tri giác: giai đoạn các bạn tổng hợp nhiều cảm giác lại để có được hình ảnh tương đối toàn vẹn của sự vật.
- Biểu tượng: đây là giai đoạn các bạn hình thành nên hình ảnh hay biểu tượng nào đó trong đầu của sự vật bên ngoài.

Lấy ví dụ cho dễ hiểu. Các bạn thu nhận hình ảnh của cái bàn thì:

Cảm giác: các bạn nhìn nó, sờ nó... tóm lại là có được cảm giác của cái bàn.

Tri giác: các bạn tổng hợp lại toàn bộ những cảm giác về cái bàn mà các bạn có.

Biểu tượng: các bạn sẽ hình thành hình ảnh của cái bàn trong đầu.

Đây là cái khác biệt đầu tiên của **thiên tài với người thường**.

Lấy ví dụ tiếp tục cho dễ hiểu. Giả sử có 2 người đàn ông gấp 1 người phụ nữ thì 2 người này sẽ cảm nhận người phụ nữ hoàn toàn khác nhau với lí do:

Cảm giác: hai người đàn ông nhìn vào cái gì của người phụ nữ? Có người thì thích nhìn phần trên, còn có người thì phần dưới... tương tự là họ có thể đụng chạm đến người phụ nữ này hay không như bắt tay hoặc trò chuyện...

Từ đó dẫn tới tri giác và biểu tượng về người phụ nữ nó cũng khác nhau.

Các bạn hiểu ý Doremon muốn nói hay không? Cái khác biệt đầu tiên nó là chỗ đó. Giả sử cho thiên tài và người thường cùng đọc 1 cuốn sách thì Doremon cam đoan rằng mức độ chú ý sẽ là khác nhau.

Có thể:

- Người bình thường: đọc từ trên xuống dưới như nhau.
- Thiên tài: họ chỉ chú ý đến vài từ hoặc vài dòng và quên tất cả các phần còn lại.

Một chốt là chỗ đó: **họ chỉ thu nhận thông tin giá trị nhất và không đểm xỉa tới những thứ còn lại** – ở điểm này thì họ đã vô tình hay cố tình áp dụng Nguyên lý 20/80.

Thế câu hỏi đặt ra ở đây đó là: cái gì được coi là giá trị nhất? Để trả lời câu hỏi này thì nó tùy thuộc vào mỗi người, bởi vì mỗi chúng ta có thước đo khác nhau về cuộc sống, thế nhưng dù các thiên tài họ có khác nhau đến mấy thì họ vẫn có điểm chung: chỉ lướm thử giá trị nhất.

Ví dụ như cho Donald Trump và người khác cùng tuyển nhân viên thì:

- Người khác: có thể họ chú ý đến bằng cấp, địa vị... của người xin việc
- Donald Trump: ông ta sẽ chú ý đến giá trị của người xin việc, có nghĩa là nếu người xin việc có giá trị thì người này có bỏ học từ nhỏ... thì Donald Trump cũng chả quan tâm.

Cho nên bài tập đầu tiên mà các bạn phải luyện:

1. Các bạn phải xác định mình muốn cái gì?
2. Xác định được thứ nào là quan trọng?
3. Tập trung vào thứ đó

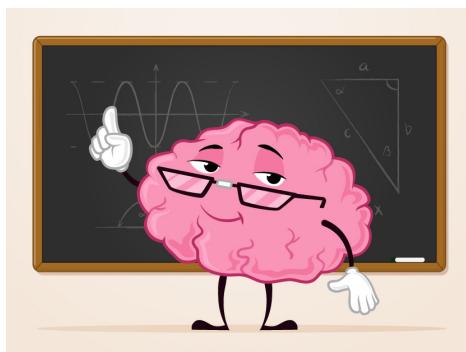
Lấy ví dụ như Doremon, khi Doremon đọc sách về lĩnh vực kiếm tiền, thì trang nào, dòng nào mà trình bày về cách kiếm tiền thì Doremon đọc và tập trung, còn những trang viết về tiểu sử hay kể chuyện linh tinh thì Doremon bỏ qua...

2. Tư duy lí tính hay nhận thức lí tính: đây là giai đoạn các bạn xử lí thông tin của sự vật mà các bạn thu nhận được từ nhận thức cảm tính.

Lấy ví dụ đó là có 10 con số từ 0, 1, 2...9. Mười con số này tương ứng với 10 sự vật mà các bạn thu nhận được từ nhận thức cảm tính như các bạn cảm nhận được cái nhà, cái bàn, cái ghế...

Sau khi thu nhận thông tin từ nhận thức cảm tính xong thì bộ óc của các bạn sẽ tiến hành quá trình tiếp theo: tư duy lí tính – sắp xếp, phân loại... các thông tin thu nhận được theo một trật tự nào đó nhằm phục vụ cho một mục đích nào đó.

Quay lại ví dụ về 10 con số là 0, 1, 2...9 thì việc các bạn sắp xếp 10 con số này theo trật tự khác nhau thì kết quả sẽ khác nhau, nó có thể là 0123456789 hoặc 6754321980...

Tư duy lí tính gồm 3 cấp độ: khái niệm, phán đoán, suy luận

1. **Khái niệm:** hình thức thấp nhất của tư duy lí tính, giai đoạn này các bạn sẽ sắp xếp, phân loại, tổng hợp... các thông tin thu nhận được thành 1 lớp, 1 dãy... Mục đích của nó là để dễ dàng trong việc tìm kiếm thông tin.

Giống như các bạn có một thư viện sách, nếu các bạn phân loại, sắp xếp một cách có trật tự thì khi các bạn muốn tìm cuốn sách nào đó nó rất nhanh và đơn giản.

Đây là một khâu cực kì quan trọng, nếu như các bạn có thể sắp xếp thông tin mà các bạn thu nhận được một cách gọn gàng và đẹp đẽ thì bộ óc các bạn nó sẽ xử lí thông tin cực kì tốt và nhanh.

Khái niệm là “điểm nút” của quá trình tư duy trừu tượng, nó giống như cục gạch để xây dựng nên cái nhà. Thiếu khái niệm thì không thể tư duy được, khái niệm chính là từ và cụm từ mà các bạn đang thấy và đọc.

Ví dụ như con gà, con bò, ghế... tất cả những từ hay cụm từ này được gọi là khái niệm.

Lấy ví dụ cho dễ hiểu: khi các bạn đọc từ “ghế” (đây được gọi là khái niệm) thì trong đầu các bạn sẽ liên tưởng đến cái gì? Hình dáng của một vật bằng gỗ có 4 chân... có nghĩa là sau khi bộ óc các bạn thu nhận được hình ảnh cái ghế thông qua tư duy cảm tính **thì lúc này bộ óc nó sẽ gán cho hình ảnh đó một cái tên** – và đây được gọi là khái niệm – mục đích của việc gán cho cái tên này là để bắt đầu quá trình tư duy, phân loại sắp xếp thông tin.

Có nghĩa lúc này sẽ có hàng tá thông tin mà các bạn thu nhận được, mỗi một thông tin đó sẽ được gán cho một cái tên và bắt đầu quá trình phân loại sắp xếp thông tin. Để phân loại thì bộ óc sẽ tiến hành các quá trình sau:

- So sánh: là việc tìm ra sự giống nhau và khác nhau của thông tin thu nhận được.
- Phân tích: chia thông tin thu nhận được thành nhiều mảnh nhỏ.
- Tổng hợp: kết hợp các thông tin riêng biệt thành thông tin mới.
- Trừu tượng hoá: lấy ra các dấu hiệu cơ bản khác biệt.
- Khái quát hoá: kết hợp các đối tượng riêng biệt có các dấu hiệu chung thành thông tin mới.

Bất cứ một khái niệm nào cũng bao gồm hai thành phần: nội hàm và ngoại diên

- Nội hàm: là tập hợp tất cả các dấu hiện cơ bản của đối tượng hay lớp đối tượng được phản ánh trong khái niệm đó.
- Ngoại diên: là đối tượng hay tập hợp các đối tượng được khái quát trong khái niệm đó.

Lấy ví dụ như khái niệm “con người”

- Nội hàm của nó: là tập hợp các dấu hiện cơ bản của khái niệm “con người” như “có khả năng chế tạo và sử dụng công cụ lao động”
- Ngoại diên của nó: là tập hợp các đối tượng được khái quát trong khái niệm “con người” như người Nga, người Mỹ...

Việc tách nội hàm ra khỏi ngoại diên của khái niệm thì được gọi là định nghĩa khái niệm. **Định nghĩa khái niệm** đó là một thao tác logic nhờ đó phát hiện ra nội hàm của khái niệm hoặc xác lập ý nghĩa cho các thuật ngữ.

Ví dụ như việc định nghĩa khái niệm “Danh từ”

Danh từ là từ dùng để chỉ tên gọi của sự vật.

Có nghĩa là một khái niệm (là từ và cụm từ) có thể được định nghĩa theo nhiều cách, và mấu chốt của mốc xích là ở đây: **các bạn phải hiểu một cách rõ ràng từ và cụm từ mà các bạn sử dụng.**

Ví dụ như cụm từ Passive Income – Các bạn có thật sự hiểu cụm từ này hay không? Chính vì không hiểu rõ cho nên các bạn mới đứng về nhóm nghèo. Để hiểu rõ được nó thì chỉ có một cách là đọc sách nhiều và động não thôi.

Doremon cung cấp cho các bạn: **những người bình thường là những người không bao giờ biết rõ được ý nghĩa của từ và cụm từ mà họ dùng.**

Ví dụ như các bạn thiếu tiền thế nhưng Doremon hỏi các bạn điều này: có mấy ai biết đồng tiền nó đại diện cho cái gì, nó từ đâu mà ra? Nếu các bạn biết được điều này thì đồng nghĩa với việc các bạn sẽ biết được cách mà đồng tiền nó vận động, từ đó các bạn có thể thay đổi hướng đi của nó: thay vì cho nó chạy vào túi người khác thì bẻ hướng để nó chạy vào túi mình.

Môn học duy nhất trên thế giới bỏ thời gian để tìm hiểu ý nghĩa của từ và cụm từ là môn Triết học Phân Tích – môn này Doremon có tìm hiểu sơ qua nhưng thấy chán quá nên thôi.

Cho nên các bạn muốn có được một tư duy chính xác và gọn gàng thì bắt buộc các bạn phải hiểu cho rõ từ, cụm từ hay các thuật ngữ mà các bạn dùng.

- ② **Phán đoán:** là việc liên kết các khái niệm lại với nhau để khẳng định hoặc phủ định một vấn đề nào đó. Phán đoán có thể là đúng hoặc sai tùy theo sự phản ánh của nó có phù hợp với hiện thực khách quan hay không.

Ví dụ phán đoán “Hà Nội là thủ đô của nước Nga” là sai.

Đây lại tiếp tục là một mốt xích khiến thiên tài khác với người thường. Như cả 2 người này cùng thu nhận thông tin từ thế giới bên ngoài là như nhau có nghĩa là họ nghe, nhìn, sờ... sự vật là như nhau, nhưng cái khác biệt.

Người thường: không hiểu hoặc hiểu mơ hồ về các khái niệm, cụ thể là từ và cụm từ mà họ dùng

Thiên tài: hiểu một cách rõ ràng và chính xác từ và cụm từ mà họ dùng

Người thường: liên kết các từ và cụm từ – đây được gọi là phán đoán theo một trật tự nào đó mà nó không phản ánh đúng hiện thực khách quan.

Thiên tài: liên kết từ và cụm từ theo đúng thứ tự

Lấy ví dụ: **người thường** thấy cụm từ “cái nhà” và “con người” sau đó họ liên kết chúng lại theo một trật tự như sau: “Cái nhà ở trong con người” – đương nhiên phán đoán này là sai.

Thiên tài thì lại liên kết nó theo một trật tự khác đó là “Con người ở trong cái nhà” – phán đoán này là đúng.

Có nghĩa là: cũng cùng 2 con người sử dụng những từ và cụm từ như nhau – thế nhưng cách mà họ liên kết các từ và cụm từ này khác nhau sẽ sản sinh ra 2 con người khác nhau.

Và đương nhiên nhiệm vụ của các bạn: **phải liên kết từ và cụm từ này theo một trật tự nào đó mà phản ánh đúng hiện thực khách quan.**

Để làm điều này thì các bạn chỉ có một cách: phải nắm được các qui luật vận động của hiện thực khách quan để từ đó các bạn mới có được một thước đo cho việc đúng và sai.

Lấy ví dụ cho lĩnh vực Kinh Tế học, các bạn phải biết được các qui luật vận động kinh tế thì từ đó các bạn mới có thể đưa ra những phán đoán chính xác như thị trường, hàng hoá, tiền tệ... Nếu như các bạn có thể phán đoán chính xác rằng ngày mai giá vàng giảm thì các bạn bỏ tiền đi mua vàng về cất, sau đó các bạn lại phán đoán chính xác rằng 10 ngày sau thì giá vàng tăng lúc này các bạn lại đem vàng đi bán – và từ đó các bạn lấy được tiền lời.

3. Suy luận: là việc tạo ra các phán đoán mới từ các phán đoán cũ theo một trật tự logic nào đó. **Suy luận bao gồm 3 thành phần:** **tiền đề, kết luận và lập luận.**

3.1 Tiền đề hay tiên đề: đây là phán đoán xuất phát để từ đó rút ra phán đoán mới. Đây cũng chính là cái mà Doremon nói ở bài niềm tin, nó là khởi điểm của mọi vấn đề. Cho nên trong cuộc sống này các bạn cũng phải lựa chọn cho mình những tiền đề nào đó mà cuộc sống của các bạn sẽ được xây dựng nên.

Lấy ví dụ như Bill Gates hay Donald Trump: họ thừa nhận tiền đề đó là xã hội này không công bằng – từ đó mà họ mới có được cuộc đời như ngày hôm nay.

Doremon cũng thừa nhận tiền đề đó, cho nên Doremon mới cố gắng hết sức để trở thành kẻ mạnh và lúc này thì có kẻ yếu phục vụ cho mình, từ đó cuộc đời của Doremon sẽ khác với những ai thừa nhận tiền đề: xã hội là công bằng.

Lí do Doremon thừa nhận tiền đề xã hội không công bằng, bởi vì hiện thực khách quan đã chứng minh điều đó qua mấy nghìn năm lịch sử.

Còn người khác thừa nhận tiền đề xã hội công bằng, thì cơ sở này từ đâu mà ra? Có phải do các bạn được giáo dục mà ra?

Thế tiền đề nào là đúng? Cái này nên để lại cho bạn đọc tự trả lời.

Lấy ví dụ nữa như Doremon thừa nhận tiền đề: không có thiên đàng, không có kiếp sau. Cho nên Doremon sẽ cố gắng hết sức mình để hưởng thụ hết cái tốt cũng như cái đẹp trên đời trước khi chết.

Còn người khác thì họ lại trông chờ ở kiếp sau.

Chính vì thừa nhận 2 tiền đề khác nhau cho nên sẽ sản sinh ra 2 cuộc đời khác nhau.

3.2 Kết luận: là phán đoán mới thu được từ các tiền đề bằng con đường logic.

3.3 Lập luận: là quá trình tư duy logic để từ tiền đề tiến đến kết luận.

Có nghĩa là để kết luận được chính xác thì: tiền đề xuất phát đầu tiên nó phải chính xác, theo nghĩa là nó phải phản ánh đúng thế giới khác quan và phải tuân theo các qui tắc logic của lập luận.

Doremon chỉ trình bày sơ qua vấn đề này thôi, còn đi sâu quá thì nó rất phức tạp, hơn nữa nó cũng chẳng ứng dụng được bao nhiêu

Đây chính là khâu số 2 trong việc tạo ra khác biệt giữa thiên tài với người thường. Lấy ví dụ: giả sử có 2 thiên tài cùng đọc 1 cuốn sách, cùng chú ý đến 1 dòng hay 1 trang nào đó. Thế nhưng việc họ sắp xếp và phân loại thông tin này như thế nào sẽ sản sinh ra 2 thiên tài khác nhau.

Cái vấn đề là vậy: các bạn phải sắp xếp và phân loại thông tin y như thiên tài và tỉ phú.

Doremon tóm tắt vấn đề như sau:

1. Chất lượng thông tin đầu vào hay giai đoạn nhận thức cảm tính: các bạn muốn trở thành thiên tài càng nhanh thì bắt buộc các bạn phải thu nhận cho được những thông tin chất lượng nhất. Làm cách nào để thu nhận được thông tin chất lượng nhất thì Doremon đã lấy ví dụ của mình về việc có 80.000 cuốn sách.

Lấy ví dụ như Doremon muốn kiếm tiền nhanh nhất thì: lọc ra trong 80.000 cuốn đó những cuốn nào chỉ về cách kiếm tiền. Sau đó lọc ra tiếp tục cho tới khi nào còn khoảng 5 cuốn thì nghiên ngẫm chúng.

Khi làm điều này thì Doremon đã hơn các bạn đến vài năm hoặc vài chục năm. Bởi vì nếu như các bạn muốn kiếm tiền nhanh mà các bạn không biết có bao nhiêu cách kiếm tiền và làm thế nào thì các bạn chỉ có mò, và đương nhiên việc mò này có khi cả đời cũng chưa ra.

Doremon chỉ lấy ví dụ về việc đọc sách thôi, còn nguồn thu nhận thông tin của Doremon không phải chỉ bao nhiêu đó, thế nhưng mục đích cũng chỉ là đây: thu nhận thông tin giá trị nhất

2. Khả năng tái tạo và xử lý thông tin của bộ óc hay giai đoạn nhận thức lí tính: việc các bạn thu nhận được thông tin giá trị nhất, thế nhưng các bạn tái tạo và xử lý chúng như thế nào thì là cả vấn đề.

Có nghĩa chỉ cần các bạn có được thông tin giá trị nhất thì các bạn đã hơn người khác nhiều lần, và nếu các bạn xử lý thông tin đó một cách tốt nhất thì các bạn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Cụ thể là thừa tiền ở tuổi 30 nó khác với tuổi 50. Trong giai đoạn tư duy lí tính thì Doremon tóm tắt lại:

- Hiểu rõ được các khái niệm hay từ và cụm từ chủ chốt trong lĩnh vực mà các bạn quan tâm.
- Phải liên kết các từ và cụm từ đó theo một trật tự logic nhằm đưa ra những phán đoán phản ánh đúng sự thật của hiện thực khách quan.
- Từ những phán đoán đúng đó hay còn gọi là tiền đề thì các bạn lại tiến hành phân loại sắp xếp tiếp tục để đưa ra những phán đoán mới – và phải đảm bảo phán đoán mới đó cũng phản ánh đúng hiện thực khách quan.

Doremon lấy ví dụ về bài NLP – như đã nói môn học này cho ta thấy cảm giác con người do các yếu tố sau:

- Điều kiện môi trường
- Tư thế của các bạn
- Suy nghĩ hay hình ảnh trong đầu

Doremon xem nó như là những tiền đề, và những tiền đề này là đúng bởi vì nó phản ánh chính xác sự thật. Từ tiền đề này Doremon tiến hành quá trình suy luận tiếp theo hay sắp xếp phân loại lại chúng theo trật tự logic, đó là Doremon mượn Nguyên lý 20/80 làm cơ sở logic từ đó ta có kết luận: muốn làm chủ cảm giác của cơ thể thì ta phải làm chủ suy nghĩ hay hình ảnh trong đầu vì Nguyên Lý 20/80 nó nói bên trong chiếm tới 80%.

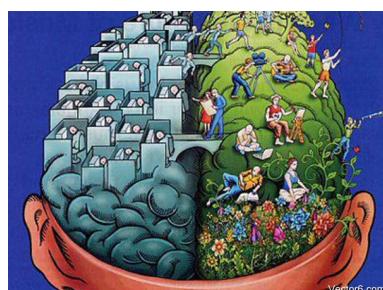
Kết luận này là chính xác bởi vì trong thực tế có biết bao nhiêu người thừa mứa ở bên ngoài thế nhưng họ lại chán nản, đau khổ. Trái lại cũng có những người thiếu thốn, bệnh tật... nhưng họ lại hạnh phúc vui vẻ...

Tóm tắt lại lần nữa: Có nghĩa là Doremon đã liệt kê ra toàn bộ những yếu tố phân định giữa thiên tài với người thường

1. Nhận thức cảm tính hay tư duy cảm tính hay chất lượng thông tin đầu vào: các bạn muốn có tài nhanh nhất thì các bạn phải thu nhận cho được thông tin tốt nhất. Cái này Doremon đã nói rất rõ cho nên các bạn phải tự tìm kiếm cho ra các thông tin tốt nhất cần dùng.

2. Nhận thức lí tính hay tư duy lí tính hay cách tái tạo và xử lí thông tin gồm 3 giai đoạn

- Khái niệm: các bạn phải hiểu cho rõ ý nghĩa của từ và cụm từ chủ chốt trong từng lĩnh vực. Muốn làm điều này thì các bạn chỉ có đọc sách và hiểu người ta muốn nói cái gì. Ai không làm được là do lười thôi.

- Phán đoán: liên kết các từ và cụm từ theo trật tự logic nào đó nhằm phản ánh đúng sự thật khách quan.
- Suy luận: đưa ra các phán đoán chính xác từ các phán đoán ban đầu.

Như vậy trong phần nhận thức lí tính hay tư duy lí tính thì phần còn sót lại mà Doremon chưa làm: cung cấp cho các bạn cách sắp xếp và xử lý thông tin theo trật tự logic nào đó để làm sao kết quả cuối cùng nó phản ánh đúng hiện thực khách quan.

Vấn đề này thực sự rất phức tạp, trước hết Doremon mô tả sơ bộ như sau:

1. Muốn sắp xếp và phân loại thông tin một cách tốt nhất thì các bạn cần phải có thước đo làm chuẩn đó là: các qui luật hay nguyên lý... đã được khoa học thừa nhận. Cho nên dù muốn hay không muốn thì các bạn cũng phải biết cho được chúng, và topic này Doremon đã cung cấp những qui luật quan trọng nhất của tự nhiên như:

- Bài Comfort Zone: muốn tiến bộ đi lên thì phải gặp khó khăn
 - Bài hai mặt đối lập: khi khó khăn tới thì cơ hội cũng tới cho nên phải nhìn thấy cái cơ hội
 - Bài Nguyên Lý 20/80
 - Bài Kinh tế học
 - Bài niềm tin
-

2. Doremon sẽ cung cấp thêm một vài phương pháp tư duy cũng như các từ và cụm từ cơ bản mà các bạn cần phải nắm. Cái này sẽ giúp cho các bạn có được cái khung. Doremon nhắc lại là Doremon chỉ cung cấp một vài thứ cơ bản thôi, có nghĩa là nếu ai chịu tìm hiểu về mảng Logic học và Triết học sẽ thấy còn nữa, nhưng đối với Doremon thì bây nhiêu đây là đủ, có cung cấp nhiều quá cũng chẳng dùng bao nhiêu.

Có nghĩa: thật ra những phương pháp tư duy này các bạn đang dùng một cách có ý thức hoặc tiềm thức – theo thói quen rồi. Doremon chỉ viết ra để các bạn biết rõ ràng cách tư duy đó của các bạn nó được gọi là gì thôi.

3. Cung cấp cách tư duy của thiên tài – đây là việc ứng dụng lý thuyết ở 2 vào các vấn đề thực tế

Phạm trù cái chung, cái riêng và cái đơn nhất

Như Doremon đã nói có những từ hoặc cụm từ đặc biệt mà các bạn cần phải hiểu cho được ý nghĩa của nó và một trong số đó là cái chung, cái riêng và cái đơn nhất.

Trước hết Doremon nhắc lại vấn đề khái niệm. Việc một khái niệm nào đó được mở rộng tới tối đa thì nó được gọi là phạm trù. Có nghĩa **phạm trù** là **những khái niệm**

rộng nhất phản ánh những mặt, những thuộc tính, những mối liên hệ chung, cơ bản nhất của các sự vật và hiện tượng thuộc một lĩnh vực nhất định.

Cái riêng là một phạm trù triết học dùng để chỉ một sự vật, một hiện tượng, một quá trình riêng lẻ nhất định.

Cái chung là một phạm trù triết học dùng để chỉ những mặt, những thuộc tính chung không những có ở một kết cấu vật chất nhất định, mà nó còn được lặp lại trong nhiều sự vật, hiện tượng trong các quá trình riêng lẻ.

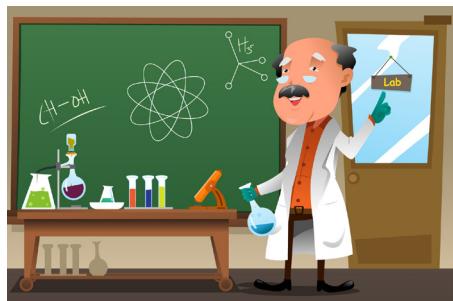
Ví dụ: cái bàn, cái ghế là cái riêng. Thế nhưng giữa cái bàn và cái ghế này lại có những đặc điểm chung như được làm từ gỗ...

Tương tự cho mỗi con người chúng ta thì tất cả mọi người đều là những cá thể riêng biệt, thế nhưng tất cả đều là người, cũng có những hoạt động như nhau như ăn uống, sinh hoạt

Doremon chú ý: đừng nên xem thường những phạm trù mà Doremon trình bày, mặc dù nó đơn giản ai cũng biết, nhưng hiểu được nó thật sự và biết ứng dụng thì các bạn mới thấy được tác dụng khủng khiếp.

Cái đơn nhất là một phạm trù triết học dùng để chỉ những nét, những mặt, những thuộc tính... chỉ có ở một sự vật, một kết cấu vật chất mà không lặp lại ở các sự vật, hiện tượng kết cấu vật chất khác.

Có nghĩa cái đơn nhất là bộ phận nhỏ của cái riêng, nó chính là thuộc tính còn lại của cái riêng khi đã loại bỏ đi những thuộc tính chung.

Lấy ví dụ: cho 3 con người riêng biệt A, B, C. Ba người này được gọi là cái riêng Giữa 3 người này sẽ tồn tại cái chung như cùng sở thích, cùng đam mê...: những đặc tính như thế được gọi là cái chung của 3 con người này

Thế nhưng giả sử con người A lại có những đặc tính riêng biệt mà B và C không có thì đặc tính đó gọi là cái đơn nhất

Mối quan hệ giữa chúng như sau:

- Cái chung chỉ tồn tại trong cái riêng và thông qua cái riêng nó mới biểu hiện được sự tồn tại của mình. Ví dụ như cây cam, cây xoài là những cái riêng thế nhưng nhờ sự tồn tại của 2 cái cây này thì cái chung nó mới tồn tại đó là giữa 2 cái cây đó đều có điểm chung là thân, cây, cành.
- Cái riêng chỉ tồn tại trong mối liên hệ với cái chung, có nghĩa là không có cái riêng nào tồn tại độc lập tuyệt đối, không có liên hệ gì với cái chung. Ví dụ như trường hợp cây cam nó là cái riêng, thế nhưng cây cam này bắt buộc nó phải có điểm chung với một cái cây nào đó. Nói cho dễ hiểu thì: **không có người nào cô đơn – luôn tồn tại người có điểm chung với họ.**

Có nghĩa là bất cứ một sự vật nào từ con người cho tới tập đoàn, tổ chức... thì những cá thể riêng biệt này luôn có những đặc điểm chung với những cá thể riêng biệt khác, không chung ở chỗ này thì chung ở chỗ khác.

Cho nên ai đó nói rằng mình cô đơn là các bạn nhầm, bởi vì qui luật cái chung và cái riêng nó thông báo cho các bạn biết: **chắc chắn tồn tại con người có điểm chung với các bạn.**

Các bạn thấy được ứng dụng chưa? Chưa thì Doremon sẽ cho các bạn thấy sau

- Cái riêng là cái toàn bộ, nó phong phú hơn cái chung bởi vì ngoài đặc điểm chung mà cái riêng nào cũng có thì nó còn có cái đơn nhất của riêng nó.

Như ví dụ đã nói về 3 con người riêng lẻ A,B ,C. Từng cá thể A, B, C là cái toàn bộ, mỗi một cá thể như A chẳng hạn thì nó chứa trong mình 2 thứ sau: cái chung với B, C và cái đơn nhất chỉ mình nó có.

- Cái chung là cái bô phận nhưng nó sâu sắc hơn cái riêng, bởi vì nó chứa đựng những thuộc tính, những đặc điểm mà bất cứ cái riêng nào cũng phải có. Cho nên cái chung nó gắn liền với cái bản chất, qui luật.
- Cái đơn nhất và cái chung có thể chuyển hóa cho nhau trong quá trình phát triển

của sự vật. Có nghĩa là cái đơn nhất là thuộc tính đặc biệt của cái riêng mà chỉ mình nó có, sau đó thuộc tính này nếu phù hợp thì nó sẽ phát triển để trở thành cái chung, và tương tự cho cái chung nếu nó không phù hợp thì nó sẽ bị tiêu diệt và dần dần trở thành cái đơn nhất.

Ví dụ: cho 5 con người A, B, C, D, E. Giữa 5 con người riêng biệt này đều tồn tại những đặc điểm chung nhất định như cùng là sinh viên.

Thế nhưng con người A lại có cái đơn nhất tức là không ai có thứ này như cậu ta rất chăm học. Nếu như đức tính chăm học này nó phát triển có nghĩa là B,C,D,E vì lí do gì đó mà lại chăm học giống như A thì lúc này đức tính chăm học của A lại phát triển thành cái chung. Tương tự cho trường hợp cái chung nào đó không còn tồn tại mà lại trở thành cái đơn nhất như A,B,C,D đã tốt nghiệp, còn E lại tiếp tục là sinh viên

Doremon phân tích một vài ứng dụng cho các bạn thấy

Đó là những phần tử riêng lẻ qui tụ lại thành một tổ chức bởi vì **họ có điểm chung**. Có nghĩa là cơ sở để bắt cứ một tổ chức hay tập đoàn hay đảng phái nào tồn tại cũng đều tại vì họ có cái chung.

Vậy điều gì sẽ xảy ra nếu như các bạn làm cho cái chung này nó thay đổi?

Như trường hợp 2 vợ chồng – nếu cái chung giữa 2 vợ chồng này tăng lên thì họ sẽ càng hạnh phúc, và ngược lại nếu nó giảm đi thì việc lì dị chắc cũng sắp xảy ra.

Doremon có đọc trong một cuốn Bình Pháp về kẽ li gián như sau: Vào giai đoạn Tân Thuỷ Hoàng thống trị thì các nước lân bang liên kết lại để chống bạo Tần, Tân Thuỷ Hoàng hỏi một viên quan (rất tiếc Doremon không nhớ tên ông này là ai) về việc này.

Viên quan trả lời: nếu một bầy chó đói cùng nhìn thấy cục xương thì như thế nào?

Sau đó viên quan này đi thi hành nhiệm vụ: ông ta chở một xe vàng tới nơi mà các nước liên hiệp chống Tần, và bảo họ lấy xe vàng này về và quên đi chuyện đánh Tần. Thế nhưng ông ta lại không nói rõ rằng xe vàng này cho nước nào.

Kết quả: bọn họ lại quay sang đánh nhau để giành xe vàng và quên đi chuyện đánh Tần

Các bạn thấy được vấn đề hay không? Mặc dù câu chuyện Doremon kể lại nó không đúng nguyên văn thế nhưng cái thứ mà Doremon muốn truyền đạt: **chỉ cần làm cho tổ chức mất đi cái chung thì nó sẽ tự giải tán**.

Trường hợp này vị viên quan đã làm cho họ quên đi mục đích chung là đánh Tần và còn tạo ra xung đột là giành xe vàng.

Lấy ví dụ như Việt Vương Câu Tiễn – người ném mât nầm gai. Dưới trướng của ông ta có một nhân vật đã theo ông ta trong giai đoạn mất nước và chịu cực khổ, đến khi Việt Vương Câu Tiễn thành công – là bá chủ cuối cùng của thời Xuân Thu Chiến Quốc, thì người có công lớn nhất này ông ta liền xin Việt Vương Câu Tiễn về quê để kinh doanh và sống qua ngày.

Những viên quan khác họ liền bảo ông ta là ngu, tại sao lại không chịu cùng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Người này trả lời (rất tiếc Doremon lại không nhớ được tên ông ta, ông này rất giỏi): Việt Vương Câu Tiễn là hạng người **có hoạ cùng chịu thế nhưng có phúc thì không cùng hưởng**.

Có nghĩa: Việt Vương Câu Tiễn cùng với các quần thần sẽ có điểm chung là có hoạ cùng chịu – giai đoạn này thì tình thân như thủ túc, anh em có nhau. Thế nhưng ngược lại khi ông ta thành công thì ông ta lại là có phúc thì không cùng hưởng.

Cho nên nhân vật xin về quê ông ta biết điều này, còn những người còn lại không biết. Thế là sau khi Việt Vương Câu Tiễn thành công là bá chủ thì mấy tháng sau ông ta giết toàn bộ những người có công lớn nhất với ông ta – những người tình thân như thủ túc trong giai đoạn hoạn nạn.

Một lần nữa các bạn thấy được cái gì chưa? Có rất nhiều gia đình khi nghèo khổ thì vợ chồng có nhau, thương nhau hết lòng. Đến khi giàu lên thì hạnh phúc nó cũng biến mất. Lúc này những người trong cuộc mới hỏi: Tại sao khi nghèo thì hạnh phúc còn khi giàu lên thì mất hạnh phúc?

Thông qua bài viết này các bạn đã biết được vấn đề **bởi vì họ đã mất đi cái chung**. Rất có thể khi giàu lên thì vợ hoặc chồng bắt đầu học ăn chơi...nói chung là thay đổi tính cách... từ đó dẫn đến không hòa hợp hay cụ thể là không còn cái chung.

Cho nên những ai đọc được bài viết của Doremon thì các bạn phải biết ứng dụng

1. Nếu muốn mối quan hệ nào đó của mình bền vững và hạnh phúc dù cho đó có là cha con, vợ chồng, anh em, bạn bè... thì bắt buộc các bạn phải gìn giữ cái chung và phát triển cái chung. Và ngược lại nếu như các bạn thay đổi theo hướng nào đó mà không gìn giữ cái chung thì mối quan hệ này tan biến.

Doremon nói như thế để các bạn khỏi bị "shock" khi sự việc xảy ra, có nghĩa các bạn sẽ biết trước tương lai như Doremon thay đổi theo hướng là tiến về nhóm giàu, người có ước mơ... dẫn tới việc mất đi bạn bè, người thân... thế nhưng Doremon đã biết trước sự việc này nên chẳng có gì phiền lòng cả. **Vì Doremon đã cố tình phá vỡ cái chung giữa mình với nhóm nghèo, rẽ rẽ và dốt.**

Có nghĩa nếu như người nghèo, người dốt, người rẽ rẽ họ gặp Doremon họ sẽ ghét – ghét bởi cách ứng xử, cách ăn nói... bởi tại vì Doremon cũng đâu qua gì họ.

Cái khác biệt giữa Doremon và các bạn: Doremon kiểm soát được toàn bộ sự thay đổi, có nghĩa là những thay đổi về mối quan hệ... thì cũng đều do Doremon làm chủ, Doremon muốn nó thay đổi như thế nào thì nó như thế đó. Mỗi nó phát triển bền vững hơn thì tìm cách phát triển và tìm ra cái chung. Muốn chấm dứt nó thì xoá bỏ cái chung là xong.

2. Tương tự cho các tổ chức khác là đảng phái, tôn giáo, đất nước, công ty... các bạn muốn nó mạnh lên hay yếu đi thì đều nằm trong tầm tay của các bạn.

Phạm trù Bản chất và Hiện tượng

Bản chất là tổng hợp tất cả những mặt, những mối liên hệ tất nhiên tương đối ổn định bên trong của sự vật, nó qui định sự vận động và phát triển của sự vật.

Hiện tượng là biểu hiện ra bên ngoài của bản chất.

Phạm trù bản chất gần với phạm trù cái chung nhưng chúng không phải là một. Bởi vì có những cái chung là cái bản chất, còn có những cái chung thì không phải là cái bản chất.

Phạm trù bản chất cũng gần với phạm trù qui luật nhưng chúng không giống nhau bởi vì mỗi một qui luật thì biểu hiện một mặt hay một khía cạnh nào đó của bản chất, còn bản chất là tổng hợp của nhiều qui luật.

Vì không đi sâu vào cho nên các bạn cứ tạm chấp nhận cái chung với bản chất với qui luật là như nhau cho dễ hiểu

Còn hiện tượng thì các bạn cứ hình dung nó gần như cái riêng.

Doremon cung cấp thêm cho các bạn hai phạm trù bản chất và hiện tượng nhưng không phân tích vì thấy không cần thiết, mục đích chỉ để nhắn nhủ với các bạn điều này.

Cái thú mà các bạn cần quan tâm nếu như các bạn muốn thành thiên tài trong một thời gian ngắn nhất và sống hạnh phúc nhất thì đó là cái bản chất của vấn đề hay cái chung.

Bởi vì cái bản chất bên trong mới là cái mà chỉ có thiên tài thấy được, còn người bình thường thì chỉ thấy cái bên ngoài hay các hiện tượng riêng lẻ.

Doremon lấy ví dụ đó là người bình thường họ chứng kiến biết bao nhiêu sự kiện riêng lẻ và họ thật sự cũng chỉ thấy được bao nhiêu đó. Vì cái này là cái đơn giản như chứng kiến việc gia đình tan nát chẳng hạn, người bình thường họ có thể thấy 100 gia đình tan nát và họ không học được chút gì.

Trái lại thì thiên tài họ cũng thấy 100 gia đình tan nát nhưng họ thấy được cái thú bên trong hay cái chung, cái bản chất. Có nghĩa là họ thấy được giữa 100 gia đình tan nát này đều có điểm chung đó là người chồng nghiện rượu và từ đó họ rút ra bài học: nếu nghiện rượu thì xác suất để gia đình tan nát là cực kì lớn. Vì sao? Vì đây là cái chung giữa 100 gia đình tan nát, nếu như các bạn có cái chung này thì các bạn cũng sẽ gia nhập vào hàng ngũ gia đình tan nát thôi.

Các bạn nhận thức được vấn đề chưa?

Có nghĩa là giữa hàng loạt các sự kiện riêng lẻ đang xảy ra xung quanh các bạn thì bọn chúng luôn được xâu chuỗi bởi một sợi xích, và sợi xích này là cái chung hay cái bản chất giữa hàng loạt các sự kiện riêng lẻ. Chỉ cần các bạn phát hiện ra được sợi xích này thì đồng nghĩa với việc các bạn “nắm đầu” được nó, hay nói cách khác là các bạn có thể dự đoán tương lai... rất là nhiều thứ

Để phát hiện ra sự xích “vô hình” giữa các sự kiện riêng lẻ thì nó đòi hỏi các bạn phải biết tự duy – và đây là chỗ mà Doremon đã nói: **ranh giới giữa thiên tài và người thường là vậy.**

Thiên tài họ thấy được thứ phần đông nhân loại không thấy bởi thứ này chỉ có thể thấy được bằng tư duy hay cụ thể là tư duy lí tính chứ không thể thấy bằng 5 cơ quan cảm giác.

Doremon lấy ví dụ như thế này, Doremon thường hay khuyên các bạn là cách xa người dốt bởi hạng người này rất nguy hiểm và phiền phức. Rất có thể các bạn không tin bởi vì họ cũng lịch sự, cũng tươi cười, cũng vui vẻ...nhưng những biểu hiện và cảm xúc đó chỉ là lúc vui thôi, tức điều kiện thuận lợi tốt đẹp – lúc này ai chả vui.

Thế nhưng khi khó khăn tới hay ăn uống bê tha thì cái ngu của họ như sau: họ có thể gào thét, cãi vã đánh nhau, chửi bậy, chửi bạ, làm phiền người khác... Tóm lại rất là “đau não”.

Những người có học thức thực sự thì họ không vậy, dù cho có khó khăn, có cái gì thì họ cũng hành xử rất điềm đạm, từ tốn... nói tóm lại là thể hiện người có văn hoá.

Cái bản chất của người dốt là vậy. Cho nên ai chơi với người dốt là các bạn đang mang trong mình cái bom nổ chậm và không sóm thì muộn nó cũng nổ thôi, thế nhưng nồi nào thì vung nấy, các bạn muốn đứng ngang hàng với những người có văn hoá, học thức thì các bạn cũng phải như họ.

Doremon lấy ví dụ tiếp về hiện tượng lạm phát trong Kinh Tế học, đối với những người bình thường thì khi kinh tế suy thoái các bạn lại hoảng hốt lo sợ. Thế nhưng nếu các bạn phát hiện ra bản chất của vấn đề thì lo sợ cái gì? Bởi vì hiện tượng lạm phát là rất đối bình thường, có nghĩa là sóm thì muộn gì nó cũng tới, nền Kinh tế vững mạnh thì nó tới lâu và qua mau, tức là thiệt hại nó ít và ngược lại

Hơn nữa khi các bạn biết được bài Hai mặt đối lập thì khi khó khăn tới cơ hội cũng tới theo. Doremon cung cấp cho các bạn thêm thông tin: **Có rất nhiều người làm giàu khi nền kinh tế đi xuống và suy thoái.** Còn làm giàu bằng cách nào khi nền kinh tế tệ hại thì sau này Doremon sẽ chỉ.

Có nghĩa là những nhân vật có bộ óc tinh vi thì họ có thể làm giàu trong cả hai trường hợp: kinh tế đi lên và đi xuống.

Doremon giới thiệu cho các bạn một nhân vật mà Doremon rất ngưỡng mộ đó là Lou Simpson – ít ai biết đến ông ta. Lou Simpson là người thua Warren Buffett mấy tuổi và làm việc cho Warren Buffett. Tài năng của Lou Simpson được giới chuyên môn trong lĩnh vực đầu tư và cả Warren Buffett thừa nhận là ngang hoặc hơn Warren Buffett.

Thế nhưng ít ai biết đến con người này, mặc dù Lou Simpson xứng đáng được thừa nhận danh hiệu "Huyền thoại đầu tư" như Warren Buffett. Lou Simpson đặc biệt ở chỗ đó là ông ta sinh ra chỉ để đọc sách, nếu ngày bận làm việc thì ông ta đọc sách khoảng 8h/ngày. Còn ngày rảnh thì ông ta đọc 16h/ngày. Có nghĩa là ông ta đọc đủ mọi thứ thế nhưng ông ta lại không viết bất cứ cái gì.

Ông ta không cần danh vọng, không muốn tặng thưởng cái gì... Nói tóm lại con người này gần như cách xa trần thế. Nơi làm việc của ông ta là trên đỉnh núi San Diego, với không khí thoát mát, thư viện sách, cách xa dân cư.

Theo các bạn người như thế này thì biết gì về đầu tư? Vì những nhà đầu tư họ phải tham khảo số liệu thực tế từ trường, chính khoán... Cái mà Doremon muốn nhấn mạnh là vậy: ông ta đọc toàn bộ các số liệu mà nhân viên dưới quyền chuyển cho ông ta, sau đó ông ta tìm ra bản chất của vấn đề. Và sự việc xong, vì khi biết được bản chất – là cái ít biến đổi thì lúc này ông ta không cần quan tâm tới cái gì nữa.

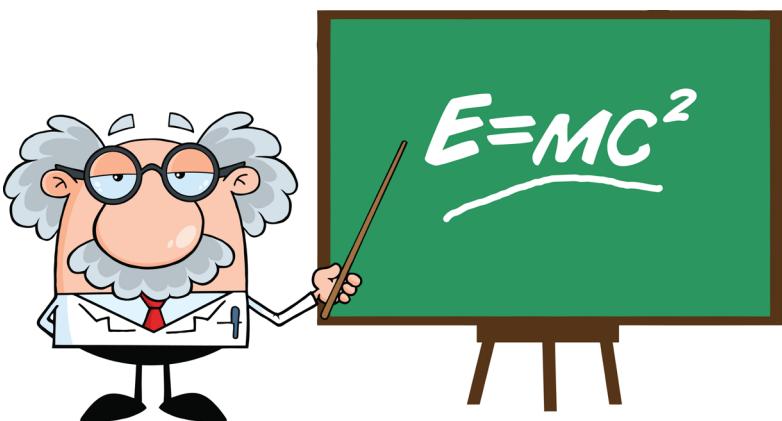
Ví dụ: sau khi ông ta phân tích số liệu về 1 công ty nào đó và ông ta biết được rằng trong vòng 10 năm tới thì công ty này vẫn phát triển mạnh, cho nên ông ta đầu tư vào nó và không cần quan tâm đến nữa. Giả sử 1 hay 2 năm đầu công ty thua lỗ hay bị gì đó... thì ông ta cũng không đếm xỉa thay vì như người khác lúc nào cũng lo sợ và túc trực xem giá cổ phiếu, bởi vì ông ta biết được rằng bản chất của công ty đó là sẽ phát triển mạnh.

Quay lại vấn đề về người dốt, dù cho họ có vui vẻ đi nữa hay gì đi nữa thì Doremon cũng cách xa vì đó là cái bản chất của họ

Một lần nữa Doremon hỏi lại: **các bạn có nhận thức được vấn đề hay không?** Các bạn không nên phí thời gian để đi quan tâm và theo dõi hàng loạt các sự kiện riêng lẻ, để rồi sau đó chết chìm trong hàng đống thông tin, thay vào đó hãy quan tâm tới cái bản chất, cái cốt lõi của vấn đề.

Cho nên thiên tài họ không biết nhiều như người khác đâu, nhưng họ hơn người thường là họ biết được cái bản chất – cái quyết định nó là nó. Còn người thường thì hầu như cái gì cũng biết nhưng thật ra chẳng biết gì cả

Phương pháp Lịch sử và Logic

Lịch sử là một phạm trù dùng để chỉ quá trình phát triển và diệt vong của sự vật.

Logic thì gồm có 2 loại: logic khách quan và logic tư duy.

- Logic khách quan dùng để chỉ tính tất nhiên, tính qui luật của tự nhiên, như quả táo đã rơi thì phải trên cây rót xuống đất.
- Logic tư duy dùng để chỉ trật tự của các tư tưởng, đó là sự tái tạo thế giới khách quan bên ngoài vào bên trong bộ óc theo những mối liên hệ nhất định.

Và thuật ngữ Logic được dùng trong bài viết là ám chỉ cho Logic tư duy.

Chủ nghĩa duy vật biện chứng thừa nhận tiền đề: **Lịch sử là tính thứ nhất còn Logic là tính thứ hai, logic đó là sự phản ánh của lịch sử, do đó logic phải phù hợp và phục tùng lịch sử chứ không phải là ngược lại.**

Doremon lấy ví dụ để các bạn nhận thức được vấn đề.

Nói rằng Lịch sử là tính thứ nhất có nghĩa là:

- Lịch sử hay thực tiễn xã hội nó là thước đo cho việc đúng sai
- Tư duy hay logic phải xuất phát từ lịch sử.

Nói Logic là tính thứ hai có nghĩa là:

- Logic là cái đến sau.
- Nó là sự phản ánh của lịch sử.

Quay lại vấn đề về công bằng và không công bằng. Lịch sử đã chứng minh qua mấy nghìn năm là xã hội không công bằng cho nên bắt buộc các bạn phải thừa nhận nó là đúng. Còn những ai thừa nhận xã hội công bằng là do các bạn bị nhồi não, có nghĩa các bạn xuất phát từ tư duy, từ logic, từ những học thuyết hay các giáo lý về công bằng, về tình thương đồng loại...

Vấn đề là ở chỗ đó: dù cho các bạn có tư duy sắc xảo đến mấy, có hùng biện giỏi đến mấy, có logic đến mấy thì đó cũng chỉ là láo toét và nguy hiểm. Bởi vì các bạn cho rằng xã hội công bằng thì điều này chỉ đúng trong suy nghĩ của các bạn, còn thực tế là sai bét.

Có nghĩa là: **thước đo đúng sai nó phải là thực tiễn xã hội, là lịch sử của sự vật chứ không phải là tư duy logic của con người.**

Cho nên cái các bạn cần học ở phương pháp này đó là các bạn phải lấy lịch sử hay thực tiễn làm chuẩn và “gò” tư duy logic theo nó, chứ không phải các bạn tư duy theo kiểu của ai đó rồi lại bắt lịch sử hay thực tiễn nó theo tư duy của các bạn.

Lấy ví dụ cho việc kiếm tiền, thực tiễn hay lịch sử đã chứng minh là chỉ có nhóm Business Owner và Investor mới là nhóm giàu, cho nên nếu các bạn cho rằng việc đi học lấy tấm bằng là để làm giàu hay vì lí do gì đó... thì cũng là nguy hiểm và láo toét, bởi vì có hàng đống Giáo Sư họ vẫn nghèo.

Thì các bạn cho rằng các bạn đi học để lấy tấm bằng để đi làm thuê để làm người nghèo thì điều này đúng. Còn cho rằng đi học lấy bằng cao sau đó đi làm thuê để làm giàu là tầm bậy.

Thì cho rằng đi học là để lấy tấm bằng, để có kiến thức, để làm Business Owner và Investor và để làm giàu là đúng.

Có nghĩa là dù các bạn có đi học hay không, nếu các bạn muốn giàu thì các bạn phải làm Business Owner và Investor – điều này là đúng.

Mối quan hệ giữa Lịch sử và Logic là ở chỗ:

- Lịch sử nó phát triển theo những bước quanh co, có những bước thầm trầm.
- Logic sau khi “tái tạo” lịch sử của sự vật khách quan vào trong bộ óc thì lúc này ta có thể loại bỏ những cái ngẫu nhiên, bề ngoài... để nắm lấy cái bản chất của lịch sử từ đó **dự đoán được tương lai** và đưa ra các quyết định chính xác.

Doremon chỉ trình bày cơ bản thôi có nghĩa là quá trình tư duy của các bạn nó phải như sau:

1. Đọc các tư liệu lịch sử hay các bằng chứng thực nghiệm hay những hiện tượng xã hội.
2. Dùng tư duy của mình để tìm ra cái bản chất, cái cốt lõi của vấn đề.
3. Dùng nó để thay đổi tương lai của mình.

Ví dụ như Doremon biết được bản chất của xã hội là không công bằng, và bản chất này Doremon phải dùng tư duy của mình để rút ra, bởi vì nếu như các bạn chỉ nhìn thấy những phần nổi hoặc bề ngoài của xã hội thì các bạn sẽ không phát hiện ra. Khi phát hiện ra thì Doremon muốn sung sướng chỉ còn cách là làm kẻ mạnh.

Doremon nói thêm về công bằng với không công bằng để các bạn khỏi thắc mắc, bởi vì Doremon cũng nói là cần tạo ra sự công bằng trong xã hội. Cái Doremon muốn nhấn mạnh và cũng đang làm đó là cho các bạn công bằng, bằng cách cung cấp toàn bộ công cụ để các bạn có được tài năng nhanh nhất – công bằng là vậy ai cũng có cơ hội.

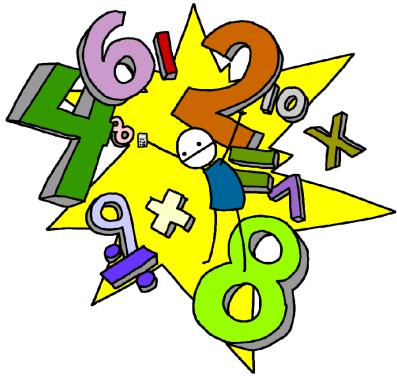
Còn không công bằng là khi các bạn đã tốn công sức để có tài, có tiền thì cuộc sống các bạn nó sẽ khác, sẽ ăn ngon, mặc đẹp, có người hầu kẻ hạ nếu muốn... tóm lại là có người phục vụ cho mình, được hưởng thụ những thứ tốt đẹp nhất mà người khác có muốn cũng không được.

Ví dụ tiếp theo như vấn đề địa vị xã hội và vai trò xã hội. Nhiều người không chịu nghiên cứu lịch sử, không biết được rằng khi mình lên ngôi địa vị cao thì vai trò của mình nó cũng khác, dẫn tới mình sẽ đi vào một khuôn khổ mới... cho nên họ ham cái địa vị, dẫn tới khi leo lên địa vị cao rồi thì cảm thấy áp lực, bị tù túng...

Doremon vì học Xã hội học nên biết điều này và từ đó Doremon cảm thấy rằng mình không chịu được nếu phải sống như thế và kết quả: Doremon không muốn địa vị cao.

Tóm lại: Lịch sử và Logic luôn thống nhất với nhau. Lịch sử mà không có Logic thì rơi vào mù quáng giữa hàng đống các sự kiện riêng lẻ, không có phương hướng. Còn Logic mà không có lịch sử thì rơi vào chủ quan, không có đối tượng.

Phương pháp phân tích và tổng hợp

Phân tích là phương pháp phân chia cái toàn bộ thành từng bộ phận riêng lẻ để đi sâu vào nhận thức các bộ phận đó.

Tổng hợp là phương pháp liên kết thống nhất các bộ phận đã được phân tích lại nhằm nhận thức toàn bộ.

Trong hiện thực khách quan bao giờ cũng tồn tại cái bộ phận và cái toàn bộ. Cho nên phương pháp phân tích và tổng hợp đó là việc mổ xẻ đi sâu vào vấn đề để cải thiện nó một cách tốt nhất.

Doremon lấy ví dụ cho dễ hiểu, như bài viết về niềm tin thì Doremon đã cung cấp cho các bạn là số phận các bạn do 5 yếu tố sau gây ra.

1. Chất lượng thông tin đầu vào
2. Khả năng tái tạo và xử lý thông tin của bộ óc
3. Chất lượng thông tin đầu ra
4. Sự ám ảnh
5. Sự kiên trì

Năm yếu tố này được xem là cái toàn bộ và bây giờ muốn cải thiện cái toàn bộ này, cụ thể để giúp các bạn thành thiên tài trong một thời gian ngắn nhất thì Doremon đã tiến hành mổ xẻ cái toàn bộ này ra. Cụ thể mổ xẻ nó ra thành 5 mảnh nhỏ, sau đó Doremon sẽ phân tích 5 mảnh nhỏ này một cách sâu hơn nữa để từ đó cải thiện hiệu suất...

Việc làm như thế được gọi là phân tích. Thậm chí trong bài viết này Doremon cũng tiến hành mổ xẻ liên tục các vấn đề, mục đích cũng chỉ để: **tìm cho ra thành phần nhỏ nhất có ảnh hưởng mạnh nhất lên toàn bộ hệ thống và sau đó là cải thiện nó.**

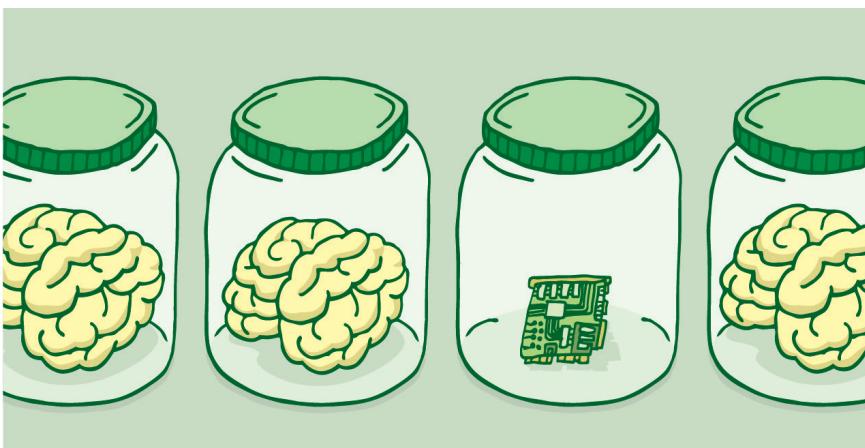
Tương tự trong bất cứ một tổ chức nào, lấy ví dụ như công ty. Nếu như công ty yếu kém thì lúc này người đứng đầu phải tiến hành phân tích để mổ xẻ toàn bộ ra xem thử nó yếu kém chỗ nào để cải thiện chỗ đó.

Còn mục đích của việc tổng hợp là để cho các bạn thấy được cái chung, cái toàn bộ – lúc này mới tiến hành mở rộng được.

Lấy ví dụ về công ty. Giám đốc muốn biết được trong công ty mình ai là kẻ tệ nhất thì trước hết ông ta phải biết được trong công ty mình có bao nhiêu người – có nghĩa là ông ta phải nắm được cái toàn bộ – cái tổng thể của vấn đề.

Do vậy phân tích và tổng hợp là hai phương pháp thống nhất lẫn nhau. Tổng hợp sẽ giúp cho chúng ta nhìn nhận được cái chung, cái tổng thể của vấn đề, còn phân tích sẽ giúp chúng ta đi sâu mở rộng bộ phận.

Phương pháp qui nạp và diễn dịch

Qui nạp là phương pháp đi từ tri thức về cái riêng đến tri thức về cái chung, từ tri thức ít chung đến tri thức chung hơn.

Còn **diễn dịch** là phương pháp đi từ tri thức về cái chung đến tri thức về cái riêng, từ tri thức chung nhiều đến tri thức chung ít.

Qui nạp và diễn dịch đều dẫn tới tri thức mới, từ cái biết rồi để tìm ra cái chưa biết.

Qui nạp là quá trình rút ra nguyên lý chung từ việc quan sát các sự kiện riêng lẻ và **để dùng được qui nạp thì các sự kiện phải được lặp đi lặp lại**.

Điễn dịch thì nó lộn ngược lại với qui nạp, đó là từ việc các bạn biết được cái chung hay qui luật chung từ đó đem áp dụng xuống cho từng thành phần.

Lấy ví dụ:

- 4 chia hết cho 2
- 6 chia hết cho 2
- 8 chia hết cho 2

Từ việc lặp đi lặp lại này thì các bạn sẽ dùng qui nạp để tìm ra qui luật chung đó là: số chẵn chia hết cho 2 – đương nhiên cái này nó cần được chứng minh bằng toán học. Từ qui luật chung này thì các bạn đem ứng dụng lộn ngược lại như số 64 – số này là số chẵn cho nên nó chia hết cho 2.

Lấy ví dụ như bài viết về niềm tin, để ra đời bài viết này thì Doremon đã dùng phương pháp qui nạp và diễn dịch, đó là trong quá trình đọc sách thì Doremon phát hiện ra có một số người họ dùng được “phép màu” để thay đổi cuộc sống, và Doremon lại tiếp tục phát hiện ra không chỉ một người mà rất nhiều người, thậm chí ở rất nhiều lĩnh vực như Khoa học lẫn Tôn Giáo...

Từ đó Doremon đi đến kết luận: có một qui luật chung nó chỉ phối sự vận động của “phép màu” và qui luật này Doremon đã tìm ra và cung cấp cho các bạn, để rồi từ đó các bạn có thể ứng dụng được: đó là bất kì ai cũng dùng được phép màu nếu làm đúng cách như Doremon đã chỉ

Phương pháp truy vấn của Socrates

Nếu các bạn theo dõi toàn bộ topic thì các bạn phát hiện ra rằng: Doremon đặt ra rất nhiều câu hỏi. Và phương pháp này là của nhà triết học Socrates, nó còn được gọi là “Nghệ thuật đở đẻ tinh thần” – **đây là công cụ tư duy số 1 của thiên tài** – họ luôn xuất phát những vấn đề mà họ cần giải quyết bằng những câu hỏi.

Để luyện tập phương pháp này thì Doremon không đủ khả năng giúp các bạn mà các bạn phải đọc tác phẩm của Platon – học trò của Socrates.

Doremon lấy ví dụ đơn giản như sau: Các bạn gấp khó khăn

Lúc này phương pháp truy vấn như sau

- Hỏi: bạn gặp khó khăn gì?
- Đáp: tôi thiếu tiền
- Hỏi: anh cần bao nhiêu tiền?
- Đáp: 100 triệu VND
- Hỏi: anh cần 100 triệu VND trong thời gian bao lâu?
- Đáp: trong 10 tháng
- Hỏi: vậy có nghĩa là 1 tháng anh cần 10 triệu VND?
- Đáp: đúng
- Hỏi: vậy 1 ngày anh cần khoản 330 nghìn?
- Đáp: Đúng
-

Có nghĩa là vấn đề khó khăn sẽ được thu hẹp tới mức có thể nhờ phương pháp truy vấn. Các bạn có hình dung ra cốt lõi của phương pháp truy vấn hay không? Doremon tạm mô tả nó như sau:

1. Giải quyết vấn đề khó khăn bằng cách đặt câu hỏi.
2. Chẻ câu hỏi lớn thành những câu hỏi nhỏ hơn.
3. Chẻ câu hỏi nhỏ hơn cho tới mức nó không còn nhỏ hơn được nữa.
4. Giải quyết câu hỏi nhỏ nhất đó.
5. Xong vấn đề.

Việc các bạn có sử dụng được phương pháp này hay không thì nó phụ thuộc vào 2 yếu tố:

1. Các bạn có biết đặt câu hỏi hay không?
2. Các bạn chẻ nó theo hướng nào?

Để giải quyết cả 2 vấn đề này thì Doremon đã giúp các bạn

1. Phải đọc tác phẩm của Platon viết về Socrates – tác phẩm này thuật lại những câu chuyện mà Socrates đã dùng nghệ thuật truy vấn. Rất có thể sau khi topic kết thúc

Doremon sẽ viết cho các bạn về cái này. Nếu ai tìm được các tác phẩm kể trên thì các bạn phải đọc đi đọc lại – mục đích là để các bạn “làm quen” với cách tư duy này, để các bạn biết cách đặt câu hỏi.

2. Cung cấp cho các bạn các qui luật của tự nhiên để rồi các bạn dựa vào nó mà chè câu hỏi ra.

Lấy ví dụ như Nguyên lý 20/80 và số lượng sách 80.000 cuốn. Đó là Doremon chè 80.000 cuốn này thành nhiều lĩnh vực, mỗi lĩnh vực Doremon lại tiếp tục chè thành nhiều mảnh nhỏ và cuối cùng là Doremon có được mảnh giá trị nhất.

Có nghĩa là các bạn phải chè làm sao để câu hỏi cuối cùng là câu hỏi chính xác cần phải hỏi. Và chỉ cần giải quyết nó thì vấn đề lớn ban đầu sẽ xong.

Phương pháp truy vết của Sherlock Holmes

Phương pháp này sẽ giúp các bạn tìm ra
manh mối mà mình muốn tìm

Lấy ví dụ các bạn cần làm ra 100 triệu VND/tháng. Doremon cam đoan rằng sẽ có người hoặc sẽ tồn tại phương pháp giúp các bạn làm điều này. Cái vấn đề còn lại là **làm cách nào để các bạn tìm ra chúng?**

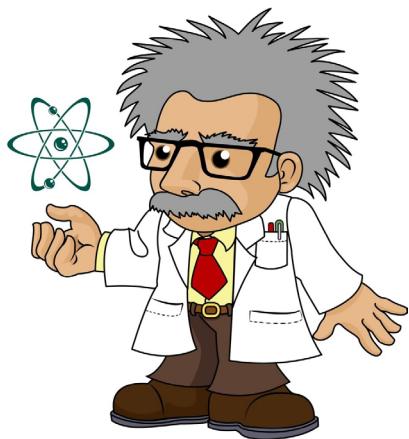
Để làm điều này thì các bạn phải có năng lực của thám tử. Và Doremon cũng không thể nào bằng mấy lời mà giúp các bạn có được điều này, thế nhưng Doremon có thể cung cấp cách để các bạn phát triển chúng.

1. Đương nhiên là phải đọc tiểu thuyết Sherlock Holmes.
2. Đọc sách thám tử nhiều vào.
3. Đọc kiếm hiệp Cổ Long, những tác phẩm như Bạch Ngọc Lão Hổ, Sở Lưu Hương...
4. Đọc sách về binh pháp

Doremon muốn các bạn rèn luyện khả năng phân tích, tổng hợp... vấn đề. Để làm điều này thì không thể nào ngồi ghi mấy khái niệm như Phân tích là gì, Tổng hợp là gì... để các bạn đọc mà các bạn phải trải nghiệm. Cụ thể bộ óc của các bạn nó phải tiến hành quá trình phân tích, tổng hợp, phán đoán...

Để làm chúng thì không gì tốt hơn là các bạn phải đọc những loại sách mà Doremon liệt kê. Vì những loại sách đó thì đầy rẫy âm mưu... tóm lại là các bạn phải động não Các bạn cứ xem chúng như giải trí, chỉ cần đọc nhiều thì đến một lúc nào đó bộ óc của các bạn nó sẽ tự động tư duy theo cách đó.

Phương pháp tư duy của Einstein và Leonardo da Vinci

Để tư duy theo hai bậc thiên tài này thì các bạn phải tuân thủ qui tắc sau: **Các bạn phải phá vỡ mọi nguyên tắc.**

Nếu có một vấn đề nào đó mà các bạn không giải quyết được thì bởi tại vì các bạn tuân thủ theo một tập hợp qui tắc nhất định.

Lấy ví dụ có 1 đoàn tàu lửa đi từ A đến B. Nếu như các bạn đứng tại điểm A và leo lên đoàn tàu thì đích đến của các bạn phải là B dù có muốn hay không muốn.

Như trường hợp Thuyết Tương Đối, chỉ có Einstein mới làm được điều này bởi tại vì những nhà khoa học khác họ đã quá nhiễm Newton. Họ sống trong hệ thống do Newton xây dựng và từ đó thì họ không thể nào giải quyết được vấn đề.

Trái ngược lại là Einstein ông ta phá vỡ một trong những tiên đề của Newton đó là thời gian bất biến. Ông ta tự hỏi rằng vì lí do gì mà người ta phải thừa nhận thời gian bất biến – thời gian không thay đổi đối với bất kì ai. Và cuối cùng của việc này là dẫn tới kết luận: thời gian là tương đối nó phụ thuộc vào tốc độ của người chuyển động

“The only thing that interferes with my learning is my education.” —ALBERT EINSTEIN

Câu nói này đã thể hiện toàn bộ cách tư duy của Einstein, đó là các bạn không thể thành thiên tài bởi vì các bạn được giáo dục quá nhiều. Khi được nhồi não thì các bạn sẽ thừa nhận một cái gì đó là đúng mà không bao giờ hỏi tại sao. Chính điều này nó là nguyên nhân ngăn cản các bạn tìm ra cái mới.

Lấy ví dụ như nếu các bạn sống ở nền văn hoá nào đó từ nhỏ, thì các bạn cho rằng nền văn hoá đó là tuyệt vời là chính xác, và các bạn sẽ lo sợ nếu như nền văn hoá đó biến

mất. Thế nhưng nếu như các bạn đứng từ một tầm cao thì các bạn sẽ phát hiện ra rằng: còn biết bao nhiêu nền văn hóa trên thế giới.

Tương tự đối với cách tư duy của các bạn, chính vì các bạn được rèn luyện kiểu tư duy nào đó hoặc một niềm tin nào đó ngay từ nhỏ đến nỗi nó ăn sâu vào gốc rễ như máu thịt của các bạn dẫn tới các bạn cho rằng cách tư duy của mình nó là đúng là duy nhất.

Doremon không nói rằng cách tư duy nào là đúng hay sai mà cái Doremon muốn nhấn mạnh: **muốn giải quyết khó khăn mà trước giờ các bạn chưa giải quyết được thì các bạn phải tư duy theo cách mà trước giờ các bạn chưa tư duy được.**

Đây chính là cốt lõi của những thiên tài như Einstein và Leonardo da Vinci, và Doremon tóm gọn nó như sau: **muốn thành người phi thường thì phải tư duy khác với người thường.**

Thế người bình thường là người như thế nào? Là người ai sao ta vậy, tuân thủ theo các qui tắc, chuẩn mực nào đó của đám đông.

Lấy ví dụ như Thuyết Tương Đối đã nói, không ai làm được điều này bởi vì họ luôn tư duy theo trật tự do Newton xây dựng và không bao giờ đặt câu hỏi vì sao.

Nói thế thì thấy nó đơn giản, nhưng thật sự không phải vậy và minh chứng là Einstein, ông ta đã phá vỡ qui tắc cũ của Newton để xây dựng cái mới là Thuyết Tương Đối, thế nhưng lúc này ông ta lại dính vào cái cũ cho chính ông ta tạo ra, cụ thể là ông ta luôn phê bình tính bất định của Cơ học lượng tử, và Einstein có nói: "Tôi không tin rằng Chúa chơi xúc sắc"

Có nghĩa là đối với Einstein thì thế giới này luôn vận hành theo các qui luật tất định.

Còn đối với Cơ học lượng tử thì nó lại vận hành theo qui luật của xác suất.

Và suốt cuộc đời của Einstein thì ông ta không bao giờ chấp nhận Cơ học lượng tử, mặc dù thực nghiệm đã chứng tỏ Einstein là sai bét, điều này thể hiện qua câu nói của Stephen W. Hawking: "Chúa là một tay cờ bạc hạng nặng"

Tới đây các bạn nhận thấy được điều gì? Việc phá vỡ các qui tắc cũ là cực kì khó khăn tới mức một nhà khoa học nào đó đã nói: "**Khoa học không phát triển không phải vì nó không có ý tưởng mới mà bởi vì nó có quá nhiều ý tưởng cũ**".

Einstein ông ta dám bỏ cái cũ để lập cái mới có nghĩa là ông ta dám phê phán người khác sai, nhưng tới lượt mình thì ông ta cũng như ai, cụ thể là "bảo thủ" như những người thuộc dạng lão làng. Có lẽ đây là căn bệnh của người già. Đương nhiên chính

vì bảo thủ như thế cho nên Einstein đã dừng cuộc hành trình của mình trong việc tìm kiếm tri thức mới.

Và bây giờ là các bạn: các bạn có chấp nhận rằng mình sai hay không? Nếu các bạn nghèo thì hãy chấp nhận do mình ngu và học tập ở người khác.

Nếu các bạn cảm thấy đau khổ thì hãy chấp nhận do mình dốt và cần phải học những thứ để mình vui vẻ.

Nếu các bạn không giải quyết được vấn đề nào đó thì hãy chấp nhận rằng tư duy mình tồi và đi học cách tư duy của người khác.

Còn những ai muốn bảo thủ thì cứ ôm đó mà chết

"The significant problems we face cannot be solved at the same level of thinking we were at when we created them." —ALBERT EINSTEIN

Cho nên bất cứ một khó khăn nào mà các bạn đổi mặt cũng đều giải quyết được, cái không giải quyết được đó là các bạn:

1. Các bạn có thay đổi được niềm tin hay không?
 2. Các bạn có thay đổi được cách tư duy hay không?
 3. Các bạn có thay đổi được sở thích hay không?
 4. Các bạn có thể thay đổi góc nhìn đời hay không?
 5. Các bạn có thay đổi được quan niệm sống hay không?
-

Có nghĩa là các bạn phải có được **tinh linh động**.

Một trong các đặc điểm của Leonardo da Vinci và các thiên tài khác thì họ làm bài tập như sau

1. Ghi khó khăn dưới dạng câu hỏi trong 1 cuốn vở
2. Mang cuốn vở đó bên mình
3. Nảy ra được ý tưởng nào thì ghi hết lại trên cuốn vở đó. Mục đích là để giữ lại ý tưởng đó, nó đúng hay sai thì chưa biết, cứ ghi hết vào đó.

Họ cũng sử dụng thêm các công cụ để thay đổi cách tư duy

1. Mở rộng vốn từ vựng bằng cách đọc sách nhiều, có nghĩa là thay vì dùng các từ cũ thì họ dùng các từ mới, mục đích là để ý tưởng họ nó tăng lên. Theo số liệu của Brian Tracy thì Doremon đọc được kết luận sau: **những người thành công nhất trong nước Mỹ là những người có vốn từ vựng cực rộng và phong phú.**

Cái này Doremon đã nói khi từ vựng các bạn tăng lên thì khả năng sắp xếp chúng cũng tăng theo dẫn tới ý tưởng nó tăng theo.

Ví dụ: Nếu cho các bạn 3 con số 1,2,3 thì khả năng xếp xép của nó sẽ không phong phú bằng việc các bạn có 5 con số 1,2,3,4,5

2. Thay đổi môi trường cũ bằng môi trường mới

3. Thay đổi người hay tiếp xúc

4. Thay đổi thái độ

Có nghĩa là họ luôn tìm đủ mọi cách để thay đổi tư duy, bởi vì họ biết rằng nếu họ tư duy theo cách cũ thì họ chỉ có thể nhận được kết quả cũ – và kết quả này thì họ không mong đợi.

Ứng dụng của Phân tâm học trong việc giải quyết khó khăn

Bất cứ một bậc thiên tài nào họ cũng dùng phương pháp này, nhưng họ dùng nó theo kiểu ngẫu nhiên và không biết tại sao như những trường hợp quả táo rơi của Newton hay việc nằm mơ của Mendeleev. Doremon sẽ giúp các bạn dùng nó một cách hoàn toàn chủ động.

Phân tâm học thì Doremon đã trình bày cho nên không nhắc lại nữa chỉ tóm tắt như sau: **Các bạn mượn sức mạnh của vô thức để giải quyết khó khăn bởi vì :**

1. Vô thức là bãі rác có nghĩa là nó chưa đựng một lượng thông tin không thể nào tin được.
2. Nó còn chứa những thông tin mà các bạn không hay biết ở tầng ý thức (đọc lại bài niềm tin nếu còn mơ hồ).
3. Nó làm việc 24/24
4. Nó có thể làm vô số việc tại 1 thời điểm, hoàn toàn khác với ý thức là chỉ có thể giải quyết từng sự kiện một.

Cho nên **việc mượn vô thức để giải quyết khó khăn là con đường ngắn nhất mà con người có thể làm được.**

Trong bài viết về niềm tin thì có đoạn này các bạn đọc lại

"Như đã nói: vô thức có nhiệm vụ là giải tỏa căng thẳng trong não bộ. Có nghĩa là nếu bộ óc bị căng thẳng thì vô thức sẽ ra tay và nhắc lại: nó là con dao hai lưỡi. Vô thức có thể giải tỏa căng thẳng theo hướng tích cực là giúp các bạn có được thứ mình muốn, và trường hợp xấu là nó phá huỷ ý thức dẫn tới bị điên

Và vô thức sẽ xuất hiện khi các bạn không ở trong trạng thái có ý thức – có nghĩa là những lúc các bạn nằm mơ, bị điên, hay đi dạo... nói tóm lại: không bị căng thẳng thì đó là lúc vô thức ra tay"

Các bạn có thấy sự mâu thuẫn hay không? Đó là

1. Vô thức có nhiệm vụ là giải tỏa căng thẳng.
2. Vô thức chỉ xuất hiện trong trạng thái không bị căng thẳng.

Doremon làm rõ chỗ này cho các bạn hiểu:

1. Vô thức có nhiệm vụ là giải tỏa căng thẳng có nghĩa là để huy động được phần vô thức thì các bạn phải bị căng thẳng cụ thể tầng ý thức của các bạn nó phải bị ám ảnh bởi cái gì đó.
2. Vô thức chỉ xuất hiện trong trạng thái không bị căng thẳng, có nghĩa là sau khi nó nhận được lệnh từ tầng ý thức để giải quyết cái gì đó thì sau khi nó tìm được cách giải quyết thì nó phải tìm cách đưa thông tin này lên tầng ý thức để các bạn biết. Muốn làm điều này thì các bạn không suy nghĩ gì cả, có nghĩa là tầng ý thức nó không bận rộn xử lý thông tin gì thì vô thức nó mới đưa thông tin lên được.

Lấy ví dụ

Tầng 1: tầng ý thức: có người A đang làm việc tương ứng với việc tầng ý thức chỉ xử lý thông tin theo từng bước 1, có nghĩa là từng sự kiện 1.

Tầng 2: tầng tiềm thức: có người B, C, D... đang làm việc, họ đảm nhận việc tạo ra phản xạ.

Tầng 3: tầng vô thức: có vô số người.

Khi các bạn gặp khó khăn và không giải quyết được bởi vì tầng ý thức nó chỉ thu giữa 1 lượng nhỏ thông tin và khả năng thì có hạn, trong ví dụ là chỉ có 1 người A làm việc.

Lúc này các bạn ra lệnh để nhò lực lượng nhân công khổng lồ ở tầng vô thức giải quyết, muốn làm điều này thì tầng ý thức phải bị ám ảnh bởi vấn đề khó khăn.

Khi tầng vô thức nhận được lệnh thì nó sẽ giải quyết khó khăn theo 2 con đường

1. Phá huỷ ý thức khiến các bạn bị điên. Đây là trường hợp bị ám ảnh do sợ hãi hay do bị dồn nén cho nên vô thức nó không giải quyết được vấn đề đó, và nó đành phải phá huỷ ý thức để đưa bộ óc về thế cân bằng.

2. Nó giải quyết xong khó khăn và tìm cách đưa câu trả lời lên tầng ý thức để ám ảnh biến mất và đưa bộ óc trở về thế cân bằng – vì đây là nhiệm vụ của nó. Muốn đưa câu trả lời lên tầng ý thức để chủ thể (các bạn) biết được thì lúc này tầng ý thức phải không làm việc, có nghĩa là các bạn không có suy nghĩ hay tư duy cái gì hết. Bởi tầng ý thức nó chỉ có thể tư duy theo từng bước 1, nếu như nó tư duy thì vô thức có đưa thông tin lên các bạn cũng không biết

Điều này giống như các bạn chỉ có khả năng nghe được 1 người nói chuyện, lúc này muốn nghe người thứ 2 nói thì người thứ nhất phải im.

Cho nên ý nghĩa của câu nói “Và vô thức sẽ xuất hiện khi các bạn không ở trong trạng thái có ý thức – có nghĩa là những lúc các bạn nằm mơ, bị điên, hay đi dạo... nói tóm lại: không bị căng thẳng thì đó là lúc vô thức ra tay” là vậy.

Có nghĩa trật tự nó như sau:

1. Phải bị căng thẳng hay ám ảnh để vô thức ra tay.
2. Sau khi vô thức đã nhận được lệnh thì muốn nó ra tay lúc này các bạn phải không bị căng thẳng.

Và cách tốt nhất đó là nằm mơ. Cho nên các bạn đừng ngạc nhiên khi thấy các thiên

tài họ giải quyết khó khăn bằng cách cứ đi ngủ – vì khi đi ngủ bộ óc các bạn tầng ý thức nó không hoạt động, lúc này vô thức nó đưa ra câu trả lời lên thì họ biết và ló ghi lại trên giấy không thì quên.

Cụ thể nhất là thiên tài Thomas Edison, ông ta hay ngủ khi làm việc và luôn để cuốn sổ ghi chép bên cạnh, thỉnh thoảng thì hay thức dậy ghi cái gì đó sau lại tiếp tục ngủ.

Tóm lại công thức này như sau:

1. Xác định cho được khó khăn mà các bạn đối mặt: dùng phương pháp truy vấn của Socrates. Các bạn không làm được điều này thì đừng nên nghĩ đến việc giải quyết khó khăn, bởi vì các bạn không biết mình gặp khó khăn gì thì giải quyết bằng cách nào?
2. Giải quyết nó ở tầng ý thức, có nghĩa là không dùng tới vô thức. Nếu các bạn làm đúng như Doremon đã chỉ thì Doremon nói thật các bạn có thể tư duy giải quyết bất cứ khó khăn nào. Dùng tới vô thức là đối với những vấn đề cao siêu, tầm cỡ thế giới.
3. Cứ giả sử các bạn không giải quyết được nó và dùng tới vô thức thì lúc này tiến hành bước tiếp theo.
4. Ghi khó khăn dưới dạng câu hỏi trên giấy và dán nó lên tường: sáng nhìn, trưa nhìn, tối nhìn... mục đích là tạo ra ám ảnh.
5. Chờ tới khi nằm mơ.
6. Kết thúc.

Việc các bạn có nằm mơ để giải quyết được khó khăn như các thiên tài hay không là phụ thuộc vào yếu tố sau:

1. Các bạn có thật sự muốn giải quyết khó khăn hay không có nghĩa là các bạn phải động não.
2. Vô thức chỉ trợ giúp khi ý thức nó không làm nỗi, có nghĩa là ít ra các bạn cũng tập tư duy và tư duy đủ mạnh.

Tóm lại là như vậy: Vô thức chỉ trợ giúp khi ý thức các bạn nó không làm nỗi và gấp vất vả cho nên đừng tưởng vấn đề nào thì các bạn cũng phải nằm mơ. Rất có thể suốt cuộc đời của các bạn cũng không nằm mơ để giải quyết khó khăn – vì không phải ai cũng khởi động được vô thức theo hướng này đâu.

Doremon tâm sự thật, Doremon làm được điều này năm 22t – lúc mà Doremon nghiên cứu về công trình khoa học của mình. Lúc đó Doremon chưa biết mấy thứ này đâu chỉ biết rằng.

1. Doremon đọc toàn bộ tư liệu liên quan tới thú mèo nghiên cứu trong khả năng có thể.
2. Ghi câu hỏi lên vở.
3. Suy nghĩ về nó liên tục.
4. Đúng 6 ngày liên tục là nằm mơ. Đó là cứ ngủ được khoảng 2 tiếng thì tỉnh dậy này ra được ý tưởng hay nào đó mà chẳng biết từ đâu.

Sau khi xong được 6 ngày nằm mơ thì Doremon có được một đống ý tưởng do vô thức nó gửi lên và sau đó ráp lại và giải quyết được vấn đề mình muốn làm.

Kể từ ngày đó tới giờ thì ít khi nào Doremon dùng tới vô thức bởi vì những gì Doremon muốn giải quyết thì lúc tỉnh ngủ cũng làm tốt mà không cần tới nằm mơ.

Vì bài viết này rất dài và rất “khó gặm” cho nên Doremon kết thúc ở đây. Các bạn hãy đảm bảo là phải đọc đi đọc lại bài này nhiều lần và hãy hiểu được hết những gì Doremon trình bày.

CHƯƠNG 15:

MỘT SỐ BÀI VIẾT KHÁC CỦA DOREMON

VẤN ĐỀ 1: MỘT SỐ KHÁC BIỆT TRONG SUY NGHĨ CỦA NHÓM GIÀU VÀ NGHÈO

Bây giờ các bạn cũng nên luyện dần tích cách của nhóm giàu: "Bạn muốn kiếm ra nhiều tiền thì trước hết phải xem túi tiền bạn rộng bao nhiêu" – câu nói này tương tự câu nói "nồi nào cung nấy"

Các bạn muốn thành công, hạnh phúc, có nhiều tiền thì trước hết phải nâng bản lĩnh của mình lên về mọi mặt: cách ăn nói, cách dùng ngôn từ, cách suy nghĩ, cách tư duy...

Kiyosaki cũng như rất nhiều người nổi tiếng cũng luôn nói về vấn đề này, họ luôn nhắc đến cuốn sách Think and Grow Rich – Suy nghĩ và làm giàu. Tựa đề của nó là như thế chứ không phải Work hard and Grow Rich – Lao động vất vả và làm giàu hay Get a Job and Grow Rich – Có được việc làm và làm giàu. Vấn đề là ở chỗ đó: **THINK – SUY NGHĨ**

Giữa nhóm giàu và nhóm nghèo có cách suy nghĩ, cách dùng từ, cách nhìn đời hoàn toàn khác nhau: cụ thể

Nhóm giàu: chọn Investing – đầu tư

Nhóm nghèo: chọn Saving – tiết kiệm

Nhóm giàu: chọn Opportunity – cơ hội

Nhóm nghèo: chọn Security – an toàn

Nhóm giàu: chọn passive income – nguồn thu nhập tự động

Nhóm nghèo: chọn earned income – tiền lương hàng tháng

Nhóm giàu: chọn long – term – dài hạn

Nhóm nghèo: chọn short – term – ngắn hạn

Cái này Doremon cũng đã nhắc ở các bài trước: không một ai trong chúng ta có thể thấy được thực chất của thế giới này và bộ óc sẽ cho các bạn cái mà các bạn tin.

Cho nên các bạn ngay từ bây giờ phải nhìn thế giới theo góc nhìn của người giàu, **phải tư duy giống như họ, phải lựa chọn giống như họ.**

Cho nên nếu ai đó có lựa chọn Security – an toàn thì Doremon luôn cam đoan với các bạn – các bạn không có tương lai. Bởi vì tương lai thuộc về những người dám mạo hiểm và tìm kiếm Opportunity – cơ hội.

Tương tự nếu các bạn chọn short – term – ngắn hạn, như học để chữa cháy, sống mà không cần biết đến ngày mai, 5 – 10 năm sau thì số phận các bạn như thế nào cũng đã rõ.

Kiyosaki ông ta có cách dạy học rất hay. Có nhiều người trẻ tuổi tìm đến Kiyosaki để xin học làm giàu, ông ta không dạy họ bằng cách lấy sách vở, giáo dục ra nói. Ông ta cột những người muốn học làm giàu theo tư thế mà muôn đi thì họ phải khom lưng xuống và lèch. Khi tới bữa ăn ông ta chỉ cho nấu những thức ăn rất là tệ để họ ăn. Sau khi xong buổi đầu tiên ông ta hỏi họ có cảm giác gì, họ chỉ trả lời: hình như Kiyosaki đang tra tấn họ.

Kiyosaki đáp: không phải ông ta tra tấn họ mà ông ta chỉ muốn cho họ thấy: **cái nghèo và cái dốt sẽ tra tấn họ.**

Hơn nữa Kiyosaki còn nói rằng: khi về già các bạn cũng như thế – đi thì phải cong lưng xuống, ăn cái gì cũng không thèm ngon – lúc này mà còn thiếu tiền nữa thì các bạn cảm giác cuộc sống như thế nào?

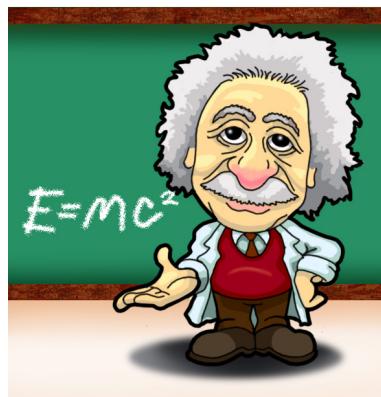
Kiyosaki chỉ cần 1 ngày thôi thì ông ta cũng đã cho họ thấy được “mùi đời” là như thế nào, lúc này không ai bảo ai thì họ đều ráng nỗ lực để đầu tư cho cái dài hạn

Cho nên tương lai đang nằm trong tay các bạn: **các bạn xem thử lựa chọn của mình giống với nhóm nào rồi sau đó cũng tự biết kết quả.**

VẤN ĐỀ 2: MÔ PHỎNG THIÊN TÀI

Muốn mô phỏng bất cứ một con người nào thì phương pháp do môn NLP đưa ra như sau:

1. Họ bỏ thời gian để nghiên cứu về mẫu hình – cụ thể là các thiên tài, các bậc vĩ nhân... từ cuốn sách họ đọc, cho tới cách tư duy, hành động...
2. Họ bắt chước ý chang từ bên ngoài như tướng đi, cách ăn mặc... cho tới bên trong như cách tư duy, cách đặt vấn đề.

Những chuyên gia trong lĩnh vực “mô phỏng” họ có thể mô phỏng bất cứ một kĩ xảo nào của người khác trong một thời gian rất ngắn, bởi vì họ đã bỏ rất nhiều thời gian để luyện tập kỹ xảo mô phỏng. Nói như thế không có nghĩa là họ có thể mô phỏng 100%, mà xác xuất để họ có được kĩ xảo của những thiên tài là rất lớn.

Những người bình thường thì chỉ cần mô phỏng các thiên tài được 50% cũng đã quá đủ để dùng.

Đối với những người nhập môn như bạn muốn mô phỏng ai đó thì rất là lâu, bởi vì trước hết bạn cũng phải có một lượng tri thức nào đó gọi là cơ bản. Như mình muốn mô phỏng ai thì cũng rất dễ bởi vì mình đã luyện tập cái này từ lâu rồi.

Phương pháp đơn giản nhất và hiệu quả nhất để mô phỏng một kĩ xảo của người khác như sau:

1. **Chọn đối tượng mình cần mô phỏng**, nếu còn sống thì gặp trực tiếp người đó để học hỏi là nhanh nhất, nếu đã chết thì đọc toàn bộ tư liệu liên quan đến người đó, những cuốn sách, công trình do người đó viết ra và đảm bảo phải hiểu những gì họ viết.
2. **Tạo ra sự ám ảnh cho bộ óc** bằng cách dán ảnh của họ lên bàn làm việc, bàn học... sáng dậy nhìn vào cái hình đó, tối trước khi đi ngủ nhìn vào cái hình đó. Trong giai đoạn này có thể nói là gần như cách xa trần thế, mục đích là chỉ để nạp vào đầu thông tin và hình ảnh liên quan đến người cần mô phỏng.

3. ACT AS IF – HÀNH ĐỘNG NHƯ THẾ – đây là giai đoạn quan trọng nhất, những tổng thống Mỹ sau thời Abraham Lincoln cách làm việc của họ cũng gần tương tự, đó là họ cố gắng mô phỏng Abraham Lincoln bằng phương pháp như đã nói, và khi gặp bất cứ một sự kiện khó khăn nào thì họ luôn đặt câu hỏi: Nếu Abraham Lincoln gặp vấn đề mà họ đang gặp thì Abraham Lincoln sẽ làm như thế nào? Và lúc này họ hành động như thể họ là Abraham Lincoln

Cho nên Doremon nói thật, việc các bạn muốn có một tài năng phi thường nào đó thì cũng chẳng có gì khó khăn, bởi vì Doremon đang có trong tay hầu như là những công cụ mạnh mẽ nhất để giúp các bạn thành bất cứ cái gì mà các bạn muốn, nhưng cái khó khăn nó là ở chỗ này: **Các bạn có đủ can đảm và kiên trì để luyện tập hay không?**

Như Napoleon Hill ông ta sinh ra trong một gia đình nghèo đói, thế nhưng ông ta muốn có một cuộc đời mới và ông ta đã trả một cái giá: cần cù và khổ luyện.

Napoleon Hill là tác giả của cuốn sách rất nổi tiếng Think and Grow Rich và là cố vấn cho 3 đời Tổng Thống Mỹ. Một đứa trẻ sinh ra trong nghèo đói và đạt được thành tựu như thế thì các bạn cũng biết được khó khăn mà ông ta đã trải qua.

Ông ta cũng dùng kỹ xảo mà Doremon đã nói ở trên để đi mô phỏng tích cách của vài chục bậc thiên tài, và sức ảnh hưởng này nó mạnh tới mức mà Napoleon Hill mô tả giống như ông ta bị ma ám. Nhưng qua được giai đoạn đó thì Napoleon Hill đã lột xác.

Doremon cũng tương tự, đã bỏ đúng 1 năm 6 tháng cách xa trần thế để đi mô phỏng các kĩ xảo của thiên tài, và sau thời gian biệt lập với thế giới bên ngoài – không nói chuyện với ai, chỉ đọc những thứ liên quan tới thiên tài... sau khi vượt qua giai đoạn đó thì Doremon mới có ngày hôm nay

Thế nhưng Doremon tâm sự trước với các bạn: **CÁI GÌ CŨNG CÓ CÁI GIÁ CỦA NÓ.**

Nếu ai đó cảm thấy rằng mình chán ghét cuộc đời hiện tại và cần một cuộc đời mới thì các bạn nên làm, còn không thì đừng bởi vì chỉ tốn thời gian. Như việc mô phỏng ở trên, các bạn không cần thiết phải như Doremon là cách xa trần thế, mà các bạn chỉ cần làm từng bước một – có nghĩa là cứ bắt đầu 1 chút khoảng 2 năm, bởi vì bộ óc các bạn không chịu nổi sự thay đổi đột ngột như thế đâu.

Cho nên bài viết về các công cụ ám ảnh cho bộ óc Doremon chưa viết đâu, bởi vì như đã nói, muốn thay đổi một cái gì đó thì nó cần thời gian, chứ không phải muốn là được.

Tiếp theo nữa là vấn đề nhạy cảm này, đó là vấn đề từ chối các thông tin tiêu cực. Doremon cũng nói cho những ai nghiêm túc: các bạn phải suy nghĩ cho thấu đáo về vấn đề này. Bởi vì hầu hết những ai đọc bài viết của Doremon thì không còn nhỏ, cho nên đừng để chuyện đi nữa đường thì lại đứt gánh sau đó hối hận.

Thông qua những gì mà Doremon học được từ nhóm tinh tuy nhất nhân loại, thì họ tâm sự thế này: **cái trả ngại cản đường họ bước lên một cuộc đời mới là các mối quan hệ xung quanh**.

Cái này cũng đã nói: các bạn phải chấp nhận từ bỏ các mối quan hệ cũ – cụ thể phải chấm dứt với những người không có lí tưởng, không có ước mơ, không có tương lai... dù cho họ có tốt đến đâu đi nữa.

Felix Dennis – nằm trong nhóm giàu nhất thế giới, ông ta cũng từ nghèo mà lên, ông ta khuyên những ai muốn thay đổi cuộc đời câu này, các bạn nghiêm ngâm xem sao: **những người đã không thay đổi được cuộc đời – cuộc đời của họ đã không còn tương lai, thì khi nghe người khác muốn sống hết mình, muốn làm giàu... ngoài mặt thì họ chúc mừng các bạn thành công, còn trong lòng thì họ sẽ mừng hơn nếu như các bạn thất bại** – cái này có đúng hay không thì chỉ có trời mới biết.

Cho nên những người Doremon kể tên trong bài viết, họ rất sợ “người thân” của mình, bởi vì những người này họ luôn mong ước người khác cũng ngu, cũng nghèo, cũng khổ như mình...

Doremon hỏi các bạn câu thật lòng này: có mấy ai đang sống xung quanh các bạn mong các bạn trở thành thiên tài, giàu sang, hạnh phúc... Hay là họ mong thứ lợn ngược lại – Doremon là nhà Tâm Lý Học các bạn à, cho nên những vấn đề này Doremon biết không ít đâu, Doremon biết tới tận thứ đằng sau, cái thứ nằm trong bộ óc của họ chứ không phải là lời nói sáo rỗng bên ngoài.

Lí do vì sao Doremon phải viết mấy thứ này, bởi vì Doremon đã chán ghét mấy lời sáo rỗng và giả tạo lắm rồi. Mặc dù tuổi đời Doremon còn nhỏ, nhưng Doremon đã đi đến chỗ nào rồi, cho nên Doremon vẫn khuyên cho những ai muốn thoát khỏi cái nghèo, cái dốt, cái đau khổ câu này: **KHÔNG MỘT AI CHĂM LO CHO CÁC BẠN NGOÀI CHÍNH BẢN THÂN CÁC BẠN**.

Còn vì sao Doremon lại phải nói rõ đến như thế? Bởi vì Doremon biết rõ cuộc đời mà phải gắn liền với cái nghèo, cái dốt, cái đau khổ... nó thảm hại tới mức nào. Thế nhưng phần lớn các bạn không biết đâu, cho nên các bạn vẫn cứ mong chờ sự cứu trợ từ một ai đó, ai cứu các bạn bây giờ?

Doremon viết hết những gì mình biết ra đây, để các bạn tự luyện tập và thay đổi cuộc đời của mình, để tự chăm lo cho mình, và đương nhiên là sẽ động chạm đến rất nhiều người – có thể bây giờ là chưa, nhưng sau này biết đâu.

Nhưng cái giá của nó vẫn là chỗ này: các bạn phải chấm dứt mối quan hệ với những người đã không còn tương lai – việc không còn tương lai là do họ tự chọn vì lười biếng và không có can đảm. Doremon biết có nhiều người sẽ không làm được việc này, vì dù mọi thứ xung đột về tâm lí sẽ diễn ra... Nhưng nếu các bạn không làm được thì đó cũng do các bạn tự chọn.

VẤN ĐỀ 3: CÁI GIÁ CỦA MỘT CUỘC ĐỜI

Doremon nhắc lại cho các bạn vấn đề này, các bạn vẫn thực sự chưa hiểu câu nói: “**Cái gì cũng có cái giá của nó**” đâu.

Các bạn muốn sung sướng, muốn quãng đời còn lại của mình được sống như mong đợi thì bắt buộc các bạn phải trả cái giá ngay từ bây giờ, hơn nữa phải trả càng sớm, càng nhanh thì càng tốt.

Đó là số phận của con người nó là vậy, Anthony Robbins ông ta cũng nhắc tới vấn đề này: **lấy cái đau khổ ngắn hạn để đổi lấy cái sung sướng dài hạn** – đây là con đường mà bất cứ người thành công nào cũng phải đi qua.

Những ai đau khổ thì họ lại đi lộn ngược với điều này: **lấy cái sung sướng ngắn hạn để đổi lấy cái đau khổ dài hạn**.

Cho nên Doremon đã nói là ngay từ bây giờ: dù bên ngoài có như thế nào, kinh tế biến động ra sao, quan hệ với họ hàng, gia đình... có cái gì đi nữa... thì rồi nó cũng qua, cũng đâu vào đấy.

Nếu các bạn trù được trước các biến động đó và rèn luyện tài năng thì sau một khoảng thời gian các bạn sẽ đủ bản lĩnh quyết định số phận của mình. Còn ngược lại như bao người bình thường khác, họ bị môi trường điều khiển, có nghĩa là cuộc đời của họ không bao giờ thoát khỏi vũng xoáy: “cơm, áo, gạo, tiền”

Doremon có nhận được những email xin được học với suy nghĩ rất nồng cạn và ngây thơ. Tại sao những người này họ cứ lại chờ đợi “một bàn tay cứu trợ từ ai đó”, tại sao họ không bao giờ chịu nhận thấy sự thật: **không ai chăm lo cho họ ngoài họ, không ai cứu họ ngoài họ**. Đương nhiên những người có suy nghĩ này thì đều bị Doremon từ chối.

Các bạn đã vào đây sinh hoạt với Doremon thì các bạn cũng phải có suy nghĩ: **không ai cứu mình ngoài mình**. Doremon chỉ hướng dẫn cho các bạn thôi, còn cuộc đời các bạn thì các bạn phải tự quyết định. Những ai chăm học và chịu học hết từ Doremon thì các bạn cũng đủ bản lĩnh để lo cho mình – đương nhiên việc học này rất là lâu và gian nan. Còn những ai lười biếng thì các bạn có khổ hay thất bại cũng là do các bạn tự chuốc lấy.

CHƯƠNG 16:

LỜI NHẮN NHỦ CỦA BẢN BIÊN TẬP

THERE IS ONE THING STRONGER THAN ALL THE ARMIES OF THE WORLD, AND THAT IS AN IDEA WHOSE TIME HAS COME

Như vậy chúng ta đã cùng nhau đi hết cuốn sách này. Chúng tôi mong rằng bạn đọc có thể phần nào thấu hiểu những gì mà Doremon muốn truyền đạt và chúng tôi muốn làm. Nếu các bạn cảm thấy rằng cuốn sách này đã mang lại hi vọng sống cho các bạn, đã cung cấp cho các bạn một định hướng trong tương lai thì chúng tôi chỉ xin các bạn một điều: **hãy tặng cuốn sách này cho những người mà các bạn quan tâm nhất.**

Đây là một món quà đầy ý nghĩa mà các bạn có thể làm được cho người khác, giống như chúng tôi đang làm cho các bạn và Doremon đã làm cho chúng tôi

Hãy cùng chung sức để mang lại hi vọng cho mọi người, mang lại niềm tin về một cuộc đời tốt đẹp cho người khác. Hãy cho đi để rồi được nhận lại, hãy dành những thứ tốt

đẹp nhất cho người thân yêu của mình

Xin cảm ơn tất cả các bạn đã đọc và cùng chia sẻ cuốn sách vô giá này, mong rằng mọi thứ tốt đẹp nhất sẽ đến với tất cả chúng ta, mong rằng mọi ước mơ của các bạn sẽ được thành hiện thực

Một lần cuối cùng xin thay mặt tất cả bạn đọc gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến tác giả của nó là Phan Ngọc Quốc

BAN BIÊN TẬP

